

பாந்பாடு

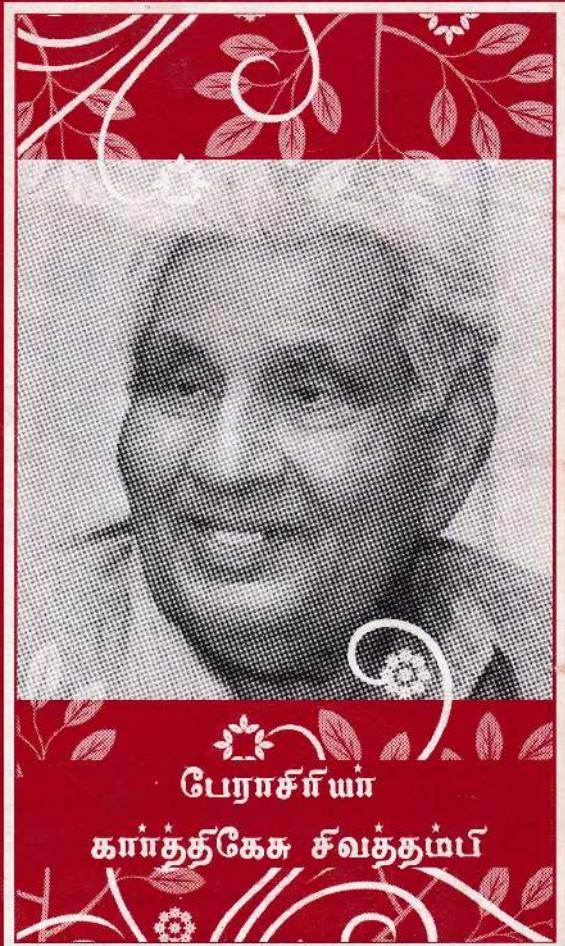
PANPADU

பருவ திதம் : 20

திதம் : 1

தைகாசி : 2011

- ☆ சித்தர் பாடல்கள் நினையாமை
- ☆ ஆருக்கு என்ன குறை
- ☆ திருவருள் குருவடிவாக வந்தாட்கொள்ளல்
- ☆ ஆகம உறையாசிரியர்கள்
- ☆ ராஜாராம் மோகன் ராம்
- ☆ குமாரசவாமிப் புலவர் தமிழ்நிலைமொழியப்பாட்டின் பங்காளி
- ☆ தமிழர் பண்பாட்டில் ஈழத்து அந்தார்களின் பங்களிப்பு

பேராசர்யர்

காாத்தகேசு சுவத்தம்ப்

வெளியீடு :

இந்துசமய, கலாசார அலுவல்கள் தினைக்களம்.

இல. 248 - 1/1, காலி வீதி.

கொழும்பு - 04

யதிப்பு : - கைகாசி 2011

விலை : - 50/-

தஞ். நா. வர்மன்

இவர் கிழக்குப் பல்கலைக்கழகத்தில் இந்து நாகரிகத்துறையில் பட்டதாரியும், உதவி விரிவுரையாளரும் ஆவர். இவர் இந்து நாகரிகம் தொடர்பாக ஆர்வம்மிக்க இளம் ஆய்வாளர்களுள் ஒருவர்.

பேராச்சியர் சு. சுசீந்த்ரராஜா

இவர் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தில் மொழியியற் துறையின் முன்னணுட் தலைவர் ஆவார். மொழியியல் தொடர்பான பல கட்டுரைகளையும், நூல்களையும் எழுதியுள்ளார். எமது திணைக்கள் பண்பாடு ஆய்வு மலரின் ஆலோசனைக் குழுவின் உறுப்பினரும் ஆவார்.

தஞ். க. இருகுபான்

இவர் தென்கிழக்குப் பல்கலைக்கழக மொழியியற் துறைச் சிரேஷ்டவிரிவுரையாளர் ஆவார். தமிழிலக்கியம், இந்து சமயம் போன்ற துறைகளில் புலமை மிக்க இவரால் பல ஆய்வுக் கட்டுரைகள், நூல்கள் என்பன வெளிவந்துள்ளன. இவர் திணைக்கள் இந்து சமய கலைக்களாஞ்சியுத் தொகுதிகளின் உதவிப் பதிப்பாசிரியரும் ஆவார்.

கலாந்து க்ருஷ்ணவேஷ் நெரபேட்

இவர் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழக நுண்கலைத்துறையின் துறைத்தலைவர் ஆவார். இந்துசமயம், நுண்கலை தொடர்பான ஆய்வுக்கட்டுரைகள் பலவற்றை எழுதியுள்ளார்.

தஞ். ச. துஷ்யந்

இவர் கிழக்குப் பல்கலைக்கழகத்தின் அழகியற்கலைப் பட்டதாரியாவார். இந்து நாகரிகம், தமிழ் இலக்கியம் தொடர்பாக பல ஆய்வுக் கட்டுரைகளை எழுதியுள்ளதோடு, ஆய்வாரங்குகளிலும் பங்கு கொண்டுள்ளார்.

பண்பாடு பருவ இதழில் பிரசுரமாகியுள்ள கட்டுரைகளில் கூறப்பட்டுள்ள கருத்துக்கள் யாவும் அக்கட்டுரைகளை எழுதியவர்களின் சொந்தக் கருத்துக்களாகும். இவை இவ்விதமை வெளியிடும் திணைக்களத்தின் கருத்துக்களைப் பிரதிபலிப்பனவாகா.

- ஆசிரியர்.

ஆசிரியர் துறை

திரு. க. இரகுபாரன்

திரு. ஸ்ரீபிரசாந்தன்

திரு. ம. சண்முகநாதன்

திருமதி. தேவகுமாரி ஹரன்

செல்வி. நந்தினி சண்முகலிங்கம்

நிர்வாக ஆசிரியர்

திருமதி. சாந்தி நாவுக்கரசன்

ஆலோசனைக் குழு

பேராசிரியர் . சி. பத்மநாதன்

பேராசிரியர். எஸ். சுசீந்திரராஜா

பேராசிரியர் . வி. சிவசாமி

பேராசிரியர் . ப. கோபாலகிருஷ்ணன்

மெர்ஸிரி :

இந்து சமய, கலாசார
அலுவல்கள் தினைக்களம்.
இல.248 1/1, காலி வீதி,
கொழும்பு . 04

பண்பாடு

சமூக கலை இலக்கிய ஆய்வுச் சஞ்சிகை
மார் : 20 திதி : 1 வைகார் : 2011

அட்கைப்படம்

பேராசிரியர் கார்த்திகேசு சிவத்தம்பி
10.05.1932 - 06.07.2011

சமகாலத்தில் ஈழத்துத் தமிழ்ப் புலமையின் செழுமைக்கு நல்லதொரு அடையாளமாக அனைத்துலகிலும் புகழ் நிறுவிய அறிஞராய் விளங்கிய கார்த்திகேசு சிவத்தம்பி அவர்கள் காலமாகிவிட்டார். ஈழம் என்று மட்டுமேல்லாது உலகளாவிய தமிழ்ப்பற்பை நோக்கும் போது கூட பேராசிரியரின் இழப்பு பெரியதோர் வெற்றிடத்தை ஏற்படுத்தி விட்டது என்ற உண்மையை அறிவுலகம் ஒருமனதாக ஏற்றுக்கொள்ளும். சங்க இலக்கியங்கள் முதற் கொண்டு திசை தோறுமிருந்து புதிது புதிதாகத் தோன்றுகின்ற நவீன சிந்தனைகள் வரை அவற்றிலே தெளிந்த அறிவினை அவர் கொண்டிருந்தார்.

தன்னுடைய கோட்பாடாக வரித்துக்கொண்ட மார்க்கிய நெறியின் அடிப்படையில் தமிழிலக்கியங்களையும், நாடகம், சினிமா முதலான கலைகளையும் அவர் விமர்சித்தார். சமூகத்துக்கும் கலைகளுக்கும் இடையிலான ஊடாட்டத்தைத் தெளிவுபடுத்தினார். இலக்கியத்தை வெறுமனே இலக்கியப் பயில்வாக மாத்திரமல்லாது பிற அறிவுத்துறைகளின் பின்னனியில் நோக்கினார். இலங்கைத் தேசியம் பற்றிய உணர்வும் தமிழ் மக்களின் இருப்புப் பற்றிய அக்கறையும் உடையவராகத் தொழிற்பட்டார். நம் நாட்டின் புகழை தான் எழுதிய பல நூல்களாலும் நூற்றுக்கணக்கான கட்டுரைகளாலும் வெளிநாட்டுப் பல்கலைக்கழகங்களிலும் கல்விசார நிறுவனங்களிலும் ஆற்றிய பணிகளாலும், நிகழ்த்திய உரைகளாலும் நிலை நிறுத்தியவர். குறிப்பாக, எமது தினைக்களத்தின் புலமைப் பணிகளில் உள்பூரிப்போடு பங்கேற்று தினைக்களத்துக்கும் பெருமை சேர்த்தவர். “பண்பாடு” என்னும் இச் சஞ்சிகையின் ஆலோசனைக் குழுவில் ஒருவராகவும் திகழ்ந்தவர்.

பொருளடக்கம்

சித்தர் பாடல்களில் நிலையாமம்	1
- நா.வாமன்	
ஒடுக்கு என்ன குறை	7
- பேராசிரியர்.ச.சீர்ந்திரராஜா	
திருவருள் குருவழவாக வந்துட்டிகாள்ளல்	9
- சௌவப்புலவர்.ச.துவந்தந்	
ஒகம உறையாசிரியர்கள்	26
- DR. S.P. சபரத்துனினம்	
ராஜாராம் மோகன் ராய்	32
- ஆர்.பார்த்தசாரதி	
கமாரசவாயிப் புலவர் துமியின் நவீனமயப்பாட்டுன் பங்காளி	38
யாப்பகுங்கலக்காளிதைகப் புத்துறையை அழப்படையாகக்கிளாண்ட்	
ஓரு முனிமாயிலு	
- க.இருக்பரன்,	
தமிழர் பண்பாட்டுல் ஈழத்து அறிஞர்களின் பங்களிப்பு	47
- கலாநிதி ஏ. என்.கிருஷ்ணவேணி	

சித்தர் பாடல்கள் நிலையாமை

நா. வாமன்

தமிழர் சமுதாய வரலாற்றில் சித்தர்களுக்கென்று தனி இடம் உண்டு. 'ஸித்' என்னும் வடமொழி வேர்ச்சொல்லே 'ஸிது' என்னும் சொல்லாக உருமாறியது. இது என்வகை சித்துகள் கைகூடப் பெற்றவர்களைக் குறிக்கும். இதுவே தமிழில் "சித்தர்" என்றாகியது.

சித்தர் என்போர் யார்? என்பதற்கு பலரும் பலவாறு விளக்கமளிப்பர். பொதுவாகக் கடவுளைக் காண முயல்வோர் பக்தர் என்றும், கண்டு தெளிந்தோர் சித்தர் என்றும் குறிப்பிடும் வழக்கம் உள்ளது. சாத்திரத்தைச் சுட்டெரிப்பவன், முச்சே தெய்வம் என்று உணர்ந்தவன் சித்தன் என்கிறார் அகத்தியர். தத்துவங்கள் முப்பத்தாறும் கடந்தவர்களே சித்தர்கள் என்பது திருமூலரது கருத்து.

ஆதியில் தோன்றிய சித்தர்கள் பதினெட்டுப்பேர் என்றும், அதன் பின்னர் தோன்றியோர் பலர் என்றும் கூறுவர்.

'ஒரு கோடி சித்தருண்டு, அவர்கள் பெயரை ஒகோகோ எழுதி வே அங்காதையா'

என்கிறார் சச்சிதானந்தர். பதினெண் சித்தர்களின் பெயர் விபரங்களும் இலக்கியங்களிலே வெவ்வேறாக உரைக் கப்படுகின்றன. பதினெண் சித்தர் பாடல்களின் தொகுப்பாக வெளிவந்த பெரிய ஞானக்கோவையில் ஒரு விதமாகவும், சித்தமருத்துவ நூல்களில் வேறுவிதமாகவும் பெயர்கள் குறிப்பிடப்படுகின்றன.

பொதுவாக மதங்களையும், சமயங்களையும் கடந்தவர்களாக சித்தர்கள் வாழ்ந்திருக்கின்றார்கள். மருத்துவத்திலே தேர்ச்சி பெற்ற இவர்கள் சமுகத்திலே காணப்பட்ட மூடப்பழக்கங்களை ஒழிப் பதிலும், உண்மையான தத்துவம் எது என்பதை எடுத்து விளக்குவதிலும் சிறப்பிடம் பெறுகின்றனர். நிலையாமை பற்றிய சிந்தனைகள் இவர்களது பாடல்களின் தனித்துவம் எனலாம்.

அறிவியல் தத்துவ ஆய்வுகளும் பல கோடி ஆண்டுகளாக நிகழும் வரலாற்றுச் சான்றுகளும் மரணமென்பது தவிர்க்க முடியாத முடிவென்பதைக் காட்டி உயிர் வாழக்கையின் நிலையாமையை உறுதிப்படுத்துகின்றன. சமணத்திலும் பௌத்தத்திலும் நிலையாமை சிறப்பிடம் பெறுகின்றது. எல்லாம் எப்போதும் மாற்றமடைந்து கொண்டே இருக்கின்றன. இந்திய வைதீக தத்துவங்கள் கூறும் மாறாத ஆன்மாவும் மாறிக்கொண்டிருக்கின்றதெனப் பௌத்தம் கூறுகின்றது. நிலையாமை ஒன்றே நிலையானது என்று கொதமபுத்தரும், உலகியல் வாழ்க்கை நில்லாது ஒடும் ஒரு தொடர் நீரோட்டம் போன்றது என கிரேக்கஞானி அனாக்சிமேன்டரும் கூறுகின்றனர். தமிழ் இலக்கியங்களிலும் நிலையாமை பற்றிய சிந்தனைகள் வலியுறுத்தப்பட்டுள்ளன.

அரசர்களது கொடையை வற்புறுத்துவதற்கு புறநானூற்றுப் புலவர்கள் நிலையாமையை பற்றிப் பாடியிருப்பதை புறநானூற்றுச் செய்யுள் உணர்த்துகின்றன.

'குடம்பை தனித்து ஒழியப் பட்டுத்தற்றே உடம்போடு உயிரிடை நடப்' (குறள் 338)

என்று வள்ளுவப் பெருந்தகையும் நிலையாமையை எடுத்துரைக்கின்றார்.

இவ்வாறு இலக்கியங்கள் பலவும் நிலையாமையை வலியுறுத்தியிருப்பினும் சித்தர்களைப்போல் நிலையாமையை சிறப்பாக எடுத்துப் பாடியவர்கள் வேறு எவரும் இருக்க முடியாது என்றே கூற வேண்டும். இவர்களது பாடல்களில் சிறப்பாக வலியுறுத்தப்படுவது நிலையாமை பற்றிய சிந்தனைகளே. இதற்கு காரணம் இருக்க வேண்டும். பொதுவாக மனிதர்கள் வாழ்க்கைச் சுகங்களில் மூழ்கிப்போய், பிறப்பின் நோக்கத்தையே மறந்துபோகிறார்கள். உடலின் அழியும் தன்மையினையும் ஆத்மாவின் அழியாத தன்மையினையும் நினைவுபடுத்துவதை சித்தர்கள் தங்களுடைய நோக்கமாகக் கொண்டிருக்க வேண்டும். ஆகவேதான் வாழ்க்கை இன்பங்களை குறிப்பாக ஆண், பெண் உறவு இன்பங்களை மிகவும் கேவலப்படுத்தி அவர்களிற் சிலர் பாடியிருக்கிறார்கள். ஒன்றை ஒழிக்க எண்ணும் போது அதைக்கடுமையாகத் தாக்குவது ஓர் முறைதான். சித்தர்கள் சிலர் ஒருவேளை இந்த முறையைக் கையாண்டிருக்கலாம்.

சித்தர்களது பாடல்களில் நிலையாமையானது உடல் நிலையாமை, உயிர் நிலையாமை (உடலில் உயிரானது நில்லாமை), செல்வ நிலையாமை எனும் வகைகளில் வலியுறுத்தப்படுவதை அவதானிக்க முடிகிறது.

நிலையாமையைப் பாடிய சித்தர்களுள் பட்டினத்தார் மிகவும் முக்கியமான ஒருவராவர். கோயில் திருஅகவல் எனும் நூலில் அழிந்து போகும் உடலின் இறி தகைமையை எடுத்துரைக்கின்றார். உடலின் நிலையாமையை உணர்த்துவதற்கு உடம்பை மிகவும் கேவலமாகப் பாடியுள்ளார்.

**'இடும்பையும் பின்னியுமிடுக்கிய யாக்கையை
உயிரறுங் குருகுவிட்டோடுங் குரும்பையை
மலவுற்ற குடத்தைப் புலவுற்ற பட்டிலைத்
தொலைவிலா சோற்றுத் துங்பக் குழியை
ஆசைக் கயிற்றிலாடும் பம்பரத்தை
நடுவன் வந்தழூத்தீடி நடுங்கும் யாக்கையை...'**

என உடம்பின் நிலையற்ற தன்மையைப் பாடுகின்றார். மேலும், உடம்பின் மீதுள்ள பற்றினை நீக்க வேண்டும் என்பதற்காக பெண்களை மிகவும் இழிவாகப் பாடியுள்ளமையும் இவரது பாடல்களைப் படிக்கும்போது நன்கு புலனாகும்.

உடம்பின் நிலையாமையைதிருமூலர் மிகவும் நகைச்சவையாகக் குறிப்பிடுகின்றார். உடல் நிலையாக இருக்கும் பொழுது பெயர் சொல்லி அழைக்கின்றோம். உடல் இறந்ததும் அதற்கு பினம் என்றே பெயர் வைக்கின்றோம். ஊர் மக்கள் எல்லோரும் சேர்ந்து அழுகின்றோம்; பின்பு அவ்வுடலை

ளித்துவிட்டு நீரில் மூழ்கி அதனை மறந்து விடுகின்றோம் என்பதை,

‘ஊர் எல்லாம் கூடி ஒலிக்க ஆழதிட்டுப் பேரினை நீக்கி பிணமென்று பேரிட்டு சூரையங் காட்டிடை கொண்டு போயச் சுட்டிட்டு நீரினில் மூழ்கி நினைப்பொழிந்தாரே’

என்ற பாடலின் மூலம் எடுத்துரைக்கின்றார்.

மட்பாண்டம் கவிழ்ந்தால், அதனைக் கவிழா வகையில் போற்றி அடுக்கி வைப்பார்கள். வெண்கலப்பாண்டங்கள் கவிழ்ந்தால், அவை வேண்டத்தக்கவை ஆயினவே என்று பேணிவைத்துக்கொள்வார். ஆனால் உடல் என்னும் இக்கலம் கவிழ்ந்து போனால் நாறும் என்று எடுத்துச்சென்று மண்ணுள் அல்லது தீயுள் போடுவார்! இந்த பொய்யாம் உடலின் நிலையாமையை என்னவென்று சொல்வது? என்று கேள்வி எழுப்புகின்றார் சிவவாக்கியர். மேலும்,

‘மாடுகண்று செல்வழும் மனைவி மூந்தர் மகிழவே மா_மாளிகைப் புறத்தல் வாழுகின்ற நாளிலே ஒடிவந்து காலதாதுர் சடுதியாக மோதவே உடல் கிடந்து உயிர் கழுஞ் ருண்மை கண்டும் உணர்கிள்’

என்றும் உடலின் உண்மை நிலையை விளக்குகின்றார்.

அழகணிச் சித்தருடைய பாடல்களை நோக்குகின்ற போது, “இந்த உடம்பு நாற்றும் பிடித்த உடம்பு; உப்பிருந்த மட்பாண்டம் போல் அனாறு பிடித்துக் கரைந்து அழிந்து

போகும் உடம்பு. இந்த உடம்பின் இயல்பை மாற்றி, அழியாத உடம்புடன் பிறப்பதற்கு உதவும் மருந்து எனக்குக் கிடைக்கவில்லை; எவ்வளவு முயன்றும் கிடைக்கவில்லை; இவ்வுடம்பை மாற்றிப் பிறக்கக் கூடிய மருந்து எனக்குக் கிடைக்குமானால், இந்த ஊத்தைச் சடலத்தை விட்டோழிப்பேன்; உன் பாதத்தை அடைவேன்” என்று கண்ணம்மாவை முன்னிலைப்படுத்தி பாடுகின்றார்.

‘ஆத்தைச்சடவழி: என் கண்ணோ உப்பிருந்த பண்டமடி மாற்றிப் பிறக்க மருந்தைக்குக் கிட்டுதல்லை மாற்றிப் பிறக்க மருந்தைக்குக் கிட்டுவென்றால் ஆத்தைச் சடவும் விட்டு - என் கண்ணம்மா உன்பாதம் சேரேனோ’

“தொடுக்க முடியாத துன்பச்சுமை” என்று வள்ளாரும் உடம்பின் நிலையாமையை உணர்த்துகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது. தாயமானவர் சுவாமிகளும் பட்டினத்தார் போன்று உடம்பின் நிலைபாமையை வலியுறுத்தும் பொருட்டு மாதர் மீதான மயக்கத்தைப் பழித்துப்பாடியுள்ளார்.

‘துட்டுவெந்த சேவைப்பூங் கொச்சக்தில் சிர்தை எல்லாம் கட்டிவைக்கும் மாயமின்னார் கட்டிவது என்னாலோ’

என்ற பாடல் இதனை தெளிவுபடுத்தும்.

உடம்பின் நிலையாமையை பாடியது போன்றே உயிரின் நிலையாமையையும்

(உயிரானது உடலில் நில்லாமை) சித்தர்கள் பாடியுள்ளனர். மரப்பாலை போல் ஒரு மண்ணுருவம் செய்து, வளமான சீவன் என்னும் குத்திரத்தை அந்த மண்ணுருவத்தில் பொருத்தி, திரைக்கு பின்னேயிருந்து ஒருவன் அந்த மண்ணுருவத்தை இயக்கிக் கொண்டிருக்கின்றான். அவன் எப்போது இயக்குவதை நிறுத்துகின்றானோ, அப்போதே அந்த மண்ணுருவம் செயலற்றுச் சாய்ந்துவிடும். இந்த தெளிவு மானிடர்கள் அனைவருக்கும் வரவேண்டும். பாம்பாட்டிச் சித்தர் சொல்லுகின்றார்:

'மரப்பாலை போலவாரு மண்ணுருச்செய்து வளமான சீவன் என்னும் குத்திரும் மாட்டித் திரைக்குன் இருந்ததைப்போன் தீந்தவாழுதே தேகம் விழும் என்று தெளிந்து ஆபோம்பே'

இவற்றைப் போன்றே கடுவளிச்சித்தர் என்பவரும் உடம்பிற்கும் உயிருக்கும் இடையிலான தொடர்பை யிகவும் எனிலையாகப் பாடியுள்ளார். அவர் பாடியுள்ள பாடல் இது.

'நந்தவனத்தில் ஓர் ஆண்டி - அவன் நாவாரு மாதுவாய்க் குயவனை வேண்டி கொண்டு வந்தான் ஒரு தோண்டி - ஹத்தக் கூத்துஏக் கூத்துஏப் போடுதேத் தூண்டி'

மேலெழுந்த வாரியாகப் பார்த்தால் இது ஒரு சாதாரணமான வேடுக்கைப் பாடல் போல் தான் தோன்றும். ஆனால் வாழுக்கைப்பில் மிக உண்ணத்தான் ஒரு தத்துவத்தை கடுவளிச்சித்தர் குறிப்பிட்டுள்ளார். மனித

ஜீவன் ஓர் ஆண்டியாக இந்தப் பாடலில் உயமிக்கப்பட்டு இருக்கிறது. ஆண்டியாகிய ஜீவன் வேண்டிக்கொண்டதன் விளைவாக அதற்கு ஒரு உடலை (தோண்டி) இறைவன் (குயவன்) உருவாக்கிக் கொடுக்கின்றான். உடலைப்பெற்ற ஜீவன் பெற்றதன் பயனை உணராமல் வீணாய்க்கழித்து அவ்வுடலை போட்டுடைத்து விட்டுச் செல்கின்றது. உடம்பில் உயிரானது நிலையாத தன்மை இங்கு தெளிவாக எடுத்துக்காட்டப்பட்டுள்ளது.

'விட்டுவிட்டுப் போகுதுமி, விட்டு வானே உடலைச் சுட்டுவிட்டுப் போகின்ற குற்றத்தர்'

என்று பட்டினத்தாரும் உடலில் இருந்து உயிர் பிரிகின்ற நிலையினை பாடியுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

உடல் நிலையாமை, உயிர் நிலையாமை பற்றிக் குறிப்பிடும் சித்தர்கள்; இவ்வுலகும் அதில் உள்ள பொருட்கள் செல்வம் என்பனவும் கட நிலையில்லாதவை என்பதையும் எடுத்து விளக்கியுள்ளார்கள்.

மனிதர்கள் உலகத்திலுள்ள பொருட்களின் மீது சொந்தம் கொண்டாடுகின்றார்கள். ஆனால் உயிர் பிரிந்து, உடல் மன்னிலே சாயும்போது அந்தப்பொருளில் எதையும் அவர்களால் எடுத்துச்செல்ல முடியாது. ஏனெனில் உடலுக்குள் அடங்கியிருக்கின்ற ஆத்மா பற்மபொருளுக்குச் சொந்தமானது. பற்மபொருளின் வாரவாக இருப்பவன் இறைவன். எனவே மனிதர்கள் வாழும் காலத்தில் இறைவனின் தீருவடியை எண் ணி வாழ்ந்தால் உயிர் பிரிகின்ற

நிலையில் எதையும் இழக்கவேண்டிய
அவசியம் அவர்களுக்கு இருக்காது. எது
நிலையானதோ, எது அறிவில்லாததோ
அதை அவர்கள் அடைந்து விடுகிறார்கள்.
இதை ஒரு பாடலில் பாம்பாட்டிச் சித்தர்
தெளிவுபடுத்துகிறார்.

'நாடுநகர் வீடு மாடு நற்பொருள் எல்லம்
நடுவன் வரும் பொழுது நாட வருமோ?
கூடு ஓன்னிஸ்பு அவற்றால் கூன்யன் என்னோ?
குத்தன் பதங்குறித்து நின்று ஆடுபோம்போ'

அறிவில்லாதது பரம்பொருள் ஒன்று
தான். அந்தப்பொருளின் மீது நம்பிக்கை
வைத்தவர்களுக்கு என்றைக்குமே அறிவு
வருவதில்லை என்பது அவர் கருத்து.

மேலும், பாலை மணலில் ஒடுகின்ற மான்
கானலை நீரென எண்ணி ஒடுவதைப்போல,
மாந்தர்கள் பூவுலக வாழ்க்கைபினை
நிஜமென நம்பி மகிழ்ச்சியில் முழுகித்
திளைக்கின்றார்கள். ஆனால் புலன்களை
வென்று மனதை மேல் நிலைக்கு கொண்டு
சென்றவர்கள் இந்த மயக்கங்களுக்கு
ஆட்டுவதில்லை. அவர்கள் மெய்ப்பொருளின்
பாதத்தை மட்டுமே நாடுகின்றவர்களாக
இருக்கின்றார்கள் என்பதை,

'கானலை மான் நிருவாவை கண்டு செல்ல ஹூஸ்
காசினிவாழ் வினைஞாடூர் கண்டுகளிப்பார்
மேனிலை கண்டார்கள் வீணாய் வீபு சேசிடார்
மெய்யன்புதம் நாடுவாரன்று ஆடுபோம்போ'

எனும் பாடலுக்கூடாகவும் புலப்படுத் துகின்றார்.
செல்வம் நிலையற்றது என்பதை பட்டினத்தார்
மிகவும் அழகாகக் கூறுகின்றார். ஒருவன்

பிறக்கும் பொழுது எதையும் கொண்டு
வருவதில்லை. அதே போன்று இறக்கும்
போதும் எதையும் கொண்டு போவதில்லை.
இடையில் பெறுகின்ற செல்வத்தை சிவன்
தந்தது என்றெண்ணி பிறருக்கு கொடுக்காது
இறந்து போகின்றவர்களுக்கு நான் என்ன
சொல்லுவேன் என்று ஏகாம்பநாதரை
விளித்துப் பாடுகின்றார்.

**பிறக்கும் பொழுது கொடுவந்ததில்லை பிறந்து
மண்மேல்
இறக்கும் பொழுது கொடுபோவதில்லை இடை
நடுவில்
குறிக்கும் இச்செல்வம் சிவன் தந்தது என்று
கொடுக்க அறியாது
இறக்கும் குவாமருக்கு என்சொல்லுவேன்கச்சி
ஏகம்பனே'**

என்பதே அப்பாடலாகும்.

செல்வத்தின் நிலையாமையை
திருமூலரும் சொல்லத் தவறவில்லை.
செல்வம் நிலையற்றது என்று நன்றாக
அறிந்து தெளியுங்கள். தெளிந்தவர்
மீண்டும் அச்சம் கொள்ளாதீர். ஆற்றின்
வெள்ளம்போல் பெருகிவரும் செல்வத்தைக்
கண்டு மயங்காது செல்வப் பற்றை நீக்கி
மேன்மையான செல்வத்தைப் பெருக்கிக்
கொள்ளாங்கள். உயிரை உடலில்
இருந்து பிரிக்கின்ற இயமன் வரும்போதும்
அதனின்றும் மீளவும் முடியும் என்பதை,

**தேற்றித் தெளியின் தெளிந்தீர் கலங்கன்மின்
ஆற்றுப் பெருக்கில் கலங்கி மலங்காதே
மாற்றிக் கடலைவர் மறுத்து உங்கள்
செல்வத்தைக்
கூற்றன் வருங்கால் குதிக்கலும் ஆமே'**

என்ற பாடலில் தெளிவுபடுத்தியுள்ளார்.

தொகுப்பாக: சித்தர் பாடல்களிலே நிலையாமை பற்றிய சிந்தனைகள் எத்துணை முக்கியத்துவம் பெற்றுள்ளன என்பதை மேற்கூறிப்பிட்ட கருத்துக்கள் உணர்த்தி நிற்பதுடன், மக்கள் நிலையற்ற போருட்கள் மீது பற்றுவைக்காமல் நிலையான பரம்பொருள் மீதே பற்று வைக்க வேண்டும் என்ற சிந்தனையும் அவர்களது பாடல்களிலே தொனிப்பதைக் கண்டுகொள்ள முடிகின்றது.

உசாவியலை :

- ✿ மெய்யப்பன்.ச., (1998),
'சித்தர் பாடல்கள்',
மாணிக்கவாசகர் பதிப்பகம், சென்னை
- ✿ கணேசன். சி., (1997),
'சித்தர்கள் கண்ட தத்துவங்கள்',
இந்து பப்ளிகேஷன்ஸ், சென்னை.
- ✿ நாராயணன். க., (2003)
'சித்தர் தத்துவம்',
மாரி பதிப்பகம், புதுச்சேரி.
- ✿ வேலுப்பிள்ளை. ஆ., (1985)
'தமிழர் சமய வரலாறு',
பாரி புத்தகப் பண்ணை, சென்னை
- ✿ சாமி சிதம்பரநாதர், (2001)
"சித்தர்கள் கண்ட விஞ்ஞானம் தத்துவம்",
மாணிக்கவாசக பதிப்பகம் சென்னை.
- ✿ கணேசலிங்கம்.செ., (2004)
'சித்தர்கள் சித்தாந்தமும் குபிசமும்',
குமரன் புத்தக இல்லம், சென்னை,
- ✿ மாணிக்கனார். அ., (1996),
'பாட்டினத்தார் பாடல்கள்',
வர்த்தமானன் பதிப்பகம், சென்னை
- ✿ ரிஷபானந்தர், (2005)
'சித்தர்கள் கண்ட மானுட ரகசியம்',
அழகு பதிப்பகம், சென்னை.
- ✿ மாணிக்கம்.அ., (2004)
'திருமந்திரம் மூலமும் உரையும்',
வர்த்தமானன் பதிப்பகம், சென்னை.

ஆருக்கு என்ன குறை?

பேராசிரியர் சு.க்ஷீந்திரராஜா

தமிழ் அனைவருமே வினாப்பொருளில் வரும் யார் என்ற பிரதிப்பெயரை அறிவர். அது ஓர் உயர்த்தினைப் பெயர்; முலிடத்திற்கும் பொது; ஆண்பால், பெண்பால், பலர்பால் ஆகிய மூன்றுக்கும் பொது எடுத்துக்காட்டுகள்

நான் யார்?
நாங்கள் யார்?
நீ யார்?
நீர் யார்?
நீங்கள் யார்?
அவன் யார்?
அவள் யார்?
அவர்கள் யார்?

என்னவாகும். அது, பண்டைய இலக்கிய வழக்கில் இடம்பெற்றுள்ளது. திருக்குறளில் (149),

**நஷ்கு உரியர் யார் எனின், நாங்கி வைப்பில்
பிறகு உரியாள் தோன்தோயாதார்.**

என வருவதைக் காண்க.

தமிழ்நாட்டில் யார் என்பது இன்று பெரு வழக்குடைய ஒரு சொல். அது அவர்களின் பேச்சு வழக்கில் யாரு என வழங்கிவருகிறது. இலங்கையில், யார் எழுத்து வழக்கில் மட்டும் பெருவழக்குடைய சொல்; ஆனால் பேச்சுவழக்கில் குறிப்பாக யாழ்ப்பாணத் தமிழில், அதற்குப் பதிலாக வேறு ஒரு பிரதிப்பெயர் வழக்குடையதாக வழங்கி வருகிறது. அது, ஆர் என்ற பிரதிப்

பெயராகும். அதனை இலங்கைத்தமிழர், தம் எழுத்து வழக்கில் பயன்படுத்துவதில்லை. காரணம், ஆர் என்பது கொச்சை வழக்கு - தவறான வழக்கு - என்ற எண்ணமே. இந்த எண்ணம் நிலை பெறுவதற்கு இலங்கையில் பாடசாலைகளில் பயன்படுத்தப்படும் தமிழ்ப் பாடநூல்களும் இலக்கண நூல்களும் துணை நிற்கின்றன. அவை, ஆர் என்ற பிரதிப்பெயரை விலக்கி வைக்கின்றன. யாராவது அதனை மாணவர்களுக்குச் சொல்லிக் கொடுத்தால், அதனைக் கண்டிப்பதற்குச் சிலர் இருக்கின்றனர். மேலும், தம்மைத் தாமே தமிழ்மொழிப் பாதுகாவலர் எனக் கொள்ளும் சிலர், தாம் பத்திரிகைகளில் எழுதும் கட்டுரைகளில் ஆர் என்பது கொச்சை வழக்கு என்று எழுதுகின்றனர். பொதுமக்களும் நம்பி விடுகின்றனர். இது குறித்து நாம் அழுவதா? சிரிப்பதா? உண்மையை எடுத்துரைப்பது என்றால்.....

“கொச்சை வழக்கு” என்ற கருத்தே விவாதத்திற்கு உரியது. ஆதலால், அதை விட்டுவிட்டு, ஆர் என்ற பிரதிப்பெயரை மட்டும் கருதுவோம். அது இலக்கிய வழக்குப்பெற்ற சொல். திருவாசகத்தில் “சனார்க்கு அன்பு ஆர்? யாம் ஆர்? ஏல் ஓர் எம்பாவாய்!” (7.2) எனவும், “ஆர் உறவு எனக்கு, இங்கு? யார் அயல் உள்ளார்?” (22.8) எனவும், “நான் ஆர்? என் உள்ளம் ஆர்?” (10.2) எனவும் வருவதைக் காண்க. ஆர், யார்

ஆகிய இரு சொற்களும் ஒரே படியில் வரக்காண்கின்றோம். சில சொற்களில், முதல் நிலையில் நின்ற யகரவொற்று, அடுத்து ஆகாரம் வரும் போது கெட்டதை காண்கின்றோம். யார் என்ற பெயரே, முதல் நிலை யகரவொற்றுக்கெட, ஆர் ஆகியது. யான்டு, யாமை, யாப், யாறு, யானை ஆகிய சொற்கள் முறையே ஆண்டு, ஆமை, ஆப், ஆறு, ஆனை என அமைந்ததைக் கருதுக.

பேரகராதி (லெக்சிகன்) உட்படப் பழைய அகராதிகளில் ஆர் என்ற பிரதிப்பெயர் உண்டு. அது, காலப்போக்கில் தமிழ்நாட்டில் பேச்சிலும், எழுத்திலும் வழக்கொழிந்துவிட்டது. எனவே தமிழ்நாட்டில் தோன்றிய தற்காலத் தமிழ் அகராதிகள்

அதனைத் தருவதில்லை. இலங்கைத் தமிழ் வழக்குச்சொற்களைத் தரும் க்ரியாவின் அகராதி அதனைத் தராதது ஆச்சரியம். தமிழ்நாட்டில் வழக்கொழிந்து போன சொற்கள் இலங்கையில் வழக்கில் இருக்குமாயின் அவற்றை நாம் அங்கு இல்லாத காரணத்திற்காக புறந்தள்ளவேண்டிய அவசியமில்லை. நமது அறியாமை காரணமாகச் சொற்கள் பற்றி மனம் போன போக்கில் தோன்றும் கருத்துக்களை தவிர்த்துக் கொள்ளுதல் நன்று. இனி, ஆருக்கு என்ன குறை? என்று சற்று ஆழமாகச் சிந்தித்து பாருங்கள். அதனை, வினாப்பெயர்களுள் ஒன்றாக எழுத்துத் தமிழிலும் சேர்த்துக்கொள்ளலாம் அல்லவா?

திருவருள் குரு வாடவாக வந்தாடிகொள்ளல்

சைவப்புலவர் : சு. துஷ்யந்

01. அறிமுகம்

‘குருர் ப்ரஹ்மா; குருர் விஷ்ணு; குருர் தேவோ
மஹேஸ்வரஹ
குருர் சாக்ஷாத் பரப்ரஹ்மஹ’

இந்து சமயத்திலும், தத்துவத்திலும் உயர்வாகப் பேசப்படும் சிந்தனைகளில் குருவருள், திருவருள் போன்றவை முக்கியத்துவம் பெறுகின்றன. இந்து சமய மரபில் தொன்மையான காலம் முதல் ஆத்மீக சிந்தனைகள் குரு பாரம்பரியமாக வழக்கம் பெற்று வந்துள்ளன. எமது குரு பாரம்பரியம் தெய்வ பாரம்பரியமாகும். “எழுத்தறிவித்தவன் இறைவன்” என்ற நிலையில் குரு இந்து சமய பாரம்பரியத்தில் இறை அந்தஸ்தக்கு உயர்த்தப்படுகிறான். “தொட்டுக்காட்டாத வித்தைச் சுட்டுப் போட்டாலும் வராது” என்ற பழமொழி பின்பாடி ‘குருவில்லா வித்தை பாழ்’ என்பார்கள். அறியாமையில் சிக்குண்டு அல்லற்படும் ஆண்மாக்களுக்கு உரிய வழிகாட்டுவெதற்கு இறைவனின் திருவருளே குருவாகத் தோன்றுகின்றதென்ற கருத்து சைவ சித்தாந்த மரபில் ‘திருவருள் குரு வாடவாக வந்து ஆட்கொள்கின்றது என்று சொல்லப்படுவது குறிப்பிடத்தக்கது. இதையே திருவருட்பயன் நாலாசிரியர் “குருவருள் இன்றி திருவருள் இல்லை” என்று செப்புவதும் நோக்கத்தக்கது.

02. திருவருள் என்பதன் பொருள்.

இறைவனின் அருளே திருவருளாகும். இதுவே உலகில் சிறந்ததும், உயர்ந்ததும் ஆகும். அவ்வருளே உயிர்கள் மாட்டு வைத்த கருணையால் குருவாக எழுந்தருளி வந்து உயிருக்கு உறுதியை அளிக்கின்றது. இதை மாணிக்கவாசகர் “அவனருளாலே அவன் தாள் வணங்கி” என்று பாடியுள்ளார்.

கோடிக்கணக்கான திரிவியத்தை உடைய ஒருவன் தண்ணீர் அகப்படாத தனி வழியிலே போகும்போது அவனுக்கு தாங்குவதற்காரிய தாகம் வருமாயின், அவனுக்கு வேண்டும் பொருள் தண்ணீரே. அப்போது, ஒருவன் தண்ணீர் கொண்டு வருவானாகில் அதைப் பெற்றுக்கொள்வதற்கு அவன் தன்னுடைய கோடி திரிவியத்தையும் தன்னுடைய சுயாதீனத்தையும் அவனுக்குக் கொடுக்க விரும்புவான். ஆதலால், அச்சமயத்தில் “வேண்டும் பொருளாகிய தண்ணீரிலும் பார்க்க மேலான பொருள்” அவனுக்கு உலகத்தில் இல்லை. தாங்குதற்காரிய வியாதியால் வருந்தும் ஒருவனுக்கு அவ்வேதனையை நீக்கக்கூடிய மருந்து அச்சமயத்திலே “வேண்டும் பொருளாகும்” அதைப் பெற்றுக்கொள்வதற்கு தனக்குள் எல்லாவற்றையும் கேட்டாலும் கொடுப்பான்.

உலக வாழ்க்கைக்கு “ வேண்டும் பொருள்” உலகப்பொருள்களுக்குள் ஒப்பு உயர்வு இல்லாதிருத்தல் போல, முக்கியின்பத்துக்கு இன்றியமையாத திருவருளானது ஒப்பு உயர்வு இல்லாத பொருளாகின்றது. ஆனால் ஆன்மீக சுபேற்றுத்திற்கு இன்றியமையாததாகிய திருவருள் பெறுவதற்கு ஒருவன் தன்னுடைய பொருள் செல்லவும், கல்விச்செல்லவும் சிரத்தை ஆகிய இவற்றை முற்றாக உபயோகித்து தன்னுடைய மனம், வாக்கு. காயம் எனும் முன்றாலும் செப்பத்தக்க முயற்சிகளைல்லாம் செப்பு வேண்டும். இந்திலையை,

**‘வைத்த பொருளுட வாவி மூற்றும் நின் கைவசலே
யான் கொடுக்க வாங்கிக் கொண்டு,
சித்த மிசைப் புகுந்து’**

என தூயமான சுவாமிகள் ஓத,

**‘யாமோதிய கல்வியு மெம்மறிவுந்
தாமே வூற வேலவர் தந்ததனாற்
மு மேற்றியல் போயற மெய் யுனவர்,
நாமே ஈடவீர் நடவீரினியே’**

என்று அருணகிரிநாதரும் ஒதியுள்ளார்.

இத்திருவருளின் தன்மை, அதன் ஆற்றல், பெருமை என்பவற்றை உணர்ந்த உமா பதி சிவாசாரியர் திருவருட்பயன் நூலில் நான்காம் அதிகாரத்தில்,

**‘அருளில் பௌரிய தகிலத்து வேண்டும்
பொருளிற் நடவையிலது போல்’**

என்றோதி திருவருளின் உண்ணத்தைப் பகர்ந்துள்ளார்.

03. குரு என்பதன் பொருள்

குரு என்பவர் அறியாமையிலிருந்து விடுபட என்னும் எண்ணத்தால் ஏற்படுவது என்பது பொருள். “குருராய்” என்னும் சொல்லை விளக்கும் வள்ளலார், கு - இருள், ரு - அருள், ராயன் - விளங்கச்செய்பவன், கு - என்னும் அசுத்தாவத்தையில் நின்றோரை, ரு - என்னும் கத்தாவத்தையில் நின்ற வண்ணம் நிறுத்துபவர் குரு ஆவர் என்பார். மாணிக்கவாசகர். சிவபூராணத்திலே “அஞ்ஞானம் தன்னை அகல்விக்கும் நல்லறிவே” என்று பாடுவதில் குரு என்பவர் அறியாமையை போக்குபவர். என்ற கருத்தை கச்சிதமாகக் கூறியுள்ளார்.

இத்தகைய குருவை ஆசாரியன், தேசிகன், ஜயன் போன்ற பல பெயர்களாலும் அழைப்பர். எண்வகை குருநாதர்களைப் பற்றி சமய இலக்கியங்கள் மேல்வருமாறு பகர்கின்றன.

1. போதக குரு - சாஸ்திராந்தும் போதிப்பவன்.
2. வேதக குரு - தத்துவ தரிசகன்
3. நிகித குரு - வச்யாகருஷணாதிகளால் இகலோகத்தில் இன்பமும், பரலோகத்தில் துன்பமும் கொடுப்பவன்.
4. காமிய குரு - நந்கர்மோபதேசத்தால் இகபரங்களில் சுகம் எய்தப் பண்ணுபவன்.
5. சூசக குரு - விவேக முகத்தாற் சமாதி ஷட் குணங்களையும் ஒருங்கே வரப்பண்ணுபவன்.

6. வாசக குரு - விசயங்கள் பொய்யென வெறுத்து ஆன்ம நாட்டம் கொள்ளச் செய்பவன்.
7. காரக குரு - ஜீவ சிவ ஜூக்கிய ஞானத்தை வரச்செய்பவன்.
8. விகித குரு - ஜையம் நீக்கி வீடுபேறு அடையச் செய்பவன்.

04. சிவபெருமானே குருவாதல்

ஆன்மாக்களை உய்விப்பதற்காகச் சிவனே-குருவாக எழுந்தருளி வருகின்றான் என்பது சைவர்களின் அசையாத நம்பிக்கையாகும். இதற்கேற்றாற் போல் மாணிக்கவாசகர் தன் வாழ்வில் நிகழ்ந்த நிகழ்வினை,

‘அருபரத்தொருவன் அவனியில் வந்து குருவராகி அருளிய பெருமையை ’

என்று பாடுகின்றார். இதில் அருபரத்தொருவன் ஆகிய சிவபெருமான் பூமியில் வந்து மானுடச்சட்டை தாங்கி குருவாகி வந்து அருளுகின்றான் என்கின்றார். மேல்வரும் பாடலொன்றில் திருமூலரும் “குருவே சிவம்” என்று கூறுகின்றார்.

**‘குருவே சிவமென கூறினன் நந்தி
குருவே சிவமென் பதுகுறித் தேரா்
குருவே சிவமுஹாய்க் கோனுமாய் நிற்கும்
குருவே உரையுண் வற்றதோர் கோவே.**

இறைவனே குருவாக வந்து சீட்ருக்கு உடதேசித்தருளிய அற்புதம் புராணங்களிலும், அடிப்பார் வரலாறுகளிலும் காணக்கிடைக்கின்றது..

சைவப்பாரம்பரியத்திலே சிவனே முதல் குருவானவன் என்று போற்றப்படுகின்றான். சிவனே தட்சிணாமூர்த்தி என்னும் குரு மூர்த்தம் கொண்டு சனகாதி முனிவர்களுக்கு, ஞானம் போதித்தருளினார் எனப் புராண நூல்களும், பக்தி நூல்களும் செப்புகின்றன.

05. திருவருள் குருவாக ஆன்மாக்களை ஆட்கொள்ளும் விதம்.

ஆன்மாக்களின் பக்குவாங்களுக்கேற்ப இறைவன் குருவாக வந்து ஞானத்தை வழங்குகின்றான் என்பது சைவசித்தாந்திகளின் துணிவாகும். குருவை சூரியனுக்கும், குருவருளைச் சூரிய கதிருக்கும், ஆன்மாவைச் சூரிய காந்தக்கல்லுக்கும், மும்மல் அழுக்கைப் பஞ்சக்கும் உவமையாகக் காட்டுகின்றார் திருமூலர். சூரியகாந்தக்கல்லும், பஞ்சம் ஒன்றாகப் பொதிந்து வைத்தது போல இந்த உடம்புக்குள் ஆன்மாவைச் சுற்றி மும்மல் அழுக்குகள் சூழ்ந்து நிற்கின்றன. சூரியகாந்தக்கல்லை ஞான குருவாகிய இறைவனை நோக்கி நிறுத்த வேண்டும். அப்படி நிறுத்தினால் பஞ்ச எரிவது போல ஆன்மாக்களைப் பீடித்திருக்கும் மலங்கள் நீங்கி விடும்.

**‘சூரியகாந்தமும் சூழ் பஞ்சம் போலவே
சூரியகாந்தம் சூழ் பஞ்சைச் சுட்டிடா
சூரியன் சந்தியிலில் சுடுமாறு போல்
ஆரியன் தோற்றமுன் அற்ற மலங்களே’**

அங்ஞானமாகிய இருளினால் ஒளி மழுங்கிய கண்களை ஞானம் என்கிற துலங்கும் ஆற்றல் வாய்ந்த கருவியால் திறக்க வல்ல திறமையாளன் எவனோ அவனே ஞானகுரு வென இந்துக்களின் ஞானச்சிகரமாகிய

உபநிடதூங்கள் கூறுகின்றன. குரியனைக் கண்டு கமலம் மலர்வதைப் போல ஆசாரிய சம்பந்தம் ஒருவருக்குக் கிடைத்தால்தான் அவனிடம் அகத்திலே ஞான மலர்ச்சி ஏற்படும் எனச் சங்கரர் பஜகோவிந்தத்தில் கூறிப்பள்ளார். ஆனால் உலக போக மயக்கத்தில் வாழ்கின்ற நாம் நமது அக இருளாகிய அஞ்ஞான இருளைப் போகக்க் கூடியவரைக் குருவாக கொள்கின்றோம். இல்லையென்றால் குருடனுக்கு குருடன் பாதை காட்டுபவன் போல நாமும் நமக்குத் தவறான வழிகாட்டுபவர்களையே குருவாகக் கொள்வோம். இதனைத் திருமூலர் மேல்வரும் பாடலடிகளால் பகர்ந்துள்ளார்.

**'குருட்டனை நீக்கும் குருவினைக் கொள்ளார்
குருட்டனை நீக்காக் குருவினைக் கொள்வார்'**

எனவே தக்க குருவை அடைந்து அவரை அடிபணிந்து அவரின் நாமத்தை உச்சரித்து அவர் கூறும் வார்த்தைகளைக் கேட்டு அதன் வழி நடப்பவர்களுக்கு அறிவிலே தெளிவு ஏற்பட்டு ஞானமலர்ச்சி கிடைக்கும் என்பதை,

**'தெளிவு குருவின் திருமேனி காண்டல்
தெளிவு குருவின் திருநாமம் செப்பல்
தெளிவு குருவின் திருவார்த்தை கேட்டல்
தெளிவு குரு உரு சிந்தித்தல் தானே'**

என திருமூலர் கூறுகின்றார்.

சைவசித்தாந்த உலகிலே இறையருள் திருவருளாக குரு உருவில் வந்து ஆன்மாக்களை ஆட்கொள்கின்றது என்ற சிந்தனைத் தத்துவ துளி, ஆங்காங்கு

சமய நூல்களில் சிதறுண்டு கிடந்தாலும், அவற்றை முன்று அடிகளைக் கொண்ட ஒரே ஒரு வாக்கியத்தின் மூலமாக, தெள்ளத்தெளிவாக, இரத்தினச் சுருக்கமாக சைவசித்தாந்த சாதனையாக இக்கருத்தைக் கூறிய பெருமை சிவஞானபோதத்தை ஆக்கிய மெய்கண்டாருக்கே உண்டு.

**'ஐம்புல வேடரி யைந்தனை வளர்ந்தெனத்
தம் முதல் குருவுமாய்த் தவத்தினி ஒண்டத் தி-
ட்டன்சிய மின்மையி னர்கழல் செழுமே'**

இப்பாடல் சிவஞானபோத சாதனவியலில் வரும் எட்டாம் சூத்திரமாகும். இப்பாடலில் கூறப்பட்ட பிரதம சாதனை தவம் ஆகும். தவத்தின் பேறாகவே சிவதரிசனம் பெறலாம். அங்ஙனம் பெறப்படும் சிவதரிசனத்திலே சிவபெருமான் சாதகன் முன்பு நேரடியாகவே காட்சியளித்து உண்மையான சாதனை நெறிமுறைகளை வேண்டியளவு, மோன நிலையில் விடுவகப்படைப்புச் சக்தி மூலம் விளக்குவார். விளக்கவே சாதகன் ஒருவன் பிரளியாகலர் நிலை எப்புவான். எப்தவே அவன் புறப்புசைக்களையும், சடங்குகளையும், கர்மங்களையும் விட்டு நீங்கிச் சுயமாகவே குருவின் துணையின்றி அரன்கழல் அடைவான். அரன் கழல் அடைதலின் மறை பொருள், திரோதானசக்தியை விட்டு நீங்கி சுத்த சக்தியைப் பெறுவான் என்பதாகும். சிவனது ஊன்றிய திருவடி திரோதான சக்தியையும், தூக்கிய திருவடி சுத்த சக்தியையும் குறிப்பனவாகும். திரோதான சக்தி மனவிருத்தியினால் ஏற்படுவதாகும். சுத்த சக்தி, கர்மாதிகள் தவம் போன்றன நீக்கப்படும் போது, திருவருள் மலர்ச்சியாக உள்ளிருந்து உண்டாவதாகும்.

ஆய்மாக்களுக்கு குரு அறிவுறுத்தியவாறு சிவஞானக் கண்கொண்டு அறிவதாகிய சாதனங்களைமானது முற்பிறவியில் செய்த சரியை, கிரியை, யோகங்களாகிய தவத்தினால் வந்து எப்பூம் சிவன் குருவாக வந்து, தவ முதிர்ச்சி பெற்ற சாதகர்களுக்கு எதை விளக்குவான் என மெய்கண்டார் இச்சூத்திரத்தில் கூறியது ஓர் உபாயமாகும். அதை வெறுமனே கற்று அதன் கருத்தை மனவாசக விளக்கம் பெறுவதனால் எந்தச் சாதகராலும் அரன் கழல் செல்லுதல் இயலாது. ஆயினும், தவ முயற்சி செய்யும் சாதகர்களுக்கு அது ஒரு தூண்டுகோலாய் இருந்தது.

இச் சூத்திரத்தில் வருகின்ற “ஜம்புல வேடரின் அயர்ந்தனை வளர்ந்தெனக்” என்ற பாடலடியில் ஒரு புராண மரபுக்கதையையும் மெய்கண்டார் உள்ளிறுத்தி குருவருளைக் காட்டும் திறம் நயமானது.

“அரசு குமாரன் ஒருவன் குழந்தைப் பருவத்திலே ஜந்து வேடுவர்களால் களவாடப்பட்டுக் காட்டில் வளர்க்கப்படுகிறான். அவன் அவ் வேடுவர்களையே தன் தந்தையர் எனக் கருதி வளர்ந்து மயக்குற்று வாழ்கிறான். அப்பொழுது அவன் உண்மையான தந்தை குரு உருவில் தோன்றி “மைந்தனே! நீ வேடுவர்களின் புதல்வன் அல்லன். நீ வாழ வேண்டிய இடம் கொடிய காடும் அல்ல. அது அற்புதமான அழகிய மாளிகை. உன்னை இந்த வேடுவர்கள் சிறுவயதில் கடத்தி வந்துவிடார்கள். நீ இவர்களை விட்டு நீங்கி உன்னுடைய உன்மையான

தந்தையை அடைந்து அரண்மனையில் ஆணந்தமாய் வாழ்வாயாக! அங்கு செல்லும் வழியை நான் கூறுகின்றேன். அதன்படி செல்வாயாக” என்று உபதேசிக்கின்றார்.

காசிவாசி செந்திநாதையரவர்கள் சிவஞான போத வசனாலங்கார தீபத்தில் இவ் எட்டாம் குத்திரப்பாடலுக்கு மேல்வரும் நான்கு குர்ணிகைகளைத் தந்துள்ளார்.

I. உயிர்க்கு நல்லறிவு தவத்தினாலே வரும்.

II. உயிர்க்குச் சந்குருவாய் வருவது அரனே

III. உயிர் பஞ்சேந்திரியங்களைப் பற்றுகையினாலே தன்னையும் அறியமாட்டாது.

IV. உயிர் பஞ்சேந்திரியங்களிலே பற்றற்றால் தன்னையும் அறியும்.

எனவே எட்டாம் சூத்திரம் உணர்த்தும் உண்மைத் தத்துவம் என்ன கூறுகின்றது. என்பதை நாம் மனதில் பதிவு செய்து கொள்ளல் வேண்டும். சிவன் அருளே கண்ணாகக் கொள்ள வேண்டின் நாம் தவம் புரிதல் வேண்டும் என்பதும், அதன் பேராக ஊனக்கண் பாசத்தை விடும் வழியை அறிந்து அதனை விட்டு நீங்கி அத்துவித நிலையை அடைய வேண்டும். எனவே நாம் தவம் என்பதை இன்னதென அறிந்து, வழுவற விளங்கிச் சிறந்த தவச்சாதனை புரிய வேண்டும். அப்பொழுதுதான் இறைவன் தனது போகத்தை குரு உருவமாக வந்து அருளுவார் என்பதைத் திருமூலர்,

'சிவயோக மாவது சித்தசிந் தென்று
தவயோக துன்புக்குத் தன்னொளி தானாய்
அவ யோகஞ் சாரா தவன்பதி போக
நவ யோக நந்தி நமக்களித்தானே'

என அழகாக அருளியுள்ளார்.

இக்கருத்துக்களை அருள்நந்தி சிவாசாரியார் தனது சிவஞான சித்தியாரின் கூடக்கப்பாடலிலே மிகத் தெளிவைபடுத்திச் சொல்கின்றார். இறைவன் குருவடிவாய்த் தோன்றிப் பக்குவான்மாக்களுக்குத் தீட்சையினால் அத்துவ சுத்தி செய்து மலமகற்றி ஞானம் வருவித்துத் திருவடி அடைவிக்கும் முறைமையை மேல்வரும் பாடலினால் சிவஞானபோத ஞத்திரத்திற்கு மாறுபடாமல் உணர்த்தியுள்ளார்.

'மன்னவன் றன் மகன் வேட ரிடத்தே தங்கி
வள்ந்தவனை அறியாது மயங்கி நிற்ப
பின்னவனு மென்மகன் யெற்வரிற் பிரித்துப்
பெருமையோடுந் தானாக்கிப் பேணு மாபோற்
றுங்கியவைம் புல வேடர் சுழலிற் பட்டுத்
துவணவுவனு மறியாது துயரூர்ஜ்ஜால் ஓயினர
மன்றுமருட் குருவாகி வந்தவரி சீக்கி
மவக்ருத் தானாக்கி மலரடிக் கீழ் வைப்பன்'

இப்பாடலாசிரியர், இப்பாடலிலே மூன்று உவமைகளைக் கையாண்டு சித்தாந்த விளக்கம் செப்பியுள்ளார். மன்னன் - இறைவன், மன்னவனின் மகன் - ஆண்மா, வேடர்கள் - ஜம்புலன்கள். இவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டு திருவருள் குருவடிவமாக வந்தாட் கொள்ளும் தத்துவத்தை மேல்வரும் நான்கு பொருள்பட-

உரைத்து அதற்கு விளக்கம் கூறி நிற்பது சிறப்பிற்கப்பாலது.

I. துன்னிய வைம்புல வேடர் சுழலிற் பட்டுத் துயரூம் தொல்லுயிரை மன்னுமருட் குருவாகி வந்து மலமகற்றி வைப்பான்.

II. துன்னிய வைம்புல வேடர் சுழலிற்பட்டுத் துணைவனையும் அறியாது துயரூந் தொல்லுயிரை மன்னுமருட் குருவாகி வந்து (அறிவித்து) அவரினீக்கி வைப்பான்.

III. துன்னிய வைம்புல வேடர் சுழலிற் பட்டுத் துயரூந் தொல்லுயிரைத் தானாக்கி வைப்பான்.

IV. துன்னிய வைம்புல வேடர் சுழலிற் பட்டுத் துயரூந் தொல்லுயிரை மலரடிக் கீழ் வைப்பான்.

இப்பாடலின் முதலதிகரணத்தில் உயிரானது விஞ்ஞானகலர், பிரளயாகலர், சகலர் என மூவகைப்படுவர். இதில் விஞ்ஞானகலருக்கும், பிரளயாகலருக்கும் வடிவம் முதலிய ஆதாரம் எதுவுமின்றி இறைவன் தானே உண்ணின்றும், முன்னின்றும் தீட்சை புரிந்து மலத்தை நீக்கி துவிதா, தீவிரம் என்னும் இரு சத்திநிபாதத்தாலும், சகலருக்கு மந்ததரம், மந்தம், தீவிரம், தீவிரதரம் என்னும் நால்வகைச் சத்திநிபாதம் நோக்கி பூமியில் குருமூர்த்தம் கொண்டு தீட்சை அத்துவாக்கள் என்பவற்றால் சுத்தி செய்து மலம் அகற்றுவார். இதைச் சிவஞான சித்தியார் பாடல் மேல்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றது.

'உரை தருமிப் பசுவர்க்கம் முண்ணின் மூன்றா
முழும் விஞ்ஞானகள் பிரஸ்யாகவர் சகல்
நிரையின்மல மலங்கள்ம் மலங்கள்ம் மாடை
நிற்குமத விருவர்க்கு நிராதார மாகிக
கரையில்நுட் பரங்குவிதூ சத்திநிபா தத்தாற்
கழிப்பன் மலஞ் சகலர்க்குக் கன்ம் வொப்பிற்
றாரையிலா சான் முந்தி யாதார மாகித்
துரித் தொழிப்பான் மலஞ் சதுர்த்தா சத்திநி
பாதத்தால்'

இரண்டாமதிகரணத்திலே குருவால் தீட்சை
பெற்ற ஆன்மாக்களுக்கு இறைவனை
அறியும் சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம்
என்னும் சைவச் சாதனைகள் எவை
அவற்றால் ஆன்மா அடையும் பேறு என்ன
என்பதும் தெளிவுபடுத்தப்பட்டுள்ளது.

உமாபதி சிவாசாரியார் பாடிய திருவருட்பயன்
என்பது திருவருளின் பயனை விளக்கும் நூ
லாகும். இந்நாலின் முதல் ஜந்து அதிகாரம்
திருவருளைப் பற்றியும் மற்றைய ஜந்து
அதிகாரம் திருவருளின் பயனைப் பற்றியும்
கூறுவன். முதல் ஜந்தும் முறையே திருவரு-
ளைக் கொடுக்கும் பதியின் தன்மையையும்,
திருவருளைப்பெறும் உயிரின் தன்மை
யையும், திருவருளால் நீக்கப்படும்
மலத்தின் தன்மையையும், திருவருளின்
தன்மையையும், பேரநுளின் வடிவாகிய
குருவின் தன்மையையும் விளக்கும். இதில்
அருளது நிலை, அருளஞ்சு நிலை என்னும்
அதிகாரங்கள் திருவருள் குருவடிவமாக
வந்து ஆட்கொள்ளும் பாங்குபத்துக்
குறள்களில் இரத்தினச்சுருக்கமாக அழகாக
எடுத்துக் காட்டப்பட்டிருக்கின்றது.

திருவருள் என்பது இறைவனின்
அருளாற்றுலைக் குறிக்கும். உலகத்திலுள்ள
உயிர்களின் தோற்றங்களுக்கு வேண்டிய
ஆகாரம் முதலியவைகளைக் கொடுத்து
அவைகளை அனுபவித்து ஒளியைக்
கொடுத்து நிற்கும். குரியனைப்
போல் உலகில் பரந்துள்ள அனைத்து
ஆன்மாக்களிடத்திலும் இத்திருவருள்
பதிந்து கிடக்கும். தனக்குள் பதிந்திருக்கும்
கருணைக் கடவின் அருளை எல்லா
ஆன்மாக்களும் உணர்ந்து கொள்வதில்லை.
ஆன்மாக்கள் தனுகரணாதிகளைப் பெறு
வதும், பயனடைவதும் திருவருளால்
அன்றி வேறேதுவழியில்லை. எனவே
ஆன்மாக்கள் இத்திருவருளை உணராமல்
இருப்பதற்குக் காரணம் அறியாமை என்னும்
மயக்கத்தினால் என்பதை உமாபதி சிவா
சாரியார் “ பாலாழி மீனாளும் ” எனும்
உவமையால் உணர்த்திக் காட்டுகின்றார்.

**‘பாலாழி மீனாளும் பான்மைத் தருஞூயிர்க்கண்
மாலாழி யாழு மறித்து’**

பாற் சமுத்திரத்தில் வரிக்கும் மீன்கள் பால்
என்னும் அற்புதமான உணவை புசித்து
வாழாமல், அதனைக் கண்டும் காணாமல்
அசமந்தப் போக்குடன், அச்சமுத்திரத்தில்
வாழும் இழிவான பிராணிகளைப் பிடித்துப்
புசித்து பசியாறுவது போல, மீன்கள் பாலைக்
கண்டும் அதை வேண்டும் பொருளென்று
அறியாதது போல, ஆன்மாக்களும்
இறைவனது திருவருளின் செய்கையைக்
கண்டும் அதை அறியாமலிருக்கின்றன.
அத்துடன் மயக்கத்தைக் கொடுக்கும்
உலக விசமாகிய சமுத்திரத்தில் ஆழ்ந்து

கிடக்கின்றன என அக்குறள் பாடலின் பொருள் கூறுகின்றது.

'தரையை யறியாது தாமே திரிவார் புரையை யுணரா புவி'

இத் திருவருட்பயன் குறள்பாவும் திருவருளை அறியாத ஆன்மாக்கள் நிலையை எடுத்துக் கூறுகின்றது. பூமியிலுள்ளவர்கள் தம்முடைய சரீர முயற்சியினால் தமக்கு வேண்டிய ஆகார முதலியவற்றையும் சரீர முயற்சியில் அடையும் பொருள்களையும் பூமியே கொடுக்கின்றது. தமது கண்காணப் பூமியில் உலாவுகின்றார்கள். பூமியில்லையாயின் அவர்கள் பூமியைத் துணையென்று நினையாமல் தாமே தமக்குத் துணையென்று நினைக்கின்றார்கள். இது போல் ஆன்மாக்கள் திருவருள் கொடுத்த சக்தியைக் கொண்டு வாழ்வாணாயினும், ஆணை மறைப்பினாலே திருவருளை மறந்து தமது வல்லமையினாலே தாம் வாழ்வதாக எண்ணுகின்றன. தரையிலுள்ளவர்கள் கடவிற் போகும் போது தோணியின் ஆட்டத்தாலும், நெடும் பிரயாணமாயின் ஆகாரமில்லாமலும், தரை தமக்கு ஆதாரமாய் இருப்பதை உணருவீர். அது போல இருத்த மிகுந்தியாலும், செல்லாச் செருக்கினாலும் அருளை நினையாதவர்கள் இருத்தங் குறைந்து வியாதி பீடித்த காலத்திலேனும் வறுமை வந்த காலத்திலேனும் திருவருளை நினைப்பதுண்டு.

திருவருளானது தேடுபவரால் எளிதில் அறியக் கூடிய பொருள். ஒருவன் தனது சரீரத்தை உற்றப் பார்க்கும் பொழுது ஒவ்வொர் இடத்திலும் திருவருளின் செயலைக்

காண்பான். திருவருள் இல்லையாயின் சரீரமானது அனுவானுவாய்ப் பரந்து உடனே அழிந்துவிடும். எனவே இத்தகைய பெருமை பெற்ற திருவருளை ஆன்மா நிட்சயமாக அறிய வேண்டும். அதற்கும் பல வழிகளும் தேவைப்படுகின்றன. இதைத் தெளிவெடுத்த திருவருட்பயன் நாலா சிரியர் “பாற்கலன் மேற் பூனை கரப்பருந்த நாடும் கடன்” என்னும் உவமையைக் கையாண்டு விளக்கக் அளிக்கின்றார். பூனை பாற்குடத்தினின்றுந் துள்ளிப் பாயும் போது, உறியினின்றும் பாற்குடம் விழுந்துடையப் பால் பூனைக்குப் பயன்படாமற் போகும் அது போல விளங்குதற்குரிய ஞான நாலைக்கற்கும் போது பிறவிடயங்களில் மனதைப்போக்குபவர் அதன் பொருளை மாறுபாடாகவுணர்ந்து தடுமாறி வருந்துவர். கரப்பான் பூச்சி ஒரு அங்பப்பிராணி பூனை அதை உண்பதற்காக பாலை விட்டுப் போதல் பெரும் பேதைமை. அதுபோல் அற்பமான உலக இனபங்களை நாடி ஞான நாலுபதேசத்தை கவனிப்பமலிருத்தல் புல்லறிவான்மையாம்.

இத்தகைய பெருமை பெற்ற திருவருளை ஆன்மாக்களுக்கு உணரவைப்பதற்காக இறைவன் ஞானவடிவமாகிய குருவடிவம் தாங்கி வருகிறான். இதை திருவருட்பயன் நாலாசிரியர்,

'ஆறுவா ரெல்ஸ மகன்ற நெரியருஞம் பேரவான் வாராத பின்'

என்ற குறளில் தெளிவாக எடுத்துக் காட்டியுள்ளார். முப்பத்தாறு தத்துவங்களையும், அவைகள் சார்ந்த மற்றைய அத்துவாக்களையும் கடந்தே

முக்கியமைய வேண்டுமாதலால், அவைகளைக் கடந்த ஒருவரே ஆன்மாவையுங் கூக்கசெய்வாரன்றி அவைகளுக்குப் பட்டவர்கள் செய்யாமாப்பார்கள். எனவே ஆன்மாக்களுக்கு வீட்டுநெறியை அருங்காதற்கு சிலனே குருவாக பரினமிக்கின்றான். என்ற உண்மையை இக்குறுப்பாவில் நாலாசிரியர் ஒதிபிருக்கின்றார்.

“திருவருளே குருவாய் வருகின்றது” என்ற உண்மையை,

‘அறியாமை உண்ணின்று அளித்ததே கானும் குறியாது நீங்காத கோ’

என்ற குறளில் ஒதி அதன் பொருளை மேல்வருமாறு தெளிவுபடுத்துகின்றார். பக்குவமனைபாத ஆன்மாக்களுக்கு அறியாத வண்ணம் உயிருக்குள் உடனாகி நின்று பணித்தல், காத்தல், அழித்தல், மறைத்தல் என்னும் தொழில்களினால் உபகரித்தலைப் பரிந்து வந்த திருவருள் சக்தி தான் பக்குவமனைந்த ஆன்மாக்களுக்கு எஞ்சியதான் அருளால் தூாழிலைப் புரிவதற்கு இறைவன் உருவாகி குருமூத்தும் எடுத்து ஆன்மாக்களை ஆய்கொள்கின்றான். ஆன்மாவில் உள்ள முவிலைங்களின் வலிமைகெட அது ஞானத்தைப் பெறுகின்றது. ஆயினும் அந்த ஞானம் தானாக தோன்றுமாப்பாது. அதை விளங்கச் செய்வதற்கு ஞானாசிரியன் வேண்டும். இது எது போல என்றால், ஒரு குழந்தையைப் பெறுமுன் ஒரு பெண்ணுடைய சரித்தில் முலைப்பாலுக்குரிய திரவங்கள் இருந்தாலும் முலைப்பால் தோன்றாது. அவனுக்கு எப்பொழுது குழந்தை பிறக்கின்றதோ அப்பொழுதே முலைப்பாலும் சுரக்க ஆழமித்து விடும். எனவே குழந்தையின்றி முலைப்பால் தோன்றாதது

போல, ஞானாசிரியரின்றி ஞானம் தோன்றாது. ஆதலால் ஆன்மா ஞானத்தை அடைவதற்கு ஞானாசிரியன் அவசியமாகின்றான் என்பதை சிவஞான போதும், எட்டாம் சூத்திரம், இரண்டாம் அதிகரணப் பாடல் ஒன்று இதற்குச் சான்று கூறுகின்றது.

‘இல்லை முலைப்பாலுங் கண்ணீரு மேந்திழையால் நல்லா யுவாம சீர் நிழல் போ - வில்லா வருவாகி நின்றாலை யாருவோர் தானே யுருவாகித் தோற்றானே வுற்று’

திருவருள் குருவடிவமாக வந்து ஆட்கொள்ளும் விதத்தை,

‘அகத்தறு நோய்க்குள்ளின ரன்றி யதனைச் சகத்தவருங் காண்பரோ தான்’

எனும் குறளில் நயமாக ஒதியுள்ளார். வீட்டில் உள்ள ஒருவருக்கு நோய் ஏற்பட்டால் அவ் வீட்டில் அவரோடு உடனுறைபவர்களே முதலில் அறிவாரேயன்றி அந்நோயினை வீட்டுக்கு வெளியே உள்ளவர்கள் அறியமாப்பார்கள். இது போலவே எமது உடம்பாகிய வீட்டினுள் உறையும் உயிருக்குள் மலநோய் ஏற்படும் போது அவ்விருக்கு உயிராக உடனுறையும் திருவருளாலேயே அந்நோயை அறியவும் பரிகரிக்கவும் முடியுமே தவிர வேற்றான்றாலும் இயலாது. எனவே அத்திருவருளே நோயின் இயல்பறிந்து உரிய காலத்தில் குருவாய் எழுந்தருளி மலநோயைக் குணப்படுத்த முடியும்.

திருவருளே குருவாக வந்து ஆட்கொள்கின்றது என்பதை ஆன்மாக்கள் அறிவதில்லை.

பக்குவமடையாத ஆண்மாக்களுக்கு அறியா வண்ணம் அருள் புரிந்து கொண்டிருந்த இறைவன் பக்குவங்கள்ட ஆண்மாக்களுக்கு குருவடிவமாகி அருள்புரிய வந்துள்ளார். இதை,

'அருளா வகையால் அருள் புரிய வந்த பெருளார் அறிவார் புவி'

என்ற குறள் மூலம் பாடியுள்ளார்.

என் இறைவன் குருவாக எழுந்தருளுகின்றார் என்பதற்கான காரணத்தை திருவருட்பயன் நூலாசிரியர் மேல்வரும் குறளொன்றால் எடுத்துக்காட்டியுள்ளார்.

'பார்வையென மாக்களைமுன் பற்றிப் பிடித்தற்காம் பேர்வையெனக் காணார் புவி'

காட்டில் உள்ள மிருகங்களைப் பிடிப்பதற்கு பயன்படுத்த பழக்கி வைத்திருக்கும் மிருகங்களைக் கொண்டு பிடிப்பதைப் போல அதாவது வேட்டையாடுவோர் மாணைக் காட்டி மாணைப் பிடிப்பது போல மனிதரை மனித உருவில் வந்து ஆட்கொள்வதுதான் நம்மை வசமாக்குவதற்கு எனிப் பழி. ஆகையால் உலகத்து ஆண்மாக்களை ஆட்கொள்ள இறைவன் ஆண்மாக்களுக்குப் பழக்கப்பட்ட மனித உருவமான குருவடிவில் வந்து தீட்சையால் ஆண்மாக்களுக்கு ஞானத்தைக் கொடுத்து பாசத்தை நீக்குவார். எனவே திருவருள் குருவில் மறைந்து நிற்கும் போது பக்குவமில்லாதோர் அதை உணர்மாட்டார்கள். இதைச் சிவஞான சித்தியார் நூலாசிரியரும் மேல்வரும் பாடலாலும், பொருளாலும் விளக்கிச் செல்கின்றார்.

'ஸ்ரீ பிரம்மம் இவனென்றும் பரசிவன்தா சென்றும் பர ஞானம் இவனென்றும் பராபரன்தா சென்றும் அரன் தருஞ் சீர் நிலையெல்லாம் இவனே என்றும் அருட் குருவை வழிபாவே அவனிவன் தானாயே இரங்கிய வாரணம் யாஹு மீன் அண்டம் பார்த்தும் பரிந்தவைதா மாக்குமா போல் சிவமே யாக்கும் பரசித்தும் சிந்தித்தும் பார்த்தும் தானே'

கோழியும், ஆழையும், மீனும் கருவண்பாடுன் தம்முட்டையைப் பரிவினாலே அணைத்தும். நினைத்தும், பார்த்தும் குஞ்சாக மாற்றுமாறு போல சிவமும் குருவாகி தமது ஆண்மாக்கள் மீது கொண்ட பெருங்கருணையின் காரணமாக ஸ்பாரிச், மானச, நுயன தீட்சைகளாலும் ஞானத்தைக் கொடுத்து மலத்தை நீக்கிச் சிவமாக்குவார். அத்தகைய தீட்சைகளின் விளக்கங்கள் மேல்வருமாறு அமைகின்றன.

நயனதீட்சை - குரு சிவமாக நின்று சீடனை சிரக தொடங்கிப் பாதம் வரையும் அருட்பார்வையாற் பார்த்து அவனுடைய ஆணவத்தைக் கெடுத்தல்.

ஸ்பாரிசதீட்சை - குரு தம்முடைய கரத்தை சிவனின் திருக்கரமாக பாவித்துச் சீடனின் தலை யில் வைத்து அகனுடைய மாயாமலத்தைக் கெடுத்தல்.

மானச தீட்சை - யோகமார்க்கத்தால் குரு சீடனின் மனத்திற் பிரவேசித்து ஆண்ம போகத்தை நீக்கிச் சிவ போகத்தை உண்டாக்குதல்.

சாத்திரதீட்சை - வேதம், ஆகமம் ஆகிய இறைவனருளிய நூல் களிலுள்ள உண்மைகளைச் சுருக்கி விளக்குதல்

வாசகதீட்சை - திருவைந்தெழுத்தையும், பதி-ணாரு மந்திரங்களையும் அந்தந்த எழுத்துக்குரிய மாத்திரைகளோடு உபதேசித்தல்.

போகதீட்சை - குரு சீடநது இதயத்தில் பிரவேசித்து ஆண்மாவைச் சிவத்தோடு சேர்த்தல்.

ஒளத்திரதீட்சை - ஓமத்தோடு கூடிச்செய்யப் படுவது.

திருவருடபயன் நூலாசிரியர்,

'விட நகுல மேவினு மெய்ப் பாவகனின் மீஞுங் கடனிலிருள் போதிவன் கண்'

என்ற குறளில் நயனதீட்சை மூலம் ஆணவமலத்தின் வலிமையை அறுத்து குருவானவர் சிவாமாக்கிக் கொள்ளும் பான்மையை தெளிவாக எடுத்துக்காட்டியுள்ளார். ஆசாரியன் ஜந்தெழுத்து மந்திர செபப்பயிற்சிகளால், தன்னைச் சிவமாகப்பாவித்துத் தன்னைச் சிவப்படுத்தியதனாலும், அவனுடைய பார்வையிலிருக்கும் மந்திரசக்தியினால் சிவத்யனிலுள்ள விஷமாகிய ஆணவ வலி தடைப்படும். ஆதிபொனதிக நகுலத்தால் விஷங்கெடாமல், நகுலபாவனை செய்யும் மாந்திரிகனுடைய பார்வையினால் அது கெடுவது போல,

என்றும் கூட நிற்பதாகிய திருவருளால் மலமானது இறுதியில் நீக்கப்படாமல் அத்திருவருளைத் தானாகப் பாவித்து அத் திருவருளால் அனுஷ்டிக்கப்பட்ட குருவினது பார்வையினால் நீங்கும்.

மற்றுமொரு குறளில் திருவருள், மூவகை ஆண்மாக்களிலும் பக்குவழுடையவர்களுக்கு எவ்வாறு மலநீக்கமும், மெய்ஞ்ஞான உணர்வும் நல்கி முத்தி பெறுச் செப்புமென்பது கூறப்படுகின்றது.

'அகலத் தரும் அருளை ஆக்கும், வினை நீக்கும் சகலர்க்கும் வந்தருளும் தான்'

இக்குறளின் பொருளின்படி ஆணவம் மட்டும் உடைய விஞ்ஞானகலரின் பக்குவ நிலைக்கு ஏற்ப அவர்களது அறிவுக்கறிவாய் நின்று ஆணவமலம் நீக்கும் படியான அருளைப்புரிவார். பிரளையாகலரின் பக்குவ நிலைக்கு ஏற்ப உருவத்திருமேனி தாங்கி வந்து கர்மத்தோடு ஆணவத்தை நீக்கியருளுவார். சகலருக்கு பக்குவம் எத்த குரு வடிவமாக வந்து தீட்சை முறைகளால் மும்மலங்களையும் ஒருங்கே நீக்கியருளுவார் என்று கூறப்படுகின்றது.

ஞானாசிரியனுடைய திருவருளை வணங்கி அவரால் சுட்டப் பெறும் சிவத்தின் திருவடிகளை உணர்ந்து அடைவதே தக்க நெறி ஆகும். அவ்வாறு செய்யாதவர்களுக்கு சிவம் புலப்படாது. "குருவில்லாத வித்தை பாழ்" என்று கூறுவார்கள் முன்னோர்கள். எந்த ஒரு வித்தையையும் குரு தொட்டுக்காட்டாமல் அது சிறப்பாக வராது. எனவே எவ்வளவுதான் இறையனுபவம் கொண்ட-

ஞான நூல்களைக் கேட்பினும், படிப்பினும் அதன் மூலம் அனாதியான முடிவற்ற பரம்பொருளைக் காண்பதுவும், அடைவதும் அரிதே. அவ்வாறான பரம்பொருளின் திருவருளை உணர்த்துவதற்கு தக்க குருதேவோபடுகின்றான். அவனின் அருள் இல்லாமல், இறைவனின் திருவருளைப் பெற முடியாது. இதை திருவருட்பயன் “குருவருள் இன்றித் திருவருள் இல்லை” என்கின்றது.

ஓளையொரின் ஓளைவக்குறள்,

‘நல்லன நூற்பல கற்பினும் காண்பரிதே
எல்லையில்லாத சிவம்’

என்று ஒதுக்கின்றது.

இச்சிந்தனையை திருவருட்பயன் நூல்,

‘மக்கெ னைவதுக் கெவை தெரிய மவ்வத்
தமக்கவனை வேண்டாத் தவிர்’

என்ற குறளில் தருகின்றது. அதாவது ஞானாசிரியனில்லாமல் கற்கும் போது ஞான நூல்களின் பொருள் மாறுபாடாகத் தோன்றும் அல்லது தோன்றாமல் நிற்கும். ஆதலால், நமக்கு ஞானாசிரியர் வேண்டாம் என்று சொல்லிக்கொண்டு நூல்களைக் கற்கும் போது, அவைகள் நமக்கு விளங்காமையினாலே அவர் இன்றியமையாதவன் என்று நாமே உணர்த்தக்கதாக நேரும். இதை உணர்த்துவதற்காகவே குரு வேண்டப் படுகின்றான். எனவே ஞான நாலுணர்ச்சி ஆசாரியன் இல்லாமல் தோன்றாது. இதையே ஏனையொரும், “ஆசானருளா வட்சேர் ஞானம்

வந்திடும் மற்றொன்றானும் வராததாகும்” என்கின்றனர்.

சிவனே குரு வடிவம் எடுத்து ஆன்மாக்களை ஆட்கொள்கின்றார். முப்பத்தாறு தத்துவங்களையும் அவை சாந்த மற்றைப் பெற அத்துவாக்களையும் கடந்தே முக்தியடைய வேண்டுமாதலால் அவைகளைக் கடந்த ஒருவரே ஆன்மாவையுங் கடக்கச் செய்வாரன்றி, அவைகளுக்குப்பட்டவர்கள் செய்யமாட்டார்கள் என்பதனை திருவருட்பயன் நூலாசிரியர்,

‘ஆர்வா ரெவ்லா மகன்ற நெரியருளும்
பேரவிவான் வாராத பின்’

என்ற குறளில் கூறியுள்ளார். இதை உபநிடதம் “குருடனைக் கொண்டு வழி காட்டுவிக்கும் குருடனுக்குச் சமமாவர்” என்று கூறுவதும்,

‘காண்வன் சிவனேயானால் அவனாக்கன்பு
செய்கை மாண்பும்
அரவந் பாதம் மறந்து செயறங்க எள்ளும்
வீண் செயல்
இறைவன் சொன்ன விதியறம் விருப்
பொறில்லான பூண்டன்
வேண்டல் செய்யும் பூசனை புரிந்து கொள்ளே’

என்று சிவஞானசித்தியார் விருத்தம் கூறியிருப்பதும் நோக்கத்தக்கது.

திருவருட்பயனில், சிவனது திருவருள் வடிவமாகிய குரு இல்லையேல் ஆன்மாவில் ஞானாளி தோன்றாது என்பதை உவமான உவமேயம் காட்டி மேல்வரும் குறள் ஏன்றால் உமாபதி சிவாச்சாரியார் ஒதியுள்ளார்.

‘ஞான மிவளையிய நண்ணியிடு நற்கலனல்
பானு வொமியப் பட்டன்’

உ_வமானம்

குரியன்(ஓனி)

குரியகாந்தக்கல்

பஞ்ச, தீப்பற்றுதல்

உ_வமேயம்

சிவம்(திருவருள்)

குரு

சீடன்,ஞானம்

பெறுதல்.

குரியஷனி பட்டே குரியகாந்தக் கல்லில் அக்கினியுண்டாவது போல, குருவருள் பெற்ற சீடனிடம் ஞானமுண்டாகும். குரிய ஓனி இல்லையாயின் குரியகாந்தக்கல்லில் அக்கினி தோன்றாது. அதுபோலச் சிவபெருமானது திருவருள் வடிவமாகிய குரு இல்லையாயின் ஆஸ்மாவில் ஞானம் தோன்றாது என்பதே மேற்கூறிய குறளில் பொழுந்துள்ள கருத்தாகும்.

தோத்திரங்களாகிய திருமுறைகள் பக்தியை முதிர்வித்து, அருளைப் பெறுவிப்பனவாகவும், சாத்திரங்களாவன அவ்வருளை நிறை வித்து இறைவன்பால் இறவாத இன்ப உ_ணர்வை அடைவிப் பனவாகவும் உ_ள்ளன. அந்த அடிப்படையில் இறைவன் மாணிக்கவாசகரைக் குருவடிவமாக வந்து ஆட்கொண்ட செய்தி எட்டாம் திருமுறையான திருவாசகத்தில் கூறப்பட்டுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

‘பக்தன் கிரியை சரியை பயில்வற்று
சுத்த அருளால் தூசிசற் யோகத்தில்
உய்த்த நெரியற் றண்கின்ற ஞானத்தால்
சித்தங் குருவருளாற் சிவமாகுமே’

என்பது திருமூலரின் பாடலாகும். பக்தனாகிய அடியவளைாருவன் சரியை, கிரியைகளைப் புரிந்து இறைவன் செய்யும் தூய திருவருளால் குந்றமற்ற யோகத்தில் உற்ற ஆதாரங்களை முறையே அடைந்து, அடையப்பெறும் ஞானத்தாற் குருவின் திருவருளால் சித்தம் சிவமாகி விளங்குபவன் என்று அப்பாடல் கருத்து உணர்த்துகின்றது. இக்கருத்தை,

‘சித்தமல்ல அறிவித்துச் சிவமாக்கி என்யான்
அத்தன் எனக்கு அருளியவாறு’

என்று மாணிக்கவாசகரும் பாடியிருப்பது கவனிக்கத்தக்கது. மாணிக்கவாசகரின் வாழ்க்கையின் வரலாற்றில் திருப்பெருந்துறையில் இறைவனே குருவாக எழுந்தருளி சிவம், ஞானம், போதம் என்பவற்றைப் போதித்து, மாணிக்கவாசகரை இறைவன் ஆட்கொண்ட வரலாறு சைவர்களின் வாழ்வில் பதிவு செய்யப்பட்டவொன்றாகும். மாணிக்கவாசகர் தனது அஞ்ஞானத்தை நீக்கி சுங்குருவை நாடிய போது இவைனே அவரை ஆட்கொள்ள குருமூர்த்தம் எழுந்தருளினார். இதைத் திருவாசகத் தில் “அறுபத் தொருவன் அவனியில் வந்து குருபரனாகும்” கொள்கையென்று பாடியுள்ளார்.

சைவாசித்தாந்தக் கொள்கைப்படி மும்மலங் களினால் பந்திக்கப்பட்ட ஆண்மாக்களுக்கு இறைவன் குருவை அதிட்டித்து நின்று அருள் புரியான். குருவின் வடிவில் உள்ளின்று அருள் செய்வான் சிவனே ஆவான் என்பதை “குருவே சிவனுமாய் கோனுமாய நிற்கும்” என்பதைத் திருமந்திரப்பாடல் கூற, மாணிக்கவாசகர், “பாசமாம் பற்றறுத்துப் பாரிக்கும் ஆரியன்” என்று பாடுகின்றார். பற்றற அறுக்கும் நிலையை “அஞ்ஞானம் தன்னை அகழ்விக்கும் நல்லறிவே” என்றும் பாடுகின்றார். இதனால் குருமணிதனை “கோகலியாண்ட குருமணிதன் தாள் வாழ்க்” என்றும் பாடியுள்ளார்.

இருவாம், அருவுருவம், அருவம் என்னும் மூவகை நிலைகளுக்கும் அப்பாற்பட்டு எண்குண வடிவினையீடு நிற்பவன் சிவபெருமான். அவனே உயிர்கள் பால் உள்ள இரக்கம் காரணமாக, மூவகைத் திருமேனிகளைத் தாங்கி குருவடிவில் எழுந்தருளுகின்றான். அவ்வாறு திருமேனி தாங்கி வரும் போழது பக்குவழுள்ள ஆண்மாக்களுக்குத் தானே வழிபாச்சென்று அருள்செய்கின்றான். இதை திருவந்தியார் பாடல்,

‘அகஸ்மாய் யாரும் அறிவு அரிது அப்பொருள் சகலமாய் வந்தது என்று உந்தீபு’

என்று பகிர்கின்றது.

“இறைவன் அருள் மானிட உருவில் ஹோன்றுவதே குரு மனித குலத்திற்கு

வழிகாட்டியாக அமைந்துள்ள சாத்தி ரங்கஞம், சம்பிரதாயங்களும் அவற்றின் உண்மைகளை விளக்கி உயிரினங்களை நல்வழிப்படுத்தும் குரு என்பன யாவுமே இறையருட் செயலே என்னும் கருத்தும் வலியுறுத்தறுத்தப்பட்டுள்ளது”.

உயிர்கள் பால் கொண்ட பெருங்கருணை காரணமாக அவனே குருநாதனாக எழுந்தருளியுள்ளான்.

‘கத்துமாகி அநேகமும் ஆனவன் நாதமும் ஆளான் என்று உந்தீபு’

என்று திருவந்தியார் பாடல் கூற, சிவபூராணத்தொடர் ஒன்று,

‘ஏகன் அனேகன் இறைவன் அடி வாழ்க்’

என்று கறுவது நினைவு கூரத்தக்கது.

தத்துவங்களாகிய மூலைகளில் ஓடுங்கிக்கிடந்த உயிர்களைச் சிவானந்தம் ஆகிய முற்றத்திலே கொண்டு வந்து விட்ட குருநாதர், அளவிடற்கிய பெருமைகளை உடையவர். முன்பு பல்வேறு பிறவிகளில் நாம் செய்த தவத்தின் பயனாக சிவபெருமானே குருநாதராக எழுந்தருளி வந்துள்ளார் என்பதை அறிய வேண்டும். இதைத் திருவந்தியார்,

‘மூலை இருந்தாரை முற்றத்தே விட்டவர் சாலப் பெரிய என்று உந்தீபு’

என்று கறுகின்றது.

திருவருளுக்கும், குருவருளுக்கும் உள்ள

சூரியனையும் திருந்தியார் பாடலொன்றால் அறிய முடிகின்றது.

**'கிடந்த கிழவியைக் கிள்ளி எழுப்பி
உடந்தை உடனே நின்று உந்தீபு
உன்னையே கண்டது என்று உந்தீபு'**

அநாதி காலம் தொட்டு திருவருள் ஒயிர்களுடன் மறைந்து நிற்கின்றது. உயிர்கள் ஆணவமலப் பற்றுக்கொண்டு இருப்பதால், திருவருள் வெளிப்படாமல் இருக்கின்றது. ஞானாசிரியன் ஆகிய குரு நாதன் நமது அறியாமையைப் போக்கியதும், திருவருளைக் காணும் ஆர்வம் நமக்கு ஏற்குமின்றது. எனவே குருவருளாலேயே திருவருளைப் பெற முடியும் என்பது பெற்றப்பட்டது. மேலும், திருவருளின் உதவியாலேயே சிவபெருமானைக் கூடி நிற்க முடியும் என்பது தெளிவாகின்றது. குருவின் துணையின்றிச் சிவத்தை உணர முடியாது என்பதையும் திருவுந்தியார்,

**'சொல்லும் இடம் அன்று சொல்லப்படும் இடம்
எல்லை சிவதுக்கு என்று உந்தீபு'**

என்று கூறுகின்றது. சிவனே குருவாக எழுந்தருளி வந்து அவனது வியாபகத்தை நாமக்கு உணர்த்தினால் அன்றி அவனது நிறைவெட்டமையை நம்மால் அறிந்து கூடுதல் முடியாது. ஆக அவனது அருளைத் துணையாகக் கொண்டு சென்றே அவனை அடைய முடியும். நமது அறிவைக் கொண்டு நம்மால்

எதுவும் செய்ய முடியாது என்று அப்பாடல் பொருள் செப்புகின்றது.

06. குரு தக்ஞாவும்

மக்கள் விலங்கு நீர்மையில் வாழ்ந்த காலத்தில் சிவன் தென்பாண்டி நாட்டிலுள்ள மகேந்திர மலையில், தென் திசையை நோக்கிக் கல்லால் மரத்தின் கீழ் குரு மூர்த்தமாக அமர்ந்து நான்கு தமிழ்நாட்டு முனிவர் களான சனகர், சனந்தனர், சனாதனர், சனந்துமாரர் போன்றவர்களுக்கு அறம் உரைத்தார். அதாவது சரியை, கிரியை. யோகம் போன்ற மூன்றையும் அவர்களுக்கு உபதேசித்த அவர் ஞானம் நாவினால் நவிலப்பாலற்றது எனக் கூறி, சினமுத்திரை காட்டி தெற்குப்பக்கம் மௌனமாய் அமர்ந்தார். இவ்வரலாற்றை திருவினையாடந்புராணம் மேல்வருமாறு கூறுகின்றது.

**'கல்லாலின் புடையமர்ந்து நான்மறையா நங்க
முதற் கற்ற கேள்வி
வல்லவர்கள் நால்வருக்கும் வாக்கிறந்த
பூரணமாய் மறைக்கப் பாலைய்
எல்லமாய் அல்லதுமாய் இருந்ததனை
இருந்து இருந்து காட்டிச்
சொல்லாமல் சொன்னவரை நினையால்
நினைந்து பவத் தொக்கை வெல்வாய்'**

இதைத் தாயுமானவர்,
‘கல்லாவின் நிழல்தகளில் ஒரு நால்வருக்கும்
கடவுள் நீ உணர்த்துவதுங் கை நாட்டு ஸ்ராஸ்
சொல்லாலே சொல்லப்படுமோ சொல்லுந்

தன்மை

எனப் பாடியுள்ளார்.

இந்துப் பாரம்பரியத்தில் இறைவனது நூல் சினாமூர்த்தி வாடவாம் குரு தத்துவச் சிறுப்பினை உணர்த்தும். பக்குப்பெட்ட ஆண்மாக்களைக் குரு மூர்த்தாகவேதான் இறைவன் ஆட்கொள்ளும் சிறப்பால் குரு தத்துவாம் இறை தத்துவத்துடன் இணைந்துவிடுகின்றது. குரு திருவருளின் தத்துவ வடிவமானவன். அறியாமை இந்னை, பிறவிப் பிணியிலிருந்து விடுபட்டு மீளுங் மலங்கரை விளக்கு என்பதை உணர்த்தும் வாடவாம் தட்சினாமூர்த்தி மூர்த்தம் ஆகும். இவ்வடிவத்தின் வலது கரம் உணர்த்தும் சின்முத்திரை, சைவமித்தாந்த விளக்கமானவை. பெருவிரல் - இறைவன், கூட்டுவிரல் - பசு, ஏனைய மூன்று விரல்களும் ஆணவாம், கன்மம், மாயை எனும் மும்மலங்கள். பெரு விரலுடன் கட்டுவிரல் இணைந்தது - பசு மும்மலங்களில் இருந்து விடுதலை பெற்று இறை வனுடன் இணைந்த இறைத்தன்மையாகும் தத்துவமாகும். தென்முகத்தோற்றம் - தெற்கு, ஞானம், சாமர்த்தியம், அனுக்கிரகம் என்று பொருள் கொள்ளப்படும். அனுக்கிரக மூர்த்தியாய் அமர்ந்து, ஆண்மாக்களுக்கு சிவலோக இன்பத்தை அனுபவிக்க ஊட்டுகின்றார். குருவாகத் தோன்றி தட்சினாமூர்த்தி

சனகாதி நால்வர்க்கும் உயர் சிவலோனத்தை மெளனத்தாலும், சின்முத்திரையினாலும் உபதேசம் செய்தருளிய திறத்தினால் இம் முனிவர் பரம்பரை “திருக்கைலாய் குரு பரம்பரை” எனக் குறிப்பிடப்படுகின்றது. இறைவன் குருவாகத் தோன்றிக் குருந்த மரத்தடியில் அமர்ந்து யோக நிலையில் தமக்கு உண்மை உபதேசம் செய்தருளியமை பற்றிய மாணிக்கவாசகரின் அனுபவமும் குறிப்பிடப்பாலது.

குரு தத்துவத்தில் குருபக்தி மிகவும் முக்கியமானது, மகாபாரதத்தில் ஏகலைவன் தனது குருவின் துரோணாசாரிப்பருக்கு தனது பெருவிரல் அறுத்து தட்சணையாக வழங்கிய கதை குருபக்திக்குச் சிறந்த எடுத்துக்காட்டாகும். மதுரகவியாழ்வார் தன் குருவான நம்மாழ்வாரையே தெய்வம் என மதித்தவர். இவர் பாடிய “கண்ணிறுன் சிறுதாம்பு” என்று ஆரம்பமாகும் பத்துப் பாடல்கள் மிகவும் பிரசித்தம் பெற்றவை.

07. தோகுப்புரை

இறைவனே முதல் குரு என்பதும் உபவினங்களின் நல்வாழ்விற்காக இறைய ருளால் தோன்றியவரே குரு எனவும், திருமூலர் “குருவே சிவமெனக் கூறினன் நந்தி” என்ற பாடலில் அழகாகப் பாடியுள்ளார். மன்னுயிர்களை தன்னுயிர் போல நேசிப்பவன் இறைவன். அதனால் மன்னுயிர்களை பாச இருள் என்ற நோயிலிருந்து பாதுகாத்து

குருவோட்டாங்கி பாச நீக்கம் கொடுத்து மெய்ஞானம் கொடுத்து ஆட்கொள்கின்றான். இதையே இக்கட்டுரை “திருவருள் குருவாடவாராக வந்தாட்கொள்ளல்” என்று ஆய்வுற்றுள்ளது.

சாத்துணை நால்கள்

01. மெய்கண்ட சாத்திரம் பதினான்கு (இருபகுதிகள்) கழக வெளியீடு, 1969
02. இரத்தினசபாபதி வை., “திருமுறைத் தெளிவே சிவஞான போதும்” இராதாகிருஷ்ணன் மெய்யுணர்வு மேல் நிலைக் கல்வி நிறுவனம், சென்னைப் பல்கலைக்கழகம் - 1979
03. இராமநாதப்பிள்ளை. ப, “பன்னிரு திருமுறை பெரும் திரட்டு” சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக்கழகம், சென்னை - 1961
04. கிருஷ்ணராஜா. சோ, “சிவஞானபோத வசனாலங்கார தீபம்” இந்துசமய கலாசார அலுவல்கள் திணைக்களம், 2003.
05. திருவிளக்கம். எம், “சிவஞானசித்தியார் சுபக்கம்” J.C.T.B.P.S.S. - 1971
06. சிவபாதசுந்தரம். ச “திருவருட்பயன் விளக்க உரை” இந்துசமய, கலாசார அலுவல்கள் திணைக்களம் - 2001
07. கோபாலகிருஷ்ண ஜயர் . ப, “இந்துப்பண்பாட்டு மரபுகள்” வித்தியா வெளியீடு யாழ்ப்பாணம் - 1992
08. நான்காவது அனைத்துலக ஈலவசித்தாந்த மாநாட்டுக் கருத்தரங்கமலர், தொகுதி -3, அனைத்துலக சைவசித்தாந்த ஆராய்ச்சி நிறுவனம். தமிழ்நாடு - 2008

ஆகம உறையாசிரியர்கள்

கலாநிதி எஸ். பி.சுபாரத்தினம்

வேதங்களைப் போன்றே ஆகமங்களுக்கும் குரு சம்பிரதாய முறையில் வழிவழியாகப் பயிலப்பட்டு வந்தன. ஆகமப் பயிற்சியைக் தொடர்ந்து காப்பாற்றிக் கொண்டு வந்த நான்கு மடங்களைப் பற்றிக் காமிகாகமம் கூறுவதைக் காண்கின்றோம். சன்ற்குமாரரை ஆசிரியராகக் கொண்ட ஆமர்த்தக மடம், சனக முனிவரை ஆசிரியராகக் கொண்ட புஷ்பகிரி மடம், சனாதன முனிவரை ஆசிரியராகக் கொண்ட கோளகிமடம், சனந்தன முனிவரை ஆசிரியராகக் கொண்ட ஆமண்ட மடம் எனப்படும் நான்கு மடங்களும் ஆகமங்களைத் தக்கார்க்கு (தீக்கஷையடையோர்க்கு)ப் பயிற்றுவித்துக் கொண்டு வந்தன. காலம் செல்லச்செல்ல வேதங்களும், உபநிடதங்களும், அதிக செல்வாக்கைப் பேற ஆகமப்பயிற்சி நாளுக்கு நாள் குறைந்து கொண்டே வந்தது. ஆதிசங்கரர் போன்ற பெருமக்களும் வேதங்களையும், உபநிடதங்களையும் பிரமாணங்களாகக் காட்டிய அளவிற்கு ஆகமங்களைக் காட்டவில்லை. தத்துவ நெறியில் தலைப்பட்ட சான்றேர்களும் “சடங்குகளுக்காக எழுதப்பட்ட நூல்களே ஆகமங்கள்” என எவ்வாறோ தவறான முடிவிற்கு வந்துவிட்டனர். அதற்கேற்றாற்போல் அக்காலத்தில் சிவாசாரியப் பெருமக்களும் கிரியைகளில் காட்டிய அக்கறையையும், ஊக்கத்தையும் ஞானநெறியில் காட்டத் தவறிவிட்டனர். பெரும்பாலான ஆகமங்களில் ஞானபாதுப் பகுதி கிடைக்காமல் இருப்பதற்கு இவர்களது புறக்கணிப்பை

முக்கிய காரணமாகக் கூறலாம். கி.பி எட்டாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கம் வரை சிவாகமங்கள் புதையுண்ட பொற்குவியல்கள் போன்றே இருந்தன. எட்டாம் நூற்றாண்டு முதல் பதினெந்தாம் நூற்றாண்டு வரை உள்ள காலத்தில் தான் தமிழ்நாட்டையும் காஷ்மீரத்தையும் சார்ந்த பெருமக்கள் பலர் சிவாகமங்களின் உட்பொருளை விளக்கிப் பேருரைகள் படைத்து அவற்றின் பெருமையை மீண்டும் நிலைநாட்டினார். அவர்களின் உரைப்பணியால் சித்தாந்த சைவம் புத்துபிரப பெற்றது எனக் கூறலாம். காஷ்மீர நாட்டில் வழங்கும் சைவம் பிரத்தியபிக்ஞா எனப் பெயர் பெறும். சிவாகமங்களுக்கு உரைகண்ட காஷ்மீர அறிஞர்கள் பிரத்தியபிக்ஞா அடிப்படையில் உரை வரையாமல் சைவசித்தாந்தக் கண்ணோட்டத்திலேயே வரைந்திருப்பது பெரிதும் பாராட்டுதலுக் குரியதாகும். சிவாகமங்களுக்கு உரை எழுதிய அறிஞர்களைப்பற்றி இனி காண்போம்.

1. சத்தியஜோதி சிவாசாரியார்:

ஆகம உறையாசிரியர்களுள் காலத்தால் முற்பட்டவர் சத்தியஜோதி சிவாசாரியாரே ஆவார். இவர் உக்கிரஜோதி சிவாசாரியாரின் மாணவர். மதங்காகமப் பேருரையிலும் மிருகேந்திராகம உரையிலும் சத்தியோஜோதி கேட்கபால் என்றும் கேட்கநந்தனர் என்றும் குறிக்கப்பெறுகின்றார். எனவே இவர் கேடகர்

என்பவரின் பிள்ளையாக இருக்கக்கூடும் என ஊகிக்கலாம். பத்தாம் நூற்றாண்டைச் சாந்தவரும் மிகவும் புகழ் பெற்ற காஷ்மீர் அறிஞருமான அபிநவகுப்தர் என்பவர் தமது தந்திரஸோக விருத்தி என்னும் நூலில் இவரைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகிறார். ஒன்பதாம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்தவராகக் கருதப்பெறும் சோமானந்தர் என்பவரால் இயற்றப்பெற்ற சிவதிருஷ்டி என்னும் நூலிலும் சத்தியோஜோதியாரைப் பற்றிய குறிப்பு காணப்படுகின்றது. இக்காரணங்களால் இவர் பெரும்பாலும் எட்டாம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்தவர் எனக் கருதலாம்.

இவர் ரெளரவும் எனும் சிவாகமத்திற்கு எழுதியுள்ள உரை மிகவும் புகழ் பெற்றதாகும். இவரது ரெளரவாகம உரைக்கு ஸ்விருத்தி என்றும் ஸத்விருத்தி என்றும் பெயருண்டு. இவர் சுவாயம்புவம் எனும் ஆகமத்திற்கும் உரை எழுதியுள்ளார் என்பதைத் தத்துவத்திரய நிர்ணயம் எனும் நூலாலும் சோமானந்தரின் சிவதிருஷ்டி என்னும் நூலாலும் தெரிந்து கொள்ளலாம்.

சத்தியோஜோதியார், மேற்கண்ட உரை நூல்களை மட்டுமன்றி மேலும் பல நூல்களையும், வரைந்துள்ளார். தத்துவத்திரய நிர்ணயம், தத்துவ சங்கிரகம் போக காரிகை மோஷி காரிகை, பறமோஷிநிராச காரிகை, நரேகவரபர்சைகூ, மந்திர வார்த்திகம் - இவை அனைத்தும் இவரால் எழுதப்பட்டவையே. இந்நூல்கள் அனைத்தும் சித்தாந்த சைவத்தை விளக்குபவையே.

2. பட்டநாராயண கண்டர் :

வித்தியாகண்டர் என்பவரின் புதல்வரான பட்டநாராயண கண்டர் காமிகாகமத்தின் உபாகமமான மிருகேந்திர ஆகமத்தின் நான்கு பாதங்களுக்கும் சிறந்த உரை எழுதியுள்ளார். சத்தியோஜோதி சிவாசாரியாரால் இயற்றப்பட்ட தத்துவ சங்கிரகம் என்னும் நூலிற்கு “பிருஹத்ஷகை” என்னும் உரையையும் எழுதியுள்ளார். தோத்திராவளி எனப்படும் நூலும் இவரால் இயற்றப்பட்டதே. “ஸ்தவசிந்தாமணி” நூலின் ஆசிரியரான பட்டநாராயணக்கண்டர் இவரினும் வேறானவர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. ஆகம உரையாசிரியரான பட்டநாராயணக்கண்டர் தமது உரையில் ஒன்பதாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்தவரான உத்பலதேவரின் ஈசவர சிந்தி என்னும் நூலில் இருந்து மேற்கோள் காட்டுகின்றார். எனவே இவர் பத்தாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்தவராக இருக்கலாம் எனக் கருதப்படுகின்றது.

3. பட்டராம கண்டர் :

பட்டராமகண்டர் என்ற பெயரில் இரண்டு அறிஞர்கள் இருந்திருக்கின்றனர். பட்டநாராயணக் கண்டரின் தந்தையான வித்தியாகண்டரின் ஆசிரியராக இருந்தவர், காலத்தால் முற்பட்ட பட்டராமகண்டர். இரத்தின திரயம் என்னும் நூலால் இவர் ஸத்விருத்தி என்ற பேருரை ஒன்று எழுதியிருப்பதாக அறிய முடிகிறது. ஆனால் இந்த உரை எந்த ஆகமத்திற்கு எழுதப்பட்டது என்பதை நிர்ணயிக்க முடியவில்லை.

ஆகம உரையாரியர் என்ற வரிசையில் நாம் காணும் பட்டராமகண்டர் காலத்தால் பிறப்பட்டவர். இவர் பட்டநாராயண கண்டின் புதல்வர். சிவாகமம் என்ற பெரிய ஆலயத்தில் பட்டராமகண்டர் தன்னிகரற்ற சிவாசாரியாராக விளங்குகின்றார் எனக்கற்றலாம். இவரைப் போன்று சிவாகமஞானபாதப் பகுதிகளின் நுணுக்கங்களை விளக்கித் தெளிவுபடுத்திய அறிஞர் யாரும் இல்லை என உறுதியாகக் கூறலாம். இவரது உரை விளக்கங்களில் இடம்பெறாத புராணங்களோ ஆகமங்களோ உபநிடதங்களோ இல்லை. தத்துவச் செறிவு நிறைந்து காணும் தரமான உரை இவரது உரை.

ஆகமத்தில் ஒரு படலத்திற்கும் அடுத்து வரும் படலத்திற்கும் இடையே உள்ள ஐந்து விதமான சம்பந்தங்களையும் தெளிவுபடுத்தி விட்டு மேற்கொண்டு உரை வரைதல் என்ற போக்கினைப் பட்டநாராயண கண்டர், பட்டராமகண்டர் என்னும் இருவரிடமும் காணலாம். தந்தையின் அடிச்சுவட்டில் மகன் சென்றதில் வியப்பொன்றுமில்லை. தந்திரவத்து, குத்திரம், வாக்கியம், பிரகரணம், படலம் என்பவையே ஐந்து விதமான சம்பந்தங்கள்.

பகவத்கீதக்கு ஸ்வதோபத்திரம் என்ற பெயரில் ஒருவர் உரை எழுதியள்ளார். அவர் ராஜானக ராமகண்டர் என்பவர். அவரே “ஸ்பந்தகாரிகமகை” என்பதையும் எழுதியுள்ளார். இன்றைய ஆராய்ச்சியாளர் சிலர் ராஜானக ராமகண்டரும் பட்டராமகண்டரும் ஒருவரே எனக் கருதுகின்றனர். ஆனால், அவ்வாறு கருதுவது தவறு. ராஜானக ராமகண்டர் சிவாத்துவவதக் கொள்கை உடையவர்;

பட்டராம கண்டரோ சைவசித்தாந்தத்தைப் பறப்பியவர். இது மட்டுமன்றி இருவரது உரை நடைப்போக்குகளும் பெருமளவிற்கு மாறுபட்டுக் காணப்படுகின்றன.

ஆகம உரையாசிரியரான பட்டராம கண்டர் பதினேராம் நாற்றாண்டைச் சார்ந்தவர் என்பதை அவருடைய நால்களிலேயே தெரிந்து கொள்ளலாம். ராமகண்டரின் படைப்புக்கள் வருமாறு:

1. கிரணாமவிருத்தி, 2. மதங்க பாரமே சுவர் விருத்தி, 3. சார்த திரிசதி காலோத்தர விருத்தி, 4. மோஷகாரிகை விருத்தி, 5. பரமோஷ நிராஷகாரிகை விருத்தி 6. நரேசவர பரீகையிப் பிரகாசம் 7. நாதகாரிகை 8. ஜாதி நிர்ணய பூர்வக ஆலயப் பிரவேச விதி 9. வியோம வியாபிஸ்தவம் 10. மந்திர வார்த்திகமகை 11. ரெளவ விருத்திகை 12. ஆகம விவேகம்.

4. அகோர சிவாசாரியார் :

அகோர சிவாசாரியாரின் பெயரைக் கேள்விப்படாத ஆதிசைவர் இருக்க முடியாது. நூற்றுக்குத் தொண்ணாறு பங்கு சிவாசாரியார்க்கு ஒரே ஒரு சிறந்த கையோபாக விளங்குவது அகோர சிவாசாரியாரின் பத்ததியே.

ஆதிசைவ மரபில் கெளன்றின்ய கோத்திரத்தில் பிறந்த அகோர சிவாசாரியரின் இயற்பெயர் சர்வாத்மசம்பு சிவாசாரியார் என்பவரிடம் மாணவராக இருந்து வேதங்களையும் ஆகமங்களையும் தருக்க மீமாங்க சாத்திரங் களையும் புராண இதிகாசங்களையும் முறையாகப்

பயின்றவர் இவர். தூர்வாச முனிவர் என்பவர் சிதம்பரத்தில் இவருக்கு ஆசாரியபிழேகம் செய்துவைத்தார். “சிதம்பரஸாரம்” என்னும் நாலில் இவரது வாழ்க்கை வரலாறு சுருக்கமாகக் கூறப்பட்டுள்ளது.

“லட்சத் துவய அந்தியாபகர்” என்று இவருக்கு ஒரு சிறப்புப் பட்டம் உண்டு. இரண்டு லட்சம் சீடர்களுக்கு ஆசிரியர் என்பது இதன் பொருள்.

இமயம் முதல்குமரி வரை இவரது செல்வாக்கிற்கு உட்பாத பகுதி அந்தக் காலத்தில் இல்லை என ஆண்டேர் கூறுகின்றனர். சிலர் இரண்டு லட்சம் கிரந்தங்களுக்கு (நூல்களுக்கு) ஆசிரியர் என இவரது சிறப்புப் பெயருக்குப் பொருள் கூறுவர். முன்னைய பொருளே ஏற்றும் உடையது. இவரது மஹோற்சவ பத்ததி எனும் நூலைக்கொண்டு இவர் பண்ணிரண்டாம் நூற்றாண்டைச் சாந்தவர் என உறுதி செய்ய முடிகிறது.

இவரது மஹோற்சவ பத்ததி, பவித்ரோற்சவ விதி. சிவலிங்கப் பிரதிட்டாவிதி, தீக்ஷா விதி முதலான பல நூல்களும் “கிரியாக்கிரம த்யோதிகை” என்ற பொதுப்பெயரால் வழங்கப்படுகின்றன. இவரது நூல்கள் வருமாறு:

- 1.கிரியாக்கிரம த்யோதிகை,
- 2.சர்வ ஞானோத்தரவிருத்தி,
3. கிரணாகம விருத்தி,
4. மிருகேந்திர விருத்திதீபிகை,
5. சர்வ வித்தியேசினி
6. தத்துவப் பிரபாசிக விருத்தி,
7. தத்துவ சங்கிரக லகுஷகை
8. தத்துவத் திரய நிர்ணய விருத்தி
9. இரத்தினத் திரய உல்லேகினி,

10. போக காரிகை வியாக்கை
11. நாதகாரிகை வியாக்கை
12. ஆச்சரிய சாரம்
13. பாஷண்ட அபஜயம்,
14. பக்தப்பிரகாசம்
15. நாட்டடிய அப்யுதயம்,
16. சிவ பஞ்சாவரண தோத்திரம்.

5.உமாபதி சிவாசாரியார்:

சந்தான ஆசாரிய பரம்பரையில் நான்காமவராகக் கருதப்பெறும் உமாபதி சிவாசாரியார் ஆகம உரையாசிரியர்களின் வரிசையில் தனியானதொரு சிறப்பிடத்தைப் பெறுகின்றார். இதுவரை நாம் பார்த்த ஆசிரியர்களுள் அகோரசிவம் தவிர்த்த ஏனைய மூவரும் காஷ்மிர நாட்டைச் சார்ந்தவர்கள். அகோரசிவம் தமிழ்நாட்டைச் சார்ந்தவரே ஆயினும் அவரது தமிழ்ப் படைப்பு என ஒன்றையும் காணமுடியாது. உமாபதி சிவமோ வடமொழி, தமிழ் ஆகிய இரண்டு மொழிகளிலும் நூல்கள் பலவற்றை எழுதியுள்ளார்.

சிதம்பரசாரம் என்னும் நாலிலும் சிவானந்த தீக்ஷிதரால் இயற்றப்பெற்ற ராஜேந்திரபூர மகாத்மியம் என்னும் நாலிலும், சுவாமிநாத தீக்ஷிதரால் இயற்றப்பட்ட சந்தானசாரிய பூராணம் என்னும் நாலிலும், உமாபதி சிவாச்சாரியரின் வரலாறு கூறப்பெற்றுள்ளது. பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலும் பதினான்காம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலும் வாழ்ந்தவர் இவர்.

இவரது சதரத்தின சங்கிரகம் என்னும் நூல் சிவாகமங்கள் பலவற்றின் ஞானபாத குத்திரங்களின் தொகுப்பாக உள்ளது. இவர் பாரமேசுவரம் என்னும் ஆகமத்தின் உபாகமமான பெள்ளக்ராகமத்திற்கு

ஸ்ரீ கண்டாசாரியர் எழுதிய உரையின் செல்வாக்கை இவரது பெளத்துக்காம உரையைக் குறிப்பிடலாம். இவரது வட மொழிப் படைப்புகள் வருமாறு:

1. குஞ்சிதாங்கிரிஸ்தவம்
2. நடராஜத்-வனிமந்த்ர ஸ்தவம்
3. யந்திர விதானமகை
4. வாயு ஸம்ஹாரதை விருத்தி
5. ஸ்ரீ ருத்திர விருத்தி
6. பெளத்துக்காம விருத்தி

இவர் தமிழில் எழுதியுள்ள நூல்கள் :

1. சிவப்பிரகாசம்
2. திருவருட்பயன்
3. வினா வெண்பா
4. போற்றிப்பா. நோடை
5. நெஞ்சவிடுதாது
6. கொடிக்கவி
7. உன்மை நெறி விளக்கம்
8. சங்கற்ப நிராகரணம்
9. கோயிற்புராணம்.

6. ஞானப்பிரகாசர் :

யாழிப்பாணம் சாலீவாழகவர் (திருநெல்வேலி) நகரைச் சேர்ந்த ஞானப்பிரகாசகர், திருப்புகலூர் பெரிய அண்ணா சாமிக்குருக்கள் என்பவரிடம் தீக்கூட்டுப்பற்றவர். வடமொழி, தமிழ் ஆகிய இரண்டு மொழிகளிலும் சிறந்த தேர்ச்சி பெற்றிருந்த இவர் உமாபதி சிவத்தைப் போன்றே பெளத்துக்காமத்திற்கு உரை எழுதியுள்ளார். சத்தியோஜோதி, நாராயணகண்டர், ராமகண்டர் முதலா ணோரின் நூல்களில் இவருக்கு உன்ற சிறந்த ஈடுபாடும் பயிற்சியும் உண்டு

என்பதை இவரது உரையால் தெரிந்து கொள்ளலாம். சிவாக்கிரக யோகிகளைப் போன்றே இவரும் சிவஞானபோதத்திற்கு வடமொழியில் உரை எழுதியுள்ளார். சிவஞானசித்தியார் எனும் நாலுக்கும் இவர் உரை வரைந்துள்ளார். பிராமண தீபிகை, பிரசாத தீபிகை, அஞ்ஞான விவேசனம், சித்தாந்த சிகாமனி, சிவயோக சாரம், சிவயோக ரத்தினம், சிவசாமாதி மகாத்மிய சங்கிரகம் முதலான நூல்களை இவர் இயற்றியுள்ளார். இவரது காலத்தைக் குறித்து உறுதியாக ஏதும் சொல்ல இயலவில்லை. சிவாக்கிரக யோகிகள் மறைஞானதேசிகர் முதலாணோர்க்குப் பிற்பட்டுப் பதினேழாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவராக இருக்கலாம் எனக் கருத இடமுண்டு.

இவரது தமிழ் நடையைக் காட்டிலும் வடமொழி நடை தெளிவாகவும் கருத்து நிறைந்ததாகவும் விளங்குகிறது.

7. வாதுளாகம உரையாசிரியர் :

வாதுளாகமத்திற்குரிய உபாகமமான வாதுளாசுத்தாக்கியம் என்பதற்குத் தெளி வானதும் விளக்கமானதுமான உரை ஒன்று வடமொழியில் உள்ளது. ஆயினும் மிகச்சிறப்பாக விளங்கும் இந்த விளக்கவுரையை எழுதியவர் இன்னார் எனத் தெரியவில்லை. பெயர் பொறித்து விட்டுச் செயலை செய்யாமலேயே பேரெடுக்கும் இவ்வுலகில் சிறப்பான முறையில் செயலைச் செய்துவிட்டுப் பெயரைக் குறிக்காமல் சென்றுவிட்ட அவரை நினைக்கும் போது நெஞ்சம் நெங்கின்றது.

இவரது உரையின் சிறப்பை உணர்வதற்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டு இங்கே காணலாம்.

“நானாவிதமான ரத்தினங்களால் பிரகாசிக்கும் கைலை மலை என்பதாவது: வில்லை முதலான ஆடவர்குல ரத்தினங்களாலும், இந்திரை முதலான பெண்டிர்குல ரத்தினங்களாலும், வசிட்டர் முதலான முனிரத்தினங்களாலும் இந்திர் முதலான தேவரத் தினங்களாலும், தும் புரு, நாரதர் முதலான காயக ரத்தினங்களாலும் (காபகர்-கீதம் இசைப்போர்), அரம்பை முதலான நாட்டிய ரத்தினங்களாலும், பரதாசிரியார் முதலான வாதக ரத்தினங்களாலும்

(வாதகர்- இசைக்கருவி வாசிப்போர்), நந்தி முதலான கணரத்தினங்களாலும், சூழப்பட்டு பிரகாசிக்கும் மலை”.

இசைக்கருவி வாசிப்பதில் பரதர் சிறந்தவரென இவரது உரையால்தான் உணர்கிறோம். புதிய புதிய கருத்துக்கள் இவரது விளக்கவுரையில் ஒளி வீசிக்கொண்டே இருக்கும்.

காலத்தின் சூழ்நிலை அறிந்து ஆகமங்களுக்கு விளக்கவுரை தந்த அனைவருக்கும் சைவ உலகம் பெரிதும் நன்றிக்கடன் பட்டுள்ளது.

ராஜா ராம் மோகன் ராய்

ஆர். பாந்தசாரதி

பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் பிற்பாதியிலும் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் முற்பாதியிலும் இந்தியச் சமூகத்தில் வர்க்கப் போராட்டம் கடுமையான காலத்தில், அறிவொளி பெற்றேர் சமூகச் சீர்திருத்தவாதிகள் ஆகியோரிடையில் புதியதோர் சித்தாந்தம் உருவாயிற்று. தலைசிறந்த சிந்தனையாளரும் சீர்திருத்த வாதியுமான ராஜாராம் மோகன்ராய் (1772-1883) இச்சித்தாந்தத்தின் புகழோங்கிய பிரதிநிதி. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பாதியில் இந்தியாவில் தோன்றிய பூர்வ்வா அறிவொளியாளர்க்கும் சீர்திருத்தக்காரர்களுக்கும் முன்னோடியாக இலங்கியவர்கள் ராயும் அவர் துணைவர்களும் எனலாம்.

வங்காளத் தில் ராதா நகர் என் னும் சிற்றாரில் பிராமண சாதியைச் சேர்ந்த ஜூமீன்தார் ஒருவருக்கு மகனாகப் பிறந்தார் ராய். பின்பு சிறப்பு வாய்ந்த சிந்தனையாளராக மலர்ந்த ராயின் இளமைப்பருவம் கடுமையான படிப்பிலும் ஆன்ம நாட்டத்திலும் கழிந்தது. வரலாறு, சமயம், மெய்ப்பொருளியல் அந்திய மொழிகள் கற்றார். இல்லாம், பெளத்தம், இந்து மெய்ப்பொருளியல் ஆகியவை மட்டுமல்லாமல் ஜூரோப்பிய மெய்ப்பொருளியல் நூல்கள் சமூகவியலாளர் நூல்கள், குறிப்பாக பேகன், பென்தாம் ஆகியோர் படைப்புக்கள் இவருக்குத்

தெரிந்திருந்தன. கிறித்துவச் சமயம் பற்றியும் அறிந்திருந்தார்; அதற்காக ஈப்ரு, கிரேக்க மொழிகளைக் கற்றார். அதே போது, பிரஞ்சுப்புரட்சியின் வரலாற்றையும் பிற நாடுளின் சமகாலத்தில் வளர்ந்திருந்த பூர்வ்வா - ஜனநாயக இயங்கங்களையும் அறிந்து கொள்வதில் அக்கறை காட்டனார். இவரது பேரறிவு பற்றி ரோமெய்ன் ரோலாண்டு “இவருக்கு இமயமலையின் பழைய கதையிலிருந்து இக்கால ஜூரோப்பிய அறிவியல் - கலைகள் வரை தெரிந்திருந்தன” என்று குறிப்பிட்டார்.

ராய் இந்தியப் பண்பாட்டின் உயர் மாமனிதர் இந்திய மக்களுக்கும், உலக முற்போக்கு மனித வர்க்கமும் பெருமை பாராட்டுக்குரியவர். ரோமெய்ன் ரோலாண்டு எழுதினார்: “இந்தப் பெரு மாமனிதர் இந்திய மன்னை ஆழ உழுதார். சமஸ்கிருதம், வங்காளி, அரபி, பாரசீகம், ஆங்கிலம் என்னும் மொழி களில் வல்லுநர். வங்கமொழி உரைநடையின் தந்தை. புகழ்பெற்ற பாடல்கள், செய்யுள்கள், சொற்பொழிவுகள், மெய்ப்பொருளியல், அரசியல் நூல்கள், பல்வேறு வாத நூல்கள் ஆகியவற்றின் ஆசிரியர். என்னங்களை விதைத்தார். புகழூளி பரப்பினார். வங்க நிலத்தில் நற்செயல்களையும் நல்லோரையும் அறுவடை செய்தார். தாக்கர் குடும்பம் அவர் படைப்பே. எல்லாம் சொல்லியாகிவிட்டது என்பதற்கு இ.தொன்றே போதும்.”

வாங்காளத் தில் அக்காலத் தில் சமூக - பொருளாதார உறவுகளில் பூர்வ்வா போக்குகள் தோன்றி வளர்ந்தன: இவ்வளர்ச்சி அவரது உலக நோக்கின் தன்மையையும் புத்தியையும் இருதியாக முடிவு செய்தது. இந்தியத் தேசிய இயக்கத்தின் முன்னோடி; இவ்வியக்கம் நிலப்பிரபுத்துவத்தின் மேல் முதலாளித்துவம் வெற்றி கொள்ளுவதற்கான புறநிலைமைகள் பக்குவமாகும் போது தோன்றியே தீரும்.

ஸெனின் எழுதினார் : “உலகம் முழுவதும், நிலப்பிரபுத்துவத்தை முதலாளித்துவம் இருதியாக வெற்றி கொண்ட காலம் தேசிய இயக்கங்களுடன் உறவு கொள்கின்றது. பண்ட உற்பத்தி முறையானது முழு வெற்றி பெற வேண்டுமானால், பூர்வ்வாவர்க்கம் உள்ளாட்டுச் சந்தையைப் பிடிக்கவேண்டும். அரசியல் அடிப்படையில் பல பகுதிகள் ஒன்றிணைந்த நிலமும், அந்நிலம் தழுவி வளர்ந்து இலக்கிய ஒருமைப்பாடு உண்டாவதற்கு எதிர் நிற்கும் எல்லாத் தடைகளையும் அகற்றிய மக்கள் பேசும் ஒரே மொழியும் இருத்தல் வேண்டும்”.

ராஜாராம் மோகன் ராயின் மெய்ப்பொருள் கருத்துக்கள் வேதாந்தத்தைப் பின்பற்றிய புறவயக்கருத்து முதல்வாதத்தின் பாற்பட்டவை. இராமானுஜர் காட்டிய சிறந்த பண்புகள் வழியில் அவரது வேதாந்தம் அமைந்தது. சமய நம்பிக்கையை உறுதி செய்தல்; மெய்ப்பொருள் நோக்கில் இவ்வுலகம் “உண்மை” என ஏற்றல். ராய் எழுதினார்: இவ்வுலகத்திலுள்ள

பொருட்கள் எல்லாவற்றிற்கும் உயிர் தந்து ஒழுங்கு படுத்துவதும், உடல்களை அதே போல் இயக்கும் தன் ஆன்மாவினை முதல் தோற்றுவிப்பதுமான “முழுமுதலை” நாடுகின்றோம்.

உலகம் மாயை என்று கருதும் சங்கரர் கொள்கைக்கு மாறாக ராய் உலகம் உண்மை என்றார். விபீந் ஞானத்தால் காணும் கயிறு பாம்பாகத் தோற்றுமளிப்பது போல, இந்த உலகம் பாம்பைப் போன்று தோற்றுமளிப்பதன்று. இது உருவெளித் தோற்றும்; பொய்யரவு போலவே, உலகம் தனியே புறத்துள்ள பொருள்கள்; பரம்பொருளிடத்திலிருந்து உளதாம் தன்மையைப் பெறுகிறது என்று வேதாந்தம் கருதுவதாக ராய் குறிப்பிடுகிறார்.

புறவயக்கருத்து முதல்வாதத்தை ராய் மிக வலிமையாகப் பற்றி நின்றாலும் பொருள் முதல்வாதத்துக்கு விட்டுக் கொடுக்க வேண்டியவரானார். அவரது நூல்களில் பொருள் அறிவற்றது, படைக்கப்படாதது, தன்னிலையைத் தானே அமைத்துக்கொள்வது என்னும் கருத்துகள் நிரம்பிய பகுதிகள் உண்டு. கடவுள் (பேரான்மா) உலகப் பொருள்களையும் நிகழ்ச்சிகளையும் மேலிருந்து கண்காணித்து வருகிறார். புறத்தே காணப்படுவன எல்லாம் பொருளில் அடங்கும் அல்லது ஆன்மாவில் அடங்கும். பேருலகம் ஒன்றிலிருந்து, கடவுளின் மேற்பார்வையில், தோன்றிப் பின் அதனிடத்தே ஒடுங்குகின்றது என்பர். உலகம் உளதாம் தன்மைக்கு முதற் காரணம் சிறிய துகள்களே.

அவை அழிவிலாதவை. அவற்றை அனு என்பர். இல்லதில் இருந்து உள்ளது பிற வாது என்பது போல; பொருளில்லாத இறைத்தன்மை முதற் காரணமாக இருக்க முடியாது. ஆகவே, இந்தத் துகள்கள் இறைவனது சித்தத்தால் என்று முளதாகி, பல்வேறு இடங்களில் பல்வேறு காலங்களில் பல்வேறு உருவங்களை அடைகின்றன.

சமூகப் பிரச்சனைகளால் அதிகமாக ஈரக்கப்பட்ட ராய் இந்த மெய்ப்பொருளியல் கருத்துக்களை முறைப்படுத்தவில்லை. இருப்பினும் அவற்றின் சிறப்பை அளவு மீறி மதிப்பிடுவதும் நன்றான்று. இந்த “உண்மை நிலை” யை ஏற்று இருபதாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த வேதாந்திகளுடைய (த்யானந்தர், விவேகானந்தர், அரவிந்தர் ஆகியோர்) சீரிய கருத்துகள் வளர்ந்தன.

ஜூரோப்பிய முறையையும் இயற்கை அறிவியல்களை ஆதாரமாகக் கொண்டதுமான சமயச் சார்பற்ற கல்வி முறைகளையும் ஆதாரித்தார். இங்கிலாந்தில் பேகனுக்கு முற்பட்ட காலத்திலிருந்த அறிவியல் வளர்ச்சியோடு இந்திய நிலைமையை ஒப்பிட்டு நோக்கிச் சமஸ்கிருதம் நாட்டை இருளில் அழுத்திவிட்டது என்று நம்பினார்.

நேரு குறிப்பிட்டபடி, ராய் பழம் பண்டிதக் குடத்திலிருந்து நாட்டை மீட்க அரும் பணியாற்றினார். 1817ம் ஆண்டு கல்கத் தாவில், இந்திய மொழிகளோடு ஜூரோப்பிய மொழிகளையும் அறிவியல்களையும் பயிற்றுவிக்கும் கல்லூரி ஒன்று

தொடங்கப்பட்டது. இந்தியர்களுக்காக, ஜூரோப்பிய முன்மாதிரியில் முதன் முதலில் அமைக்கப்பட்ட கல்விக்கூடம் இதுவே. இந்தியத் தேசியச் செய்தியமைப்பை உருவாக்கியவர்களுள் ராயும் ஒருவர். அறிவொளி வழங்கியோர் கருத்துக்களைப் பரப்பப் பல செய்தித்தாள்களை வெளியிட்டார்.

ராஜாராம் மோகன் ராயின் அருஞ்செயல்கள் நிலப்பிரபுத்துவப் பிறபோக்கு நிலைமையையும் பண்டிதத்துவத்தையும் எதிர்த்தல், சிந்தனைக் கோப்பாட்டுக்கும் வாழ்க்கைக்கும் இடையிலான வெளியை நீக்குதல், மெய்ப்பொருளியல் உள்ளிட்டான மேஸ்னாட்டுப் பண்பாட்டு வெற்றிகளை அறிமுகப்படுத்துதல் ஆகியவை நேர் சிறப்புடையவை. ஜூரோப்பிய முற்போக்குச் சிந்தனையாளர்கள் பிரான்ஸில் பேகன், பிரான்ஸ் நாட்டில் பதினெட்டாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த அறிவொளி வழங்குவோர், சோஷலிசக் கற்பணவாதிகள் ஆகியோரது கருத்துக்களை அறிந்திருந்தார்; ராபர்ட் ஓவண்டையும் மேற்கு ஜூரோப்பிய சிந்தனையாளர்களையும் நேரில் சந்தித்தார்.

பிரான்ஸ், ஸ்பெய்ன், இத்தாலி, ஜேர்மனி ஆகிய நாடுகளில் எழுந்த பூட்சி இயக்கங்கள் பால் ராய்க்குப் பளிவு இருந்தது. இவ்வியக்கங்களின் அடிப்படைக் கருத்துக்கள் வெற்றி பெற்றே தீரும் என்று நம்பினார். நேப்பிள்சில் மக்களியக்கம் தோற்றுதறிந்து வருந்தினார்: அது தற்காலிகத் தோல்வியே என்று கருதிய ராய் எழுதினார்: “கதந்திரத்தின் பகைவர்கள் எதேச்சாதிகாரிகள் வெற்றி

பேறுவே முடிபாது; ஏனெனில், இறுதிப் போராட்டத்தில் அவர்கள் எக்காலத்திலும் வெற்றி பெற்றதில்லை.

கிழிஸ்துவ - இஸ்லாமிய ஒருவொதக் கோட்டாகூனின் தூக்கத்தின் பல்ளைக் காயின் சமய, அரசுகளைச் சொக்கி உருவாயினவென்றாலும், தமிழ் ஓர் இந்து வைத்தீவாதியாகவே கருதி வந்தார். அதேபோது, இந்து சமயத்தில் சிரியுத்த வாதியாதலால் நிலப்பிரபுத்துவத் தீமைகளை மிகக்கடுமையாகச் சாடினார். அவர் எழுதினார்: “இன்று இந்துக்கள் ஏற்று ஒழுகி வரும் சமயாம், அரசியல், நலன்களை வளர்க்கவில்லை என்று வருத்தத்துடன் கூறுகிறேன். என்னைற்ற பிரிவுகளையும் உட்பிரிவுகளையும் புகுத்திய சாதி வேற்றுமை மக்களிடத்தே தேசிய உணர்ச்சியை மழுங்கடித்து விட்டது. என்னைற்ற சடங்குகளும் சம்பிரதாயங்களும் தீட்டுறி விதிகளும் கடினத் தொழிலை மேற்கொள்ளுவதை முழுமையாகத் தடை செய்து விட்டன”.

ராய் உருவ வழிபாட்டை மறுத்தாரென்றாலும் புதிய சமயமொன்றை உருவாக்க வந்புறுத்த வில்லை. கரடுமுரடான முடப்பழக்க வழக்கங்களை நீக்கி வேதசமயத்தைப் பண்படுத்த முயன்றார். உருவ வழிபாட்டின் எல்லா வடிவங்களை - செயற்கை, இயற்கை, கற்பனை - எல்லா வற்றையும் நிராகரித்தார். கால், கை, தலை, நாக்கு, உடல் என்னும் உறுப்புக்களை அசைத் துக் குலுக் கி மேடையிலோ, கோவில் முன்போ இறை வழிபாட்டிலீடுபடுவதை விடப் பிறகுக்குத்

தயை காட்டுதல் சிறந்த இறைபணி என்றார். உரையாடல்களிலும் சொற்பொறிவகளிலும் கட்டுரைகளிலும் சிறநூல்களிலும் தனிச்சிறப்பு வாய்ந்த பெரு நூல்களிலும் ராஜாராம் மோகன்ராய் இவ்வாறு வற்புறுத்தினார்: “உருவ வழிபாட்டை ஆதரிப்பவர்களை நான் எதிர்க்கிறேன். அவர்களுடைய தவறுகளை எடுத்துக்காட்டி நாட்டு மொழிகளிலும் அந்திய மொழி களிலும் பல நூல்களிலும் கட்டுரைகளும் எழுதினேன்..... பிராமணர்களது உருவ வழிபாடு, அவர்களுடைய முன்னோர் வகுத்த பழக்கவழக்கங்களுக்கும் கொள்கைக்கும் பண்டைய புனித நூல்களுக்கும், புறம்பானது”.

“சாதி அமைப்பில் சமூகம் ஆழந்து பிளவு கண்டது; குழுக்கள் பல தோன்றின; தோன்றிய முறையிலும் சட்ட வகுப்பிலும் வேற்றுமைகள் பல உண்டாயின; இதனால், இந்தியச் சமூகத்தில் இருந்த குழுக்கள் ஒன்றுக்கொன்று ஒட்டும் உறவுமின்றித் தனித்தனியாகப் பிரிந்ததினால் இடைவெளி விரிந்துவிட்டது. இத்தகைய சாதி அமைப்பை ராய் ஆழமாக விமர்சித்தார், சாடினார்.

தொண்டு தொட்டு மரபு வழிபட்டு வந்த இந்து சமயத்திலிருந்து அவர் மாறுபட்டார். ஆன்மா கூடு விட்டுக் கூடு பாயும் என்பதை மையமாகக் கொண்ட கர்மம், சமஸ்காரம் என்னும் கோட்பாடுகளை நிராகரித்தார். இந்தியச் சிந்தனை வரலாற்றில் சாருவாக உலகாயதர் மட்டுமே இந்து சமயத்திலிருந்த

இத்தகைய முடப் பழக்கவழக்கங்களைக் கண்டித்தனர். என்று காணும் போது ராயின் எதிர்ப்பு எத்தகைய சிறப்பு வாய்ந்தது என்பது புலனாகும்.

ஐரோப்பிய கிறித்தவ பாதிரிமார்கள் கிறித்துவத்தைப் பற்புவதற்காகக் கையாண்ட வழிகளை எதிர்த்தார். இஸ்லாமியக் கொள்கைகள் ஒரளவு ஆக்தநுரிவுக்கொத்தவை; ஆனால், கிறித்து வர்களோவெனில் இந்துக்களைப் போலவே மூடக்கொள்கைகளைக் கடைப்பிடித்தும் பிரசாரம் செய்தும் வருகின்றனர் என்றார்.

இந்திய மக்கள் ஒடுங்கி மயங்கி மானாமிந்து நிலை குலைந்து போனது பற்றி ராஜாராம் மோகன்ராய் ஆம்ந்த கவலை கொண்டார். நெடுநாளாகத் தொடரும் சமூக அலைத்தைப் பற்றிச் சிந்தித்தார். உருவ வழிபாடும், சாதிப்பாகுபாடும், அவற்றுடன் மிஞக் வாழ்க்கையை மேற்கொள்ளவும் துபங்கலாகாது என்றும் பண்டைய நாமிக்கையில் வேர்விட்டுள்ள கொள்கை அந்திய ஆதிக்கர்கள் பாலும் பொறுமை காட்ட வேண்டும். என்றும் நிலைமை யைத் தோற்றுவித்ததும், அவலத்துக்குக் காரணங்களைக் கண்டார்.

முறைபான வழிகளில் மக்களிடை அறவொளி பற்பப் வேண்டி ராஜாராம் மோகன் ராய் 1828ம் ஆண்டு பிரம்மசமாஜம் என்றும் சமயச் சீர்திருத்த அமைப்பைத் தோற்றுவித்தார். நிறம், கருத்துப்பற்று, சாதி, தேசம், சமயம் என்றும் வேறுபாடுகளின்றி

அனைவரும் அரசாங்கத்தில் சேரலாம். ரவிந்திரநாத் தாகவின் பாட்னாரான துவாரக நாததாக்கரும் வேறு சிலரும் செயல்திறும் மிக்க உறுப்பினர்களாயினர். சமாஜ ஆவணங்கள் இவ்வூலகத்தைப் படைத்துக் காக்கும் பரம் பொருள் அழிவற்றது, அறியமுடியாதது, அலைவில்லாதது, உருவுபெயரும், குணமும், குறியமிலாதது, எந்த உள்பொருளையும், இல்பொருளையும் மனிதனையும், மனிதக் குழுவையும் சுட்டாதது; எனவே, இதனை வாழ்த்தி வணங்கி வழிபட ஒன்று கூடுவோமாக என்று கூறுகின்றன.

நாட்டிலிருந்த முற்போக்குச் சக்திகளை ஒன்றிணைத்துப் பண்பாட்டு நிலையுயர்த்திச் சாதி, சமய வேற்றுமைகளை கணைந்தெநிந்து பல சீர்திருத்தங்களை நிறைவேற்ற வேண்டுமென்பதே சமாஜத்தின் நோக்கம். சமாஜ உறுப்பினர் பலர் உடன்கட்டை ஏறுதலைத் தடுப்பதிலும் கல்புக் திருமணத்தை ஆதுரிப்பதிலும் ஈடுபட்டனர். இந்து - முஸ்லிம் வேற்றுமைகளைக் கணைந்து இந்து சமயத்துக்கும் பிற சமயத்துக்கும் இடையிருந்த கச்புணர்ச்சியையகற்றவைம் முயன்றனர். இறைவன் முன் எல்லா சாதியினரும் சமயத்தினரும் ஏழைகளும், பணக்காரர்களும் சரிநிகள் சமமே என்று ராய் எழுதினார்.

சமாஜ உறுப்பினர்கள் பொதுக்கல்வி முறையை அறிவியல் அடிப்படை மேலமைக்க முயன்றனர். இந்நோக்கத்தை நிறைவேற்ற வுவதற்காகப் புவியியல், வானவியல், கணிதம், இலக்கணம்,

என்னும் துறைகளில் பாடநால் பல இப்ரீனர், ராபர்ட் அவர் தோழர்களும் மருத்துச் சுதந்திரத்திற்காகவும் பத்திரிகைச் சுதந்திரத்திற்காகவும் போராடனர்.

மாஜாராம் மோகன் ராபர் சமாஜத்தின் பிற உரூப்பினர்களும் இந்தியாவை, நெடுங்காலமாக நிலைத்திருந்த தேக்க மென்னும் சக்தியில் இருந்து இழுத்தெடுத்துத் தூக்கி, ஜரோப்பிய முதலாளித்துவ நாடு களின் நாகரிகத்தின் பகுதியாக்கி, உலக

முற்போக்கு நாடுகளுடன் இணைந்து நிற்கும் தகுதி வாய்ந்த நாடாக்கப் பல்வேறு வழிகளில் முனைந்துப் பணியாற்றினர்.

பிரம்ம சமாஜத்திற்கு நேரத்திராக, காலத்துக்கொவ்வாத சடங்கு சம்பிரதாயங்களையும் பிற்போக்கு மரபுகளையும் பேணிக் காப்பதற்காக, வைதீக இந்துச் சமயீகள், “தர்மசபை” என்னும் அமைப்பை நிறுவினார்கள்.

குமாரசுவாமிப்புலவர் :
தமிழன் நவீனமயப்யாட்டின் பாங்காளி
யாப்பருங்கலக்காரிகைப் புத்துரையை அடிப்படையாகக்கொண்ட ஒரு
முன்மொழிவு

க. இரகுபரன்,

சுன்னாகம் குமாரசுவாமிப்புலவர் ஈழத்துத் தமிழ்ப் புலமை மரபின் முக்கிய ஆளுமைகளுள் ஒன்றாக உணரப்படுபவர். தம் காலத்தில் தமிழ்கூறு நல்லுலகில் தமிழ்ப் புலமைக்கு ஓர் உரைகல்லாக விளங்கியவர். தமிழ்மொழி, வடமொழிகளில் இருந்த புலமையைவிட அவரிடம் இயல்பாகவே வாய்த்திருந்த நூண்ணறிவே அவரது புலமை விகிசிப்புக்கான பிரதான அடிப்படையாக அமைந்தது எனலாம்.

கற்பித்தல், நூலியற்றுதல், கவிபுணதல், கட்டுரை வரைதல், கண்டனந்தீட்டுதல், மொழிபெயர்த்தல், நூற்பதிப்பு, பாடபேத ஆய்வு, அகராதி தயாரித்தல், உரை எழுதல், பராணபடனஞ் செய்தல், பிரசங்கஞ் செய்தல் என, பல துறைகளிற் காலான்றியவர் குமாரசுவாமிப்புலவர். அவர் எழுதிய நூல்கள், உரைகள், கட்டுரைகள் என்பவற்றை நூனுகி நோக்கும்போது தனித்துவமான இரு அமிசங்கள் முனைப்புற்று நிற்பதை இனக்காணலாம். ஒன்று, அவரது ஆராய்ச்சி மனப்பான்மை; அடுத்தது அவற்றுட் காணப்படும் எளிமை.

புலவர் எழுதிய நூல்களுள் வினைப்புகுபத் விளக்கம், இலக்கண சந்திரிகை என்பவற்றிலும் செந்தமிழ்

முதலான பத் திரிகைகளில் அவர் எழுதிய கட்டுரைகள் பலவற்றிலும் அவரது ஆராய்ச்சி நூட்பம் முனைப்புற்று நிற்கக் காணலாம். “வினைப்புகுபத் விளக்க”மானது “நன்னூலிலுள்ள நடவாமடிசீ” என்னும் சூத்திரத்தை அநுசரித்துப் பல வினைப்பகுபதங்களையும், வினையடியாகப் பிறந்த பல பெயர்ப் பகுபதங்களையும் பகுதி விகுதிகாட்டி முடித்துச் செல்வது. நன்னூல் முதலிய இலக்கணங்களிற் காணாதனவாய் விளங்கும் பல முடிவுகளின் நூனுக்கமும் அரியனவாய் பகுபதங்களுக்கு சிலப்பதிகாரம், சிந்தாமணி முதலிய பழைய இலக்கியப் பிரமாணங்களும் அர்த்தங்களும் இந்நாலகத்துக் காணப்படுகிறது.” இவ்வாறே இங்கு குறிப்பிடப்பட்ட பிறவும் தற்புதுமையுடையனவாய் அவரது ஆராய்ச்சி உணர்வைப் புலப்படுத்தி நிற்பன.

குமாரசுவாமிப் புலவரது நூல்களில் தமிழ்ப்புலவர் சரித்திரம், சிகபால சரித்திரம், இருகுவமிச சரிதாமிர்தம், இதோபதேசம், கண்ணகி கதை என்பன அவரது நடைச் சிறப்பு “எளிமைப்பாடு” சிறப்புற அமைந்து விளங்குவன். வேறு வகையிற் கூறுவதாயின் தமிழை நவீனமயப்படுத்துவதில் நாவலர் வழியில் தொடர்ந்து சென்றவர்களுள் முக்கியமான ஒருவராகப் புலவரை அடையாளப்படுத்தி

நிற்பன. அவை “செவ்விய நடையில் எழுதுப் பெற்றுள்ளது பாகாலை மாணவர் உபயோகிக்கத்தக்கது” என்றவாறான பாராட்டுதல்களைப் பெற்றன. இங்கு குறிப்பிடப்பட்ட ஒக்கங்களும் இவைபோன்ற பிறவும் புலவரால் மாணவபருவத்தின்றை நோக்கி எழுதப்பட்டனவே. அதனால் இந்நால்கள் கல்வியியலில் அக்கறை காட்டிய ஒருவராகவும் புலவரை இனங்காட்டுகின்றன.

அவை அவ்வாறாக, இலக்கண நிறுல்கள் சிலவற்றுக்குப் புலவர் எழுதிய புத்துரைகளோவெனில் மேற்பாடு இருபண்டகளும் சார்ந்துரொய்த் துலங்க அமைந்தனவாய் விளங்கக் காணலாம். தண்டியலங்காரப் புத்துரை, அகப்பொருள் விளக்கப்புத்துரை யாப்பருங்கலக்காரிகைப் புத்துரை என்னும் அந்தகு நிறுல்களுள் யாப்பருங்கலக்காரிகைப் புத்துரையை அடிப்படையாகக் கொண்டு புலவர்தும் ஆய்வு மன்றான்மையையும் எளிமையாக்கற் சிறப்பையும் எடுத்துரைப்பதே இக்குட்டையின் நோக்கமாம். அதற்கு முன்னாக யாப்பருங்கலக்காரிகை பற்றியும் அதன் பண்டு உரைபற்றியும் அறிதல் நன்று.

யாப்பருங்கலக்காரிகை அழுத சாகுர் என்னும் சமணமனிவர் ஒருவரால் கி.பி. 10ஆம் நூற்றாண்டளவில் இயற்றப்பட்டதொரு யாப்பிலக்கண நிறுலாகும். அவர் யாப்பருங்கலம் என்னும் பெயிலான ஒரு யாப்பிலக்கண நிறுலையும் எழுதினார். அந்த “யாப்பருங்கலம் என்னும் யாப்பிற்கு அங்கமாய், அலங்காரம் உடைத்தாய்ச் செய்யப்பெற்றதே” யாப்பருங்கலக் காரிகையாகும்.

“அகத்தியனார் செய்யப்பட்ட அகத்தியத்தில் செய்யுளிலக்கணம் பரந்த கிடந்ததென்றும் அதனைத் தொல்காப்பியர் சுருங்கச் செய்தமையின் அதன் அருமை நோக்கிப் பல்காப்பியர் பகுத்துக் கூறினாரென்றும் நச்சினார்க்கினியர் கூறுவர். ஆசிரியர் பல்காப்பியருக்கு முன் பல்காயனார் முதலையினாரும், அவரின் பிற்காலத்துக் காக்கை பாடினியர், சிறுகாக்கை பாடினியர், அவினையர், நக்கீர், நூற்றத்தனார், மேயேச்சூர் முதலையினாரும் செய்யுளிலக்கணம் செய்தனர். யாப்பியல், சங்கயாப்பு, பாப்பியன் மரபு முதலிய நிறுல்களும் இவர்கள் காலத்திலேயே தோற்றினபோலும், இவற்றுள் தொல்காப்பியமோழிய எஞ்சியவெல்லாம் இறந்தொழிந்தன. தொல்காப்பியமும் இப்போது மிகச் சிறுபான்மையாயன்றி எடுத்தாளப்படுவதில்லை. பிற்காலத்துச் சமணர்களாற் செய்யப்பட்ட யாப்பருங்கலமும் யாப்பருங்கலக் காரிகையுமே இப்போது வழக்கின்கண்ணுள்ளன. இவற்றுள்ளும் யாப்பிலக்கணம் கற்போரால் பெரும்பாலும் கற்கப்படுவது காரிகை ஒன்றுமே.”

யாப்பருங்கலக்காரிகைக்கு குணசாகுர் என்பவரால் எழுதப்பட்ட நிருத்தியரை ஒன்று உண்டு. அவருரையைத் தழுவி எழுந்த சிற்றுரைகள் சிலவும் உள்ளன.

இவ்வரைகளெல்லாம் நிரனிறைப் போருள் கோளமையக் கூறிய மூலபாடம் போலவே இலக்கண விதிகளும் எடுத்துக்காட்டும் அணிமை பெறாது செல்கின்றன. சில பாகங்கள் மூலபாடத்தை விடுத்துரைத்துக் கியையாது விஷயத்தை மாத்திரம் முடித்துச்

செல்கின்றன. விடுத்துரைத்தல் சொற்றோறும் பொருளுறைத்தல் சில பாகங்கள் ஆசிரியர் போக்கினையும் நோக்கினையும் நோக்காது வேறு வழியிற் செல்கின்றன.”

என்று கண்ட புலவர் காலத்துக் கேற்ற வகையில் விடயத்தை மிகச் சுருக்கமாக அதே வேண்டுமென்று தெளிவாக விளக்குவதான் புத்துரையைச் செய்துர். உரை சுருக்கமாயும் தெளிவாயும் அமைத்தஞ்சு அவர் கையாண்டு உத்திகள் அவரது மதிநுட்பத்தைக் காட்டுவன.

குமாரகவாமிப் புலவர் யாப்பருங்கலக்காரிகைக்கு 19ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதிப்பகுதியில் (விகாரிவருடும்) ஒரு புத்துரையை எழுதி வெளியிட்டார். அதன்போது எழுதிய “உபநியாசத்தில் (முகவரையில்) தாம் புத்துரை எழுதியதற்கான காரணத்தையும் தமது புத்துரை அமையும் முறைமையையும் பற்றிக் கூறுவதாவது:

“இந்நாலுக்குக் குணசாகரர் கூறிய உரை மிக விரிந்தும் காந்தோறும் பிரகாணஞ்சு செய்வேராற் பிழைபாடுற்றுச் சில திரிந்தும், பலவறுந்தும் கற்போர் யாவர்க்கும் நந்தியனாகாது கார்க்கசியமாயிற்று! அங்குனமாகாது யாவர்க்கும் உபயோகமாக யாப்பாணத் “தமிழ்ச்சங்கப்” புலவர் சிலவர் அவ்வரையைப் புதிதாக்கி அச்சிடுவித்தல் ஆவசியகம் என விரும்பியிப்படி மற்றையாப்பிலக்கண நாலுறைகளோடும், பழைய பாடச்சந்தங்கள் பலவற்றோடும் சேர்த்துப் பார்த்துச் சிலவற்றைத் திருத்தியும், ஆண்டுள்ள உரைகள் சிலவற்றை ஈண்டுக்

கொண்டது வேண்டுமிப் பொருத்தியும், விதிகளிற் சிலவற்றை விரித்து விளக்கியும், அதிகமான சிலவற்றைப் பிரித்து விளக்கியும், அடிகளையுஞ் சீர் களையும் வேறு வேறாகத் துலக்கியும், அவ்வவ் விதிகளோடு அவ்வவ்வரைகளையும் உதாரணங்களையும் கூறுகிறாக உறுத்தியும், விதிகளின் முன்னே விடயநாமங்களை நிறுத்தியும், பலப்பாடுடைய உதாரணங்களை இன்ன நாலெனக் காட்டியும், புலப்பாடில்லாத சிலவற்றிற்குப் பிரதியாக நலப்பாடுடைய சிலவற்றைக் கூட்டியும், அர்த்தமும் இடமும் அறியப்படாது ஜயநிவிற்கிடனாய்த் திருத்தம் பொருந்த வாராதவைகளை இருந்தவாறு விடுத்தும், இன்னும் வேண்டுவன பலவற்றை ஆண்டாண்டு படுத்தும் ஒரு புத்துரை போலாக்கி நம் புத்திக்குப் புலப்பட்டவாறு முடித்தேம்”

புலவரது உபநியாசத்தின் இப்பகுதி புத்துரையைச் செம்மையாக ஆக்குவதற்கு புலவர் காட்டிய கரிசனையை எடுத்துகொண்ட முயற்சியை மாத்திரமன்றி தமது புத்துரையில் அவர் அதிகம் திருப்திப்படவில்லை என்பதையும் உணர்த்துவதாயுள்ளமை அவதானிக்கத்தக்கது. அத்தகைய திருப்தியீணம் காரணமாக அப் புத்துரையை மேலும் புதுக்கி 1908 ஆம் ஆண்டு வெளிப்படுத்தினார். அது முன்னையதைவிட மிகச் சுருக்கமும் தெளிவும் கணதியும் உடைய “புத்தம் புத்துரை”யாக அமைந்தது. உரை சுருக்கமாக அமைவதற்கு புலவர் கையாண்டு உத்திகள் விவேகமானவை. உதாரணத்திற்கு ஒன்றை நோக்கலாம்.

யாப்பருந்கலக் காரிகையின் முதலாவது இயலான உறுப்பியலின் முதலாவது காரிகை செய்யும் கு உறுப்பாகும் எழுத்துக்கள் பற்றி விரிப்பது, அது வருமாறு:

**'குறில் நெடில் ஆவி குறுகிய மூவீர் ஆய்தமெய்யே
மறுவறு மூவினம் மைதீர் உயிர்மெய் மதிமுட்டும்
சிறுநூல் பேரமர்க் கட்செய்ய வாயை'**

நுண்ணிடையாய்
அறிஞர் ரூரைத்த அளவும் அசைக்குறுப் பாவனவே'

காரிகைச் செய்யுளாயமெந்த இந்நாற் பாவில் எடுத்துக் கொண்ட விடயத்தை விளக்கும் பகுதி,

குறில் நெடில் ஆவி குறுகிய மூவீர் அய்த மெய்யே
(மறுவறு) மூவினம் (மைதீர்) உயிர்மெய்.....

(அறிஞர் உரைத்த) அளவும் அசைக்குறுப் பாவனவே.

என்னும் இவ்வளவுமே ஏனைய யாவும் (கட்டளைக் கலித்துறைச்) செய்யுளமெப்பு முடிவறு அமைவதற்காக இட்டுக் கட்டியவைகளே.

அவ்விட்டுக்கட்டு மக்குழுமனிலையாய் அமைவது. அதற்கும் எடுத்துக்கொண்ட விடயத்துக்கும் எந்தவொரு தொடர்பும் இல்லை. (வேறு சில இலக்கிய, இலக்கண நூல்களிலும் இத்தகைய தன்மை உண்டு, உம்: வீரசோழியம்). மேற்படி செய்யுட் பகுதி யில் அடைப்புக் குறியுட் காட்டப்பட்டிருக்கும் மறுவறு அறிஞர் உரைத்த என்னும்

அடைமொழிகள் கூட அத்தகையனவே. ஆகையால் எஞ்சிய பகுதிக்கு மாத்திரம் உரைசெய்யின் எடுத்துக் கொண்ட காரியம் நிறைவு பெறும். எனவே குமாரசுவாமிப்புலவர் அவற்றுக்கெல்லாம் உரை எழுதவதைத் தவிர்த்துக் கொண்டார். ஆனால் பழைய உரைகாரராகிய குணசாகரரோவெனில் இட்டுக்காட்டாகிய மக்கு முன்னிலையையும் ஒரு பொருட்டாகக் கொண்டு விரிந்த வியாக்கியானம் பண்ணியிருக்கிறார்.

**மதிமுட்டும் சிறுநூல் பேரமர்க்கன் செய்யவாய்
ஜய நுண்ணிடையாய்'**

என்பது மக்கு முன்னிலை.

இடம்பட மெய்ஞ்ஞானம் கற்பினும் என்றும் அடங்காதார் என்றும் அடங்கார் தடங்கண்ணாய் உப்போடு நெய்பால் தயிர்காயம் பெய்துடினும் கைப்பறா பேய்ச்சுரையின் காய்நாலடியார் என்ப பிற்றும் “தடங்கண்ணாய்” என்று மக்கு முன்னிலை சொன்னார் உளரெனக்கொள்க. “மதி என்றது ஈண்டுப் பிறையை அ.து” இருகோட்டொருமதி எழில்பெறுமிலைச்சினை (திருவெழுகந் - அடி “ட) என்றாற்போற் கொள்க. அல்லதாஉம், அடிவினை மயக்கும் சிறுநூல்முதலாகிய உறுப்புக்களை உடையாய் எனலுமாம்.”

உண்மையில், இங்கே, “இது மக்கு முன்னிலை” என்பதை மாத்திரம் குறிப்பிட்டு நேரே விடயத்துக்குச் செல்வதே உசிதமானது. ஏனைய விளக்கமெல்லாம் பயனில்சொல் பாராட்டுதலாகவே கொள்ளத்தக்கன. அதற்கும் மேலாக, விடயத்தைக் கற்கவருவோரின் எண்ணம் வேறுவேறு விடயங்களிற் சிதறும்

பாடியாகச் செய்யவல்லன அவை. பின்னரும் காரிகை தோறும் மகடு முன்னிலைகள் வருமிடங்களிலெல்லாம் இவ்வாறாக, குணசாகரர் வியாக்கிபானிக்களில்லையாப்பினும் “இது மகடு முன்னிலை” என்று குறித்தபடியே செல்கிறார். பொருா சிறப்பற்ற அடைமொழிகளுக்கும் விளக்கம் செய்து செல்கிறார். குமாரசவாமிப்புலவரோவெனில் தமது “உபக்ஷிரமணிகை” (முன்னுரை)யிலே “மகடு முன்னிலை களுக்கும் அடைமொழிகளுக்கும் உரை கூறுப்படவில்லை” என்று குறித்த அளவில் விடபத்தைச் சுருக்கமாக முடித்துக் கொண்டார்.

மகடு முன்னிலை, அடைமொழி தவிர இலக்கண விதிகளும் பகுதிகளுக்கு உரை செய்வதிலும் குமாரசவாமிப்புலவர் விவேகத்தோடு சிக்கனமாகவே நடந்து கொள்கிறார். மேற்படி காரிகை, செய்யுளுக்கு ஒருபாக அமையும் எழுத்துக்கள் எவை என்பதையே கூறுகின்றது. அதிற் கூறப்படும் எழுத்து வகையும் அவ்வவற்றின் தன்மையும் இலக்கண நூல்களின் எழுத்தத்திகாரங்களிலே மிக விரிவாகக் கூறப்பட்ட விடயங்களே. அன்றியும் யாப்பிலக்கணம் கற்கவருவோர் யானாலும் மரபு முறைப்படி எழுத்திலக்கணம், சொல்லிலக்கணம் முதலானவற்றைப் படித்துவிட்டு வருபவர்களே ஆகையால் குமாரசவாமிப்புலவர்,

“எழுத்திலக்கணமும் பிறவும் கற்றவரே யாப்பிலக்கணமும் கற்கப்படுவார் என்னும் இபைடு நோக்கி இவ்வெழுத்துக்களின் விரிவு ஈண்டுக் கூறப்படவில்லை. வேண்டுவோர் நன்னால் சின்னால் முதலியவைகளிற் பார்த்துணர்க

கடவர் (சின்னால் - நேமிநாதம்).” என்ற அளவில் நிறுத்திக்கொண்டார்.

ஆனால் குணசாகரரோவெனில் நன்னால், சின்னால்களின் விருத்தியிற்கானக்கு நிகராக எழுத்துக்கள் பற்றி வியாக்கியானித்துள்ளார். இவற்றால் குணசாகரர் யாப்பருங்கலக்காரிகை உறுப்பியலின் முதலாவது காரிகைக்கு எழுதிய உரை ஏற்க்குறையப் பதினொரு பக்கங்களில் அமைய, அங்காரிகைக்குக் குமாரசவாமிப்புலவர் எழுதிய உரையோ வெனில் (அதே அளவான) இரண்டு பக்கத்துக்கு உள்ளாக முடிந்தது. அன்றியும் எழுத்துக்கள் பற்றிய குணசாகரரது விரிவுரை எழுத்திலக்கண அறிவோடு யாப்பிலக்கணம் கற்கப் புகுவோரின் காலத்தை விரயமாக்குவதோடு யாப்பிலக்கணத்தை அறியவேண்டும் என்பதிலுள்ள அவர்களது அர்வத்தின் வேகத்துக்கு இடையூறாகிச் சலிப்பை ஏற்படுத்துவதாயும் உள்ளமை கருத்தக்கது.

மேற்படி காரிகைக்கான உரையில், குணசாகர், முன்னைய இலக்கண நாலார் கூறிய எழுத்திலக்கணங்களை விரித்துரைத்தாரே யன்றி தாமாக நுட்பமான விடயம் எதனையும் புதிதாகக் கூறினாரில்லை. ஆனால் குமாரசவாமிப்புலவர், தாம் எடுத்துக்கொண்ட இரண்டு பக்கத்துக்குள்ளாகவே ஆய்வு நூப்பத்தோடு கூடிய விடயங்களையும் எடுத்துரைத்தார். “எழுத்துக்கள், செய்யுளின் அடிப்படை உறுப்பாகிய அசைக்கு உறுப்பாவன” என்பதே மேற்படி காரிகை கூறும் வெளிப்படையான செய்தி, ஆனால் குமாரசவாமிப்புலவர், எவ்வெழுத்துக்கள்

எவ்வாறெவ்வாறு அசைக்கு உறுப்பாகின்றன என்ற நூட்பத்தையும், எழுத்துக்கள் செய்யுஞ்ஞப்பான அசைகளை ஆக்கும் அளவில் மாத்திரம் நிற்பதில்லை. செய்யுஞ்கான தொடை, இசை முதலியவற்றுக்கு ஆதாரமாக நிற்பனவும் எழுத்துக்களே என்ற நூட்பத்தையும் “உரையிற்கோடல்” என்னும் உத்தியால் எடுத்துரைத்துச் செல்வது அவரது ஆராய்ச்சி மனப்பான்மையைப் புலப்படுத்தி நிற்பதாம்.

“குற்றெழுத்து நெட்டெழுத்து என்னும் இரண்டுமே அசைகளை ஆக்குதற்கண் யாண்டும் உறுப்பாவன. இவற்றோடு சேர்த்து ஒந்றெழுத்துக்களும் ஒரு வாற்றானாவன. குற்றியலிகரமும் ஜகாரக்குறுக்கமும், ஆய்தவெழுத்தம், அளபெடையெழுத்தும் ஒரோவழி அசைகட்கு உறுப்பாவன. அவற்றுள்ளே குற்றியலிகரமும், குற்றியலுகரமும், அளபெடையிரும் சீரும் தளையும் சிதைவுழி ஒந்றேபோன்று முன்னர்ச் சேர்ந்து நின்றும், சிதையாவழித் தாமே ஒலித்து நின்றும் உறுப்பாகின்றன. ஜகாரக்குறுக்கம் சிதைவுழிக் குறில்போன்றும் சிதையாவழி நெடில் போன்றும் உறுப்பாகின்றது. ஆய்த வெழுத்துச் சிதைவுழிக் குற்றியிர ஹோன்றும் சிதையாவழி ஒந்றே போன்று முன்னர்ச் சேர்ந்தும் உறுப்பாகின்றது. ஒந்றளபெடை ஒரு மாத்திரை ஒலித்து உறுப்பாகின்றது. இவற்றிற்கெல்லாம் எழுத்தின் குணமாய் நிற்கும் மாத்திரையே காரணமென்க. மாத்திரையின்றி அசைகளை ஆக்குமாறில்லை.

உயிரெழுத்தும் உயிர்மெய்யெழுத்தும், வல்லெழுத்தும், மெல்லெழுத்தும் இடையெழுத்தும் தொடைக்கும், தொடையோடசையாய் நின்று இசைக்கும், உறுப்பாவன. இவைகளை எதுகைத் தொடை, சித்திரவண்ணத்தொடை, வல்லிசை வண்ணத்தொடை முதலியன நோக்கி உணர்க.

யாப்பருங்கலக்காரிகை, இலக்கணச் செய்திகளையும் உதாரண வாய்பாடு, உதாரணச் செய்யுள் என்பவற்றையும் நிரங்கிறையாகவே கூறிச் செல்கின்றது. குணசாகரரும் காரிகைச் செய்யுள்கள் எவ்வாறு நிரங்கிறையாக அமைகின்றனவோ அதே நிற்படியே தமது உரையையும் அமைத்துக்கொண்டார். நாலும் குணசாகரது உரையும் விடயங்களை நிரல் நிறையாகக் கூறிச்செல்லும் முறைமையானது விடயத்தை விளங்கிக் கொள்வதில் சிரமத்தையே ஏற்படுத்துகின்றது. குமாரசுவாமிப்புலவரோவெனில் அங்கிரல்நிறை முறையை மாற்றி இலக்கணச் செய்திகளை தனித்தனியே பிரித்து அவற்றுக்கான உதாரண வாய்பாடு முதலானவற்றை அவ்வாற்றின் அருகருகே உடனுக்குடன் கூறிச் செல்வதன் மூலம் மிகுந்த எளிமைப்பாட்டை ஏற்படுத்தியுள்ளார். அதில் புலவரது நுண்மாண் நுழைபலம் நன்கு புலனாகின்றது எனலாம். யாப்பருங்கலக்காரிகை உறுப்பியலின் இரண்டாம் காரிகைக்கு குணசாகரரும் புலவரும் உரை எழுதும் முறைமையை ஒப்பிடுவதன் மூலம் அதனை விளங்கிக் கொள்ளலாம். குறித்த அக்காரிகை வருமாறு:

குறிலே நெடிலே குறிலினை ஏனைக் குறிநெடிலே
நூறியே வரினு நிறைந்தூற் றடுப்பிழு நேர்நிரைவென்
றாவிலே புரையுமென் தோன்பி தாரன மாறிவென்வேல்
வெறியே சுராநிறம் விண்டோய் விளாமென்று வேண்டுவரே
இக்காரிகைக்கு குணசாகரர்,

“குறிலே நெடிலே குறிலினை ஏனைக் குறில்
நெடிலே நெறியே வரினும் நிரந்தொற்று
அடுப்பினும் நேர் நிரை என்று அறி”
என்பது, குற்றெழுத்துத் தனியே வரினும் ,
நெட்டெழுத் துத் தனியே வரினும் குற்றெழுத்து ஒற்று அடுத்து வரினும்,
நெட்டெழுத்து ஒற்று அடுத்து வரினும் நேரசையாம். குறில் இணைந்து வரினும்,
குறில் இணைந்து ஒற்றாடுத்து வரினும், குறில் நெடில் இணைந்து ஒற்று அடுத்து வரினும் நிரையசையாம் என்றவாறு...”

என்று தொடங்கி, காரிகையில் சொற்கள் அமைந்து கிடக்கும் ஒழுங்கிலேயே மாருள் சொல்லிச் செல்கிறார். அனால் குமாரசவாமிப்புலவர் மிக நூட்பமாக, தெளிப்பட, விடயத்துக்கேற்ப, கொண்டுகூட்டி, தனித்தனியே இலக்கணச் செய்திகளைச் சொல்லிச் செல்கிறார். மேற்படி காரிகையின் முந்பகுதி, நேரசை நிரையசை பற்றிய செய்திகளை நிரல் நிறையாக

“குறிலே நெடிலே குறிலினை ஏனைக் குறில் நெடிலே நெறியே வரினும் நிரத்து ஒற்று அடுப்பினும் நேர் நிரை என்று அறி.....”

என்று கூற, குமாரசவாமிப் புலவர் அவற்றைத் தனிப்படுத்தி நேரசை, நிரையசை என்று

தனித்தனித் தலைப்பிட்டுப் பிரித்துக் கூறுகிறார். முதலில் நேரசை என்ற தலைப்பின் கீழ் மேற்படி காரிகைப் பகுதியைக் கொண்டு கூட்டி, நேரசை பற்றிய செய்தியை,

‘குறிலே நெடிலே நூறியே வரினும் நிரந்து ஒற்று அடுப்பினும் நேர் என்று அறி’

எனப் பிரித்து வைத்துக்கொண்டு, அதனை விளக்கி, பின், உரிய உதாரண வாய்ப்பாடுகளை (ஆஃறி:வெள்:வேல்) தந்து, அதன்பின் உரிய உதாரணச் செய்யுளையும் தந்து, விடயத்தைத் தெளிவுபடுத்துகிறார். பின், நிரையசை என்ற தலைப்பின் கீழ், மேற்படி காரிகைப் பகுதியைக் கொண்டு கூட்டி,

குறிலினை ஏனைக் குறில் நெடிலே நூறியேவரினும் நிறைந்து ஒற்றுப்பினும் நிறை என்று அறி:

என அமைத்துக் கொண்டு முன்பு நேரசைக்குச் செய்தவாறே தெளிவான விளக்கம், உதாரண வாய்பாடு, உதாரணச் செய்யுள் என்பவற்றைத் தருகிறார், மேற்படி காரிகையின் பிற்பகுதியான.

.....

.....

.....வேய் புரையும் மென்தோளி) உதாரணம் ஆழிவெள்:வேல் வெறி(யே) சுரா நிறம் (விண்டோய்) விளாம் என்று வேண்டுவரே.

என்பதிலுள்ளவை உதாரண வாய்ப்பாடுகளே. (அடைப்புக்குறிக்குள் காட்டப்பட்டவை மகடுஉ முன்னிலையும் அடைமொழி

முதலானவையுமாம்) அவற்றையும் நேரசை நிரையசை என்ற தனித்தனித் தலைப்பின் கீழ்க் கூறப்பட்ட இலக்கணச் செய்திகளையடுத்து ஆங்காங்கே உரிய உபதலைப்போடு (உதாரணவாய்பாடு: உதாரணம்) உரிய உடத்தில் தருவதன் மூலம் இப்பகுதிக்கு உரை எழுத வேண்டிய தேவையே தவிர்த்துக் கொண்டா. இவற்றால் குமாரசவாமிப் புலவரின் உரையில் வார்த்தைகளின் தேவை குறைந்தது: மாறாக, விளக்கம் மிகுந்தது, உரிய உரிய உபதலைப்புக்களையும் நவீன குறியீடுகளையும் கையாண்டதன் மூலமே வார்த்தைகள் சுருங்கின. உதாரண வாய்பாடு பற்றிக் கூறும் மேற்படி காரிகைப் பகுதிக்கு குணசாகரர் பின்வருமாறு நெடிய வாக்கிய அமைப்பிலே உரை எழுதுகிறார்.

“உதாரணம், ஆ மி வெள்வேல் வெறியே கறு நிறம் வின் தோய் விளாம் என்று வேண்டுவரேஎன்பது நேரசைக்கு உதாரணம் ஆழி, வெள், வேல் எனவும் சுறா, நிறம், விளாம் எனவும் சொல்லுவர் புலவர் என்றவாறு.”

ஆனால், குமாரசவாமிப்புலவரோவெனில் நேரசைக்குரிய உதாரண வாய்பாடுகளை நேரசை என்ற தலைப்பின் கீழான இலக்கணச் செய்திகளை அடுத்தும், நிரையசைக்குரிய உதாரண வாய்பாடுகளை நிரையசை என்ற தலைப்பின் கீழான இலக்கணச் செய்திகளை அடுத்தும் உதாரண வாய்ப்பாடு என்று உபதலைப்பிட்டு அடையாளக் குறிகளுடன் சுருங்கவும் விளங்கவும் தருகிறார்.

உ - ம

1. ஆ - நெடிலானாய நேரசை
2. மி - குறிலானாய நேரசை
3. வெள்- குறிலொற்றுத்தாய நேரசை
4. வேல்- நெடிலாற்றுத்தாய நேரசை

நிரையசைக்கான உதாரணங்களையும் இவ்வாறே அமைத்துக் கொண்டா. குமாரசவாமிப்புலவர் அசைகளுக்கு நெடியாலானது, குறிலாலானது, குறில் ஒற்றுத்து ஆனது, நெடில் ஒற்றுத்து ஆனது எனச் செய்யும் விளக்கம் போன்ற எதனையும் குணசாகர் உரையில் வெளிப்படையாகப் பெற முடியாது ஊகித்தே பெறவேண்டியுள்ளது என்பதும் கருத்தக்கதே.

குமாரசவாமிப்புலவரின் உயிரையிற் காணத்தக்க மற்றொரு சிறப்பம்சம், கலைச் சொற்களுக்கு அவர் தரும் விளக்கங்கள் எனலாம். சில உதாரணங்கள்:

நேரசை:-

“தனியெழுத்தாய் அசைக்கப்பட்டு வருதலால் இது நேரசை எனப்பட்டது. நேர்தனிமை இதற்குத் தனியசை என்றும் பெயருண்டு.”

நிரையசை:-

“இணையெழுத்தாய் அசைக்கப்பட்டு வருதலால் இது நிரையசை எனப்பட்டது. இணையசை என்றும் இதற்குப் பெயருண்டு. இணைதலெனினும் நிரைதலெனினும் ஒக்கும்”

தலை:-

“சீராடு சீர்புணரச் சேர்ந்தியற்றும் அடியில் சீகளின் இடைநின்று இசைத் தொடர்ச்சியுற அவைகளைப் பினிப்பது தலையாகும். தலை யெனினும் பத்தமெனினும் ஒக்கும்.”

வெண்பா:-

“வெண்டளையும் அளவடியும் பெற்றுச் செப்பலிசையுடையதாய் வரும் செய்யுள். வெண்பா என்பது வெண்ணிறம் போன்ற இயல்புடைமை பற்றி வந்த ஒப்பினாகிய பெயர், இயல்பாவது வெண்ணிறம் வேறான்று விரவியவழிக் கேட்டுதல் போலப் பிறதலை விரவியவழி இசை கெடுதல்.”

குமாரசவாமிப் புலவரது உரையிற் காணப்பெறும் இத்தகு நுட்ப விளக்கமெதுவும் குணசாகரது உரையில் இல்லை என்பது அறியத்தக்கது.

குமாரசவாமிப் புலவரின் உரைத்திறத்தை உணர்த்தும் சான்றுகளாக இன்னும் பலவற்றைக் குறிப்பிடலாம். கட்டுரை விரிந்துவிடும் என்ற அச்சம் கருதி மிகச் சிலவே எடுத்துக்காட்டப்பட்டன. புலவரின் யாப்பருங்கலக்காரிகைப் புத்துரையின் சிறப்பைச் சுழுமையுறச் சுருக்கமாக எடுத்துரைக்க வேண்டின் அவ்வுரை வெளிவந்த காலத்தில் “செந்தமிழ்” பத்திரிகையில் “சைவ உதயபானு” பத்திரிகாசிரியர், ஊரெழு ச, சரவணமுத்தப் புலவர் எழுதிய “வியப்புரை”யில் அமைந்த பந்தி ஒன்றை மேற்கோளாகத் தருதலே உசிதமானது.

“தொன்னூலெவற்றையும் நன்னாய்ந்து, இக்காலத்துக்கேற்ற புது விதிகளை யும் உதாரணங்களையுஞ் சேர்த்து, சுருங்கச் சொல்லன் முதலிய பத்தழகுங் குதிகொள்ளுமாறமைத்து புத்துரையாகிய ஒரு விருத்தியுரையைப் புலவரவர்கள் இப்பொழுது வெளிப்படுத்தியிருக்கின்றார்கள், அது பாக்கண் முதலியவற்றின் பெயர்க் காரணங்களைத் தெளிவுற விளக்குகின்றது. வியங்களொவ்வொன்றையும் நன்றாகப் பிரித்துக் காட்டுகின்றது. காடின்ய பதங்களின் பொருள்களை விளக்குகின்றது. முன்னுரைகளொன்றினு மில்லாதனவாய் இக்காலத்துள்ளனவாயுள்ள கட்டளைக் கலிப்பா முதலிய பாக்களுக் கிலக்கணங்களுகின்றது. முன்னுரைகாரர்களினாலே சேர்க்கப்படாதுவிலகிநின்ற “தூங்கேந்தடுக்கு” என்னுங் காரிகையையும் அதனுரையாகிய வண்ணங்களினிலக்கணங்களையும் மிக விசிட்டமாக விளக்குகின்றது. படிப்போருள்ளம் பலவற்றினும் சிதறுண்டு பழுதற்கு விடயத்தை விரைந்து பற்றுமாறு அடைமொழிகட்கும் மகடே முன்னிலை மொழிகட்கும் பொருள் கூறாது விடுத்து. செய்யுட்களையெல்லாம் விடயத்தக்கிசைய நிறுத்தி புத்துதாரணங்களையுஞ் சேர்த்து விடயங்களை நன்றாகத் தெளிவுற விளக்குகின்றது. தன்னை விளக்குவதற்கு வேறோராசிரியனை வேண்டாது கற்போர்க்குத் தானே யாசிரியனாயமைந்து நீரோட்டம் போன்று செல்கின்றது.”

தமிழர் பண்பாட்டில் ஈழத்து அறிஞர்களின் பாங்களியிபு ஓர் நோக்கு

கலாநிதி ஏ. என். கிருஷ்ணவேணி

மிகத் தொன்மை வாய்ந்த தமிழ்மொழி மிகச்சிறந்த இலக்கிய வளத்தையும், இலக்கண மரபுகளையும், காப்பிய நூல் களையும் தன் கைத் தே கொண்டது. தமிழர் வாழ்வியல் என்பது இங்கு அவர்களது வாழ்க்கையோடு ஒட்டிய பண்பாடு என்ற அர்த்தத்திலேயே பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இதனை சால்பு என்ற சொல்லும் உணர்த்தும். இங்கு நாம் பண்பாடு என்றனஎப் பின்வருமாறு வரையறை செய்து கொள்ளலாம். தமிழ் மக்கள் தமது சமூக வரலாற்று வளர்ச்சியினுடாகத் தோற்றுவித்துக்கொண்ட சமூக நடை முறைகள், சமூகப் பெறுமானங்கள், மத நம்பிக்கைகள், ஆத்மீக கருத்துக்கள், சடங்குகள், சம்பிரதாயங்கள், விஞ்ஞானம், தொழில்நுட்பம், உற்பத்தி முறைமை, உற்பத்தி உறவுகள், கல்வி, கலை, இலக்கியம் ஆகியவற்றினதும் தொகுதியாக விளங்குவதே பண்பாடு.

இப்பண்பாடு எனும் பெருவட்டத்தினுள் மொழி, இலக்கியம், மதம், கலைகள் யாவும் பிரதான கறுகளாக அமைவன. தமிழ் மக்களின் பண்பாடு மொழிவழிப் பண்பாடு ஆகும். மொழியே பண்பாட்டின் குறியீடாக விளங்குகின்றது. பண்பாட்டின்

தொழிற்பாடு மொழியிலேயே தங்கியுள்ளது. மொழியை அடிப்படையாகக் கொண்டது இலக்கியம். இலக்கியம் என்பது சமூகப் பிரக்ஞையின் வெளிப்பாடு. சமூக வாழ்க்கையில் மக்களிடம் தோன்றும் உணர்வுகள், சிந்தனைகள், உணர்ச்சிகள் யாவற்றையும் மொழிமூலம் புலப்படுத்துவது இலக்கியம். சமூக உணர்வுகளின் அடியாகத் தோன்றும் மனித உணர்ச்சிகள் உணர்வுகள் என்று கூறும்போது அவை மத நம்பிக்கைகளையும் உள்ளடக்கியவையே.¹ சமூகத்தில் மதம் மிகுந்த செல்வாக்கைச் செலுத்தும் காரணியாகவே உள்ளது. இதனால் இலக்கியங்களின் களமாக மத நம்பிக்கைகள், மத நடைமுறைகள் அமைந்துவிடுகின்றன. இந்த வகையில் பாரம்பரிய தமிழச்சமூகத்தில் மதமும் இலக்கியமும் ஒன்றுக்கொன்று ஆதாரமாக உள்ளன.

தமிழ்ச் சமூகத்தில் மதம் என்று கூறும்போது உயர் மதங்களையே கருதுகிறோம். இலக்கிய அங்கீகாரம் கொண்டவையே உயர் மதங்கள். இவை நீண்ட காலமாக வளர்ச்சியற்ற நாகரீகங்களின் வழியாகத் தோன்றியவை மொழிப் பண்பாட்டின் பயன்படுத்துகை பற்றி நோக்கும்போது

இந்தியப் பண்பாட்டுத் தளத்தில் தோன்றிய சைவம், வைணவம் போன்றனவும் வெளியே தோன்றிய இல்லாம், கிறிஸ்தவம் போன்றனவும் தம் மதப் பரம்பலுக்கு தமிழ் மொழியையே பயன்படுத்தின.

மதங்களின் மொழிப் பயன்பாட்டினை நாம் இன்னொரு வகையிலும் விளங்கிக் கொள்ளலாம். மத வெளிப்பாடு மத அங்கீராம், மதப்பேணுகை, மதக்கையளிப்பு யாவற்றிற்கும் அது மொழியையே வேண்டி நிற்கின்றது.² அந்தவகையில் பண்பாட்டின் பிரதான சூறாக அமையும் மதம் இலக்கியத்தில் பெரும் செல்வாக்கை உண்டு பண்ணியுள்ளது. இலக்கிய வரலாற்றின் நோக்கின் முதலாவது காலப்பகுதியாகக் கொள்ளப்படுவது சமூகவரலாறாகவே கொள்ளப்படுகிறது. இலக்கியத்தின் வரலாற்றினை நோக்கின் முதலாவது காலப்பகுதியாகக் கொள்ளப்படுவது சமூகவரலாறாகவே எடுத்தொகை, பத்துப் பாட்டு போன்ற நால்கள். இலக்கண நால்கள் பல இருந்தன எனினும் இன்று நமக்கு கிடைக்கக்கூடிய காலத்தால் முற்பட இலக்கண நால் தொல்காப்பியம் மட்டுமே. தமிழ் வாழ்வுக்கும், இலக்கியத்திற்கும் இலக்கணம் வகுத்தது தொல்காப்பியம். தொல்காப்பியத்தை முழுமையாக அரூப்பாடு அறிந்து கொள்ளும்போது தான் தமிழர் பண்பாட்டையே முழுமையாக அறியமுடியும். சங்கஇலக்கியாங்களில் இடம்பெறும் ஈழத்துப் பூதந்தேவனார் காணப்படுகிறார்.

அவ்வாறு கொள்வதற்குப் போதிய சான்றுகள் இல்லை எனினும் ஈழம் எனும் சொல் அவர் ஈழநாட்டைச் சேர்ந்தவர் என்பதைக் குறிக்கின்றது. மேலும் பட்டினப்பாலையில் இடம்பெறும் “�ழத்து உணவும், காளகத்து ஆக்கமும்” எனும் தொடரில் வரும் ஈழமும் இலங்கையையே குறிக்கும். எனவே மிகப் பண்டைக்காலம் தொட்டு இலங்கைக்கும் தமிழகத்துக்குமிடையிலான தொடர்புகள் புலமை அடிப்படையில் (புலவர்கள்) இடம்பெற்றமை அவதானிக்கத்தக்கது.

இலங்கையின் வரலாறு கி.மு 3ஆம் நூற்றாண்டுக் காலப்பகுதியிடன் ஆரம்பிக்கின்றதெனினும் அக்காலப் பகுதியில் தமிழர் நிலை பற்றி அறிய போதிய சான்றுகள் கிடைக்கவில்லை. ஆனால், அக்காலப்பகுதிக்குரிய பிராமிக் கல்வெட்டுக்களின் மூலம் இந்துமத நம்பிக்கைகள், சடங்குகள், அவற்றைச் செய்த பிராமணர்கள், அவர்களுக்கும் அரசர்களுக்குமிடையோன தொடர்புகள் பற்றியும் அறிய முடிகின்றது. ஈழத்தில் இந்து மதம் பற்றி அரூப்பாடு பலர் வடிநிதிய தொடர்புகளினடிப்படையிலேயே தமது கருத்துக்களை வலுப்படுத்தினர். ஆனால் இலங்கை வரலாற்றை ஆய்வு செய்யும் எவரும் தென்னிந்திய செல்வாக்கு ஏற்படுத்திய தாக்கத்தினைத் தெள்ளிற் தெரிந்து கொள்ளலாம். அந்தவகையில் பண்டைக்காலந்தொட்டு ஏற்பட்ட தொடர்புகளின் விளைவாக ஈழத்துத் தமிழ்நினர்களும் தமிழர் வாழ்வியலை

மேம்படுத்தினர். பண்பாட்டுருவாக்கத்தின் காரணமாக இலக்கியமும், இலக்கிய உருவாக்கத்தின் காரணமாக பண்பாடும் செழுமை பெறுகின்றன.

தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் கி.பி 6ஆம் நாற்றாண்டு மிகவும் குறிப்பிடத்தக்க இத்தொலைப் பெறுகிறது. பக்தி இயக்கத்தின் தோற்றும் அதனை வளர்த்துச் சென்ற நாயன்மார்கள், ஆழ்வார்கள், அதன் விளைவாக சமூகம், பண்பாடு, இலக்கியம், கலைகளில் ஏற்பட்ட மாற்றம் யாவும் அரசு, சமயம், சமூகத்திற்கிடையிலான ஒரு இறுக்கமான உறவை ஏற்படுத்தியதுடன் பக்திப் பாரம்பரியமே அனைத்திந்திய அளவில் தமிழ் இலக்கியத்திற்கு மிக முங்கியமான ஓரிடத்தையும் தந்தது. சமனை, பெளத்த மதங்களுக்கெதிராகத் தோன்றிய சமூக இயக்கத்தின் வெளிப்பாடாகத் தோன்றியது பக்தி இலக்கியம். தமிழ்மொழிப் பண்பாட்டிலும் இது புதிய பரிமாணத்தை ஏற்படுத்தியது. இதனாட்படையில் சமயக் கோட்பாடுகள் சைவசித்தாந்த தத்துவம், கோயில் வழிபாடு, கோயிற்கலைகளின் எழுச்சி, அழகியல் சிந்தனை பற்றி நோக்கலாம். பக்தி அனுபவத்தின் உன்னத நிலையை மாணிக்கவாசகரது திருக்கோவையார், ஆண்டாள் பாடல்களிற் கண்டு தெளியலாம். இவற்றின் தாக்கம் பிற்கால மதங்களிலும் நன்கு காணப்படுகின்றது. தமிழ்நாட்டிற் தோன்றிய இவ்வனுபவம் கி.பி 11ஆம் நாற்றாண்டுகளில் வடக்கே பரவி மறைநோன இலக்கியங்களின் தோற்றுத்திற்கும்,

சிற்ப ஓவியங்களின் செழுமைக்கும் காரணமாயிற்று. தமிழ்நாட்டில் சிற்ப விக்கிரக கலைகளில் நடராஜ வடிவம் முதன்மை பெற்றதுடன் சமயம், தத்துவம், அழகியல் சிந்தனை மரபில் புதிய பரிமாணத்தை உண்டுபண்ணியது.

பக்தி யுகத்தில் ஈழத்திலும் சமூக பண்பாட்டு மாற்றங்களை அவதானிக்கும் போதுதான் தமிழகத்துக்கும், ஈழத்துக்குமிடையிலான நெருக்கமான உறவுகள் பற்றியும் அதன் அடியாகத் தமிழர் வாழ்வியல் பற்றியும் அறிய முடியும். கி.பி ஏழாம் நாற்றாண்டுக் காலப்பகுதியில் ஈழத்தின் கரையோரப் பிரதேசங்களில் சிறப்புப்பெற்ற சிவாலயங்கள் சுந்தரமூர்த்திநாயனாராலும், சம்பந்தரினாலும் பாடப்பெற்றமை குறிப்பிடத்தக்கது. இலங்கை மாதோட்ட நகரில் அமைந்திருந்த கேதீஸ்வரம் சுந்தரரினாலும், திருகோணமலையில் அமைந்த கோணேஸ்வரம் திருஞானசம்பந்தரினாலும் பாடப்பட்டன. இக் கோயில்கள் பாடல் பெற்ற ஸ்தலங்கள் என்ற சிறப்புக் குரியவை. இதிலிருந்து தமிழக, ஈழத்துவுகள் வலுப்பெற்றிருந்ததுடன் பல்லவ மன்னர்களுக்கும் இலங்கை அரசர்களுக்கும் இடையிலான அரசியற் தொடர்பு, வர்த்தக வாணிபத் தொடர்புகள், அதன் காரணமாக வர்த்தகக் குடியேற்றங்கள், வணிகக் கணங்களின் செல்வாக்குப்பற்றி அறிய முடிகின்றது. இதன் தொடர்ச்சியாக தமிழகத்தில் சோழ மன்னர்களின் ஆட்சி அதிகாரம், சைவசமயத்தின் எழுச்சி, சைவசித்தாந்த சாத்திரங்களின் தோற்றும், ஆகம மரபின் அடிப்படையில் அமைந்த

கலைகள், வழிபாடு என்று பல்துறை அபிவிருத்தியினை அவதானிக்கலாம். இக் காலப்பகுதியில் இலங்கை முழுவதும் சோழ மன்னர்களார் கைப்பற்றப்பட்டு பழைய தலைநகரமான அனுராதபுரம் கைவிடப்பட்டு பொலந்துவை தலைநகரமாக்கப்படுவதுடன் அங்கு சிலாலயங்கள் பலவும் தோற்றுவிக்கப்படுகின்றன. இக்காலப் பகுதியிலேயே தமிழகத்தில் சோழர் வையில் புலவராக இருந்த ஒட்டக்கூத்தர் இலங்கைக்கு வந்து சென்றதாகச் செய்தி கிடைக்கிறது.

ஆழத்துப் பூதந்தேவணாரிற் தொடங்கிய இலக்கியமுயற்சிகள் நீண்ட இடைவெளிக்குப் பின் 13ஆம் நூற்றாண்டில் யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தின் தோற்றுத்துடன் மீண்டும் புத்துயிர் பெற்றதொடங்கியது. யாழ்ப்பாண அரசர்கள் தமிழ்ப் புலமையாளர்களாகவும் வைத்தியம், சோதிடம், சமயம் போன்ற துறைகளில் நல்ல பரிசுசயம் உடையவர்களாகவும் இருந்ததுடன் வைத்திய நால்கள், சோதிட நல்களையும் எழுதினர்.

யாழ்ப்பாணத்தை ஆட்சி புரிந்த மன்னர்கர சிங்கை அழியச்சக்கரவர்த்திகள் என அழைக்கப்பட்டனார். வட இலங்கையில் 13ஆம் நூற்றாண்டில் ஏற்பட்டிருந்த பாண்டியரின் மேலாதிக்கத்தின் விளைவாகவே யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தில் ஆழியச் சக்கரவர்த்திகள் ஆட்சி அதிகாரத்தைப் பெற்றனர். யாழ்ப்பாண மன்னர்களது காலத்தில் இலங்கையின்

வடகிழக்குப் பிரதேசங்களில் சைவமும் தமிழும் மேனிலை பெற்றிருந்தது. கந்தபுராண படனம் யாழ்ப்பாண மன்னர் காலத்திலேயே தோன்றியிருக்க வேண்டும் என்பதுபண்டிதமணி சி.கணபதிப்பிள்ளையின் கருத்து. யாழ்ப்பாண மன்னர் காலத்துக்குரிய இலக்கிய வடிவங்களில் ஒன்று பள்ளு. கதிரைமலைப் பள்ளு, முக்கூடற் பள்ளு போன்ற பிரபந்த இலக்கியங்கள் தோற்றும் பெற்றமை இலக்கிய வளர்ச்சி நிலையையே காட்டுகிறது.

இன்று நமக்குக் கிடைக்கும் வையா-பாடல், கைலாயமாலை போன்றனவும் யாழ்ப்பாண மன்னர் காலத்துக்குரியனவாகக் கொள்ளப்படுகின்றன. த.கைலாயபிள்ளை என்பவரால் இயற்றப்பட்ட கைலாயமாலை வரலாற்று நூல் எனினும் இலக்கிய நயம் கொண்டது. கா.சிவத்தம்பி கூறுவது போல இலக்கியம் என்பது சமூக உணர்வுகளையும் சிந்தனைகளையும் அச்சமூகத்தில் வாழும் மக்களின் வாழ்க்கையில் தோன்றும் உணர்ச்சிகளையும் மொழிக் குறியீடு கொண்டு தருவது ஆகும்.³ மேலும் இலக்கிய வலையறைக்குள் இடம்பெற்றத்தக்க நூல் களைப் பற்றிய க.கைலாசபதியின் கருத்தும் இவ்விடத்தில் மனங்கொள்ளத்தக்கதே. “இலக்கியம் என்பது ஆக்க இலக்கியத்தை மட்டுமல்ல சமயம், தத்துவம், சாத்திரம், அறிவியல் முதலிய துறைகளைச் சார்ந்த நூல் களையும் கருத்திற் கொள்வது”.⁴

இந்தவகையில் யாழ்ப்பாண அரசர்கள் காலத்தில் தோன்றிய பல இலக்கியங்கள்

அங்கால மக்களது வாழ்வியல் பற்றி விவரிப்பதாக உள்ளன. இருவம்சம் என்ற காலியாம் எட்டாம் பிரராசசேகர மன்னன் காலத்தில் (1591-1616) அரசுகேசரி எனும் புலவரினால் இயற்றப்பட்டதாக அறிய முடி கிறது. இதுவே முதலில் எழுந்த பெருங்காலப்பியப் பண்பு கொண்ட நூலாகும். இலங்கை வரலாற்றில் யாழ்ப்பாண மன்னர்கள் காலத்தின் பின்னர் ஏற்பட்ட இலக்கிய முயற்சிகளை அரசியல் ஆதிக்கத்தின் அடிப்படையில் போர்த்துக்கேயர் காலம், ஒல்லாந்தர் காலம், ஆங்கிலேயர் காலம், பிற்காலம் என வகுக்கலாம்.

யாழ்ப்பாண இராச்சியம் 1621 இல் போர்த்துக்கேயரது (Portugeese) ஆதிக்கத்துக் குட்பட்டிருந்தது. 1658 இல் தமது ஆதிக்கத்தை இழக்கும் வரை போர்த்துக்கேயர் கிறிஸ்தவ மதப்பரம்பலில் ஈடுபட்டனர். இக்காலப்பகுதியில் யாழ்ப்பாணத்தில் இந்து சமய சார்பான நூல்கள் தோற்றம் பெறவில்லை. இலக்கியம், இலக்கணம், சமயக்கல்வி மறைமுகமாகவே வளர்ந்து வந்துள்ளது. இக்காலப்பகுதியில் கிறிஸ்தவ மதச்சார்பான நூல்கள் தோற்றம் வெற்றதுடன் தமிழ்க் கூத்துக்கள் கிறிஸ்தவப் பரம்பலுக்கு காரணமாயின.

1658 இல் ஒல்லாந்தர் யாழ்ப்பாணத்தைக் கைப்பற்றிய பின்னர் யாழ்ப்பாணப் பிரதேசத்தில் இலக்கிய முயற்சிகள் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றன. இக்காலத்தில் பிள்ளையார் கதை, பிள்ளையார் புராணம், சிவராத் திரிப் புராணம்,

ஏகாதசிப் புராணம் போன்றன சன்னாகம் வரதபண்டிதர் (1656-1716) என்பவரால் இயற்றப்பட்டன. சைவப் பாரம்பரியத்தில் கோயிற் சிறப்பினை விளக்கும் வகையில் கோயில்கள் மீது பிரபந்தங்கள் பாடப்பட்டன. இக்காலப்பகுதியில் வாழ்ந்த பெரும்புலவரான நல்லூர் சின்னத்தமிழப் புலவர், சுழிபூரம் ப்ராளாய் எனும் இடத்திலுள்ள விநாயகர் மீது பாடிய பள்ளு மிகவும் சிறப்புடையது. அக்காலக் கவிதைப் பாரம்பரியத்தை வெளிப்படுத்தும் வகையில் அழகிய கவிதைகளைக் கொண்டது இந்நால்.

இலங்கை வரலாற்றில் 1796-1947 வரை ஆங்கிலேயர் ஆதிக்கம் இடம் பெறுகிறது. 19 ஆம் நூற்றாண்டுக் காலப்பகுதியில் கல்வி, விண்ணானம், தொழில்நுட்பம், பொருளாதாரம் போன்ற சகல துறைகளிலும் உலக நாடுகளில் ஏற்பட்ட வளர்ச்சி இலங்கையிலும் புதிய உத்வேகத்தை உண்டு பண்ணியது. ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் 19 ஆம் நூற்றாண்டில் தமிழ் இலக்கியம் பல புதிய சக்திகளின் தாக்கத்தினால் வளர்ச்சி பெற்றது. தமிழ்நாட்டிலும் சரி இலங்கையிலும் சரி 19 ஆம் நூற்றாண்டில் ஏற்பட்ட இலக்கிய வளர்ச்சிக்கும் அதற்கு முந்பட்ட காலத்து இலக்கியங்களுக்கும் சில அடிப்படை வேறுபாடுகள் உள்ளன⁵ என்பதை க. கைலாசபதி எடுத்துக்காட்டுகிறார்.

ஆழத்துத் தமிழ் இலக்கியத்தைப் பொறுத்தவரை சில சிறப்பியல்புகளையுடைய

வரலாற்றுக் காரணங்களினால் 19ஆம் நாற்றாண்டு முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாக விளங்கியது. கிறிஸ்தவம், மேனாட்டுக் கலாசாரம், ஆங்கிலக்கல்லி ஆகியவற்றின் கடுமையான தாக்கமும் அதற்கு எதிரான நிலைப்பாடுகளும் புதிய உத்வேகத்தைக் கொடுத்தன என்பதை க. கைலாசபதி குறிப்பிட்டுச் சொல்கிறார்.⁶

*
19ஆம் நாற்றாண்டில் தமிழகத்திலும் ஈழத்திலும் வாழ்ந்த புலவர்கள் மிகவும் நெருங்கிய தொடர்புகளைக் கொண்டிருந்தமையும் குறிப் பிடத்தக்கது. க. கைலாசபதி தமது ஈழத்து இலக்கிய முன்னோடிகள் என்னும் நாலில்⁷ ஈழத்து இலக்கிய கர்த்தாக்களின் இந்தியத் தூர்ப்பினை விரீப்பதுடன் அதன் காரணமாக ஏற்பட்ட ஆசிரிய, மாணவ உறவுகள் பற்றியும் எடுத்துரைக்கிறார். மேலும் ஈழத்தவரான க. சரவணமுத்துப்பிள்ளை சௌகரை உதய பானு எனும் பத்திரிகையை ஏககாலத்தில் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்தும் மதுரையிலிருந்தும் வெளியிட்டமையும் குறிப்பிடத்தக்கது. இவ்வாறு 19 ஆம் நாற்றாண்டிற் தோன்றிய கருத்தோட்டங்கள் 20ஆம் நாற்றாண்டில் மேலும் செழுமை பெறுவதனைக் காணலாம். சிருஷ்டி இலக்கியத்துறையில் தென்னிந்தியாவைப் போலவே ஈழத்திலும் பெருந்தொகையான தலையராணங்கள், பிரபந்தங்கள் தோற்றும் பெற்றபோதும் கல்வியாளர்கள் மத்தியில் விஞ்ஞானம், வரலாறு போன்ற துறைகளில் ஆர்வமும், சிறப்பறிவும் நிலவி யாமையால் அவற்றின் தாக்கத்தை மொழி

இலக்கிய வளர்ச்சிகளிற் காணக்கூடியதாக உள்ளது. ஈழத்தறிஞர்களில் ஆறுமுக நாவலர், சைமன்காசிச்செட்டி, சி.வை. தாமோதரம்பிள்ளை, கு.வைமன், கதிரவேற் பிள்ளை, க.போன்னம்பலம்பிள்ளை, தி.கனக சுந்தரம்பிள்ளை, தி.கனகசபைப்பிள்ளை, சி.வை.சின்னப்பாப்பிள்ளை போன்றோர் 19 ஆம் நாற்றாண்டில் ஆங்கில அறிவுடன் பகுத்தறிவு, வரலாற்றுணர்வு முதலிய பண்புகளைத் தழுவி இலக்கியம், இலக்கணம், வரலாறு, அறிவியல் ஆகிய துறைகளில் உழைத்தனர். இத்தகைய இலங்கையர்களே பிற்காலத்தவர் நினைவு கூரத்தக்க ஆக்கங்களைச் செய்தனர்⁸ என்பதனையும் கைலாசபதி குறிப்பிடுகிறார்.

மேற்கூறப்பட்ட கருத்துக்களின் அடிப்படையில் ஈழத் தமிழறிஞர்கள் தமிழகும் தமிழர் வாழ்வியலுக்கும் ஆற்றிய தொண்டனை அறியலாம். இலங்கைத் தமிழர்கள் பண்டைக் காலந்தொட்டு தமக்கென உரிய சமயம், தத்துவம், சட்டம், கலை, இலக்கியம், மொழி, வைத்தியம், சோதிடம் முதலிய அனைத்துத் துறைகளையும் வளர்த்திருந்தனர். அத்தகைய பண்பாட்டுக் கூருகளிற் சில, சில காலப்பகுதிகளில் வளர்ச்சி பெற்றும், சில காலப்பகுதிகளில் தேய்வுநிலை அடைந்தும் இருந்தமைக்கு அவ்வக்கால சமூக அரசியற் பின்புலமே காரணமாக அமைந்திருந்தது. அந்தவகையில் மேலைத்தேயத்தவர்களது வருகை கிறிஸ்தவ மதப் பரம்பல், தமிழர் பண்பாட்டில் பெரும் மாற்றத்தை உண்டுபண்ணிய ஒரு சூழலிற் தோன்றி சைவத்தையும் தமிழையும் தமிழர்

பண்பாட்டையும் பேணி உலக அரங்கில் அதன் வளர்ச்சிக்கு வழிகோலியவர் ஆறு முக்குவரஸ் (1822-1879). ஆறுமுக்குவரஸ்து பணிகள் மதும், பண்பாடு, இலக்கியம் என்ற வகையில் நோக்கத்தக்கவை. சமூக வரலாற்றியலில் தனிமனித ஆளுமை முக்கியத்துவம் பெற்றிருந்தமையை ஆறுமுக நாவலர்து பணிகள் மூலம் அறிசலாம். நாவலரின் வரலாற்றுச் சாதனங்களை,

- (அ) சைவ சமயத்தையும் அதன் வளர்ச்சிக் கருவாகிய கல்வியையும் வளர்த்தல்.
- (ஆ) பண்பாட்டுப் பாரம்பரியப் பேணுகை.
- (இ) ஈழத்து இலக்கியப் பாரம்பரியத் தோற்றுவிப்பு என வகைப்படுத்தலாம்.

நாவலரைப் பொறுத்தமட்டில் “தமிழ்க் கல்வியும் சமயமும் வளர்வதற்கு ஸ்தலங்கள் தோறும் வித்தியாசாலை தாபித்தலும், சைவப்பிரசாரங் செய்வித்தலுமேயாம்”⁹ இதனாற் சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலைகளை நாடெங்கும் நிறுவி சைவச்சூழலிலேயே கல்வியைப் புகட்டினார். இவற்றுடன் வயதிற் கூடியவர்களுக்கும் கற்பித்தல், பூராண விரிவுரை செய்தல், கோயில்களிலும் மடாலயங்களிலும் சமயப்பிரசங்கம் செய்தல் போன்றவற்றின் மூலம் சமூகத்தில் பல்வேறு தரத்திலிருந்தவர்களுக்கும் போதித்தார். யாழ்ப்பாணம் வண்ணார்ப்பன்னைச் சிவன் கோவிலில் முதன்முதலாக

சமயப்பிரசங்கத்தைத் தொடக்கி வைத்து தானும் செய்ததுடன் வேறுபலரையும் அதில் ஈடுபெடுத்தினார். பேராசிரியர் சி.கணபதிப்பிள்ளை கூறுவது போன்று “முன்னொருபோதும் இல்லாத வழக்கமாகிய மேடைப்பேச்சும் தமிழ்மொழிக்கு வந்தது.¹⁰ தமிழில் மேடைப்பேச்சுக்கு நாவலரே தந்தை என்று போற்றப்படுகின்றார். மேலும் நாவலர் இக்காலப்பகுதியில் அச்சியாந்திரத்தைப் பயன்படுத்தி ஏட்டுச்சுவடுகளில் முடங்கிக் கிடந்த பழந்தமிழ் இலக்கண நால்கள், சாத்திர நால்களை குறைந்த விலையில் பொதுமக்களுக்கு கிடைக்க வழி செய்தார். ஆறுமுகநாவலர் தமிழ் நோற்பதிப்பில் தனியிடம் பெறுகிறார். பாடசாலைச் சிறார்களுக்கென தெள்ளிய நடையிற் பால் பாடங்களையும், சைவ வினா விடை போன்றவற்றையும் வெளியிட்டார். பெரியபூராண வசனம், திருவிளையாடற் புராண வசனம் என்பன எளிய நடையில் அமைந்தவை.

நாவலரது சமயப்பணிகள் காரணமாக மக்கள் மத்தியில் விழிப்புணர்வு ஏற்பட்டதுடன் தமிழும் சைவமும் புத்துயிர் பெற்றன. நாவலர் தமது சமயப்பணி காரணமாக ஜந்தாவது குரவர் என்று போற்றப்பட்டவர். கோயிலை மையமாக வைத்து நாவலர் தமது மதப்பணிகளை மேற்கொண்டார். கோயில்கள் ஆகம மறுப்படி கட்டப்பட வேண்டும் என்பதிலும், பூசைகள் ஆகம விதிப்படி நடத்தப்படுதல் வேண்டும் என்பதிலும் அக்கறை காட்டியதன் விளைவே இற்றறைவரை அவை கோயில் வழிபாட்டில் தொடர்வதற்கு காரணம். வேதம்,

ஆகமம், திருமுறைகளின் அடிப்படையில் சைவசித்தாந்த கோட்பாடுகளின் வளர்ச் சியினை நோக்கலாம். நாவலர் ஆகம நெறி பற்றி ஆழந்த ஞானம் உடையவராக விளங்கியதுடன் ஆசாரியர்களின் தகுதிப் பாட்டையும் வலியுறுத்தினார்.¹¹

பொதுமக்களின் தொடர்பு உடைகங்களாகப் பத்திரிகைத்துறை விளங்கியது. 1841 இல் உதயதாரகை (Morning star) எனும் பத்திரிகை வட்டுக்கோட்டை செமினெறிக் கல்லிப் பயிற்சி பெற்ற இரு தமிழர்களினால் ஹென்றி மாட்டின் செத்தேசன் என்போரால் நடத்தப்பட்டது. இந்த இதழில் தமிழ் நால்களைப் பற்றித் தமிழ் அறிஞர்களின் கட்டுரைகள் வெளிவந்தமை சிறப்பம்சமாகும். சமூகவியல் ரீதியில் ஏற்பட்ட மாற்றங்கள் வாசகருக்கு முதன்மை கொடுத்ததுடன் எழுத்துலகிலும் பெரும் மாற்றத்தை உண்டு பண்ணியது. வாசகர் உள்பாங்கினை உணர்ந்து எழுதும் எழுத்தாளன் திறமை உடையவராகப் போற்றப்பட்டான்.

அழுமுகநாவலரது எழுத்துக்கள் நேரடியாகப் பொதுமக்களை நோக்கிக் கூறப்படுகின்ற கருத்துக்களாகக் காணப்படுகின்றன. “இலங்கை நேசன்” பத்திரிகை (1877) “சமயம் இது நல்ல சமயம்” முதலிய கட்டுரைகளில் யாழ்ப்பாணத்துச் சனங்களே என்று விளித்துப் பல விஷயங்களைக் கூறியுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. சைவபிரசாரகராக இருந்த நாவலர் அப்பெயரிலேயே பல கட்டுரைகளை

எழுதிப் பொது சனத்தொடர்பின் முக்கியத்துவத்தினை அறிவு பூர்வமாகவும், உணர்வு பூர்வமாகவும், உணர்த்தியிருந்தார். இதிற் குறிப்பிடத்தக்க விடயம் முன்னர் பிரபுக்களையோ நிலச்சொந்தக்காரரையோ நம்பியிருந்த நிலையை மாற்றிப் பொது சனங்களுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்தவர் நாவலர். 1882இல் சைவ உதயபானுக. சரவணமுத்துப்பிள்ளை என்பவரை ஆசீரியராகக் கொண்டு இயங்கியது. யாழ்ப்பாணம் வண்ணார் பண்ணைச் சைவப்பிரகாச இயந்திரசாலையில் எஸ். பொன்னம்பலம் என்பவரால் இது அச்சிடப்பட்டு வெளியிடப்பட்டது. இலங்கையில் 19ஆம் நாற்றாண்டின் ஆரம்பம் முதலாகப் படிப்படையாக அறிமுகப்படத்தப்பட்ட மேலைத்தேய நாகரீகம் தோற்றுவித்த வெகுசன சமூகமும், வெகுசன கலாசாரமும் அந் நாற்றாண்டின் பிற்பாதியிலேயே சமூகத் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தலாயிற்று.¹² (ஸ்ரீலஹ்ரி அழுமுகநாவலர் சபை வெளியீடு, பதிப்பாசிரியர், பேராசிரியர் க.கைலாசபதி, திருமகள் அழுத்தகம், சுன்னாகம், இலங்கை) மனிதனது சமூக உறவுகளும் போகுளாதார உறவுகளும் மேம்பட்ட நிலையில் 19ஆம் நாற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் மேலும் பல பத்திரிகைகள் தோற்றம் பெற்றன. அவை இலங்காபிமானி (1863), இலங்கைக் காவலன் (1864), இலங்கைப் பாதுகாவலன் (1868), புதினாதிபதி (1870), புதினாலங்காரி (1873), கத்தோலிக்கப் பாதுகாவலன் (1876), இலங்கைத் தின வர்த்தமானி (1886), இந்து சாதனம் (1889) ஆகிய பத்திரிகைகள் ஆகும்.

நாம் இந்த இடத்தில் அவதானிக்க வேண்டிய முக்கிய விடயம் வாய்மொழி மரபின் (Oral tradition) அடிப்படையிலும் திண்ணைப் பள்ளிகள் மூலமாகவும், ஆயுலப் பின்னணியிலும் மற்றும் பல வகையான தனி மனிதத் தொடர்புகளின் மூலமும் வளர்ந்து வந்த கல்வி மரபினை, யாழ்ப்பாணத் தமிழர் பண்பாட்டு வட்டத்தினுள் நின்ற வண்ணம் புதிய மாற்றுங்களைக் காலத்தின் தேவைக்கேற்ப உள்ளவாங்கி சமூகத்தைச் சரியான பாதையில் இட்டுச் சென்றவர் நாவலர். நாவலரின் சமயம், கல்வி, சமூகப் பணி களின் காரணமாகத் தமிழர் பண்பாடு புதிய முறையில் மலர்ச்சி பெற்றது. அச்சியந்திரப் பயண்பாடும் கல்வி மேம்பாட்டுக்குப் பெரிதும் துணைப்புந்தது. செய்யுள் நடையில் இருந்த நால்கள் பலவற்றுக்கு உரை எழுதப்பட்டது, நால்கள் வெளியீடும் செய்யப்பட்டது. “வசன நடை கைவந்த வல்லாளன்” என்று ஆறுமுக நாவலர் போற்றப்பட்டார்.

ஆறுமுக நாவலரைப் போன்று சி.வெ தாமோதரம்பிள்ளையின் பணியும் தமிழுக்கு ஏற்றந்தருவதாக இருந்தது. இவர் செல்லாரிக்கும் நிலையில் இருந்த சங்க நால்களை ஊர் ஊராகத் திரிந்து சேகரித்து ஒப்புநோக்கி அச்சு வாகனம் ஏற்றித் தமிழுக்குத் தொண்டு செய்தார். கலித்தொகை, களவியல், வீரசோழியம், சூளாமணி, இலக்கண விளக்கம் ஆகிய நால்கள் இவரின் ஓயா உழைப்பினால் இன்று நமக்குக் கிடைக்கின்றன. தொல்காப்பியம் இன்று நமக்குக் கிடைப்பதற்கு காரணமாக இருந்தவரும் தாமோதரம்பிள்ளையவர்களே.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டுக் காலப் பகுதிக்குரிய ஈழத்துத் தமிழ் அறிஞர்களிற் குறிப்பிடத்தக்கவர்களான ஆறுமுக நாவலர், சி.வெ. தாமோதரம்பிள்ளை ஆகிய இருவரது பங்களிப்பையும், பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளை பின்வருமாறு குறிப்பிடுகிறார். நாவலர் பெருந்தகை தமிழோடு சம்பந்தமுடைய சைவசமய நால்களையும் புராண இதிகாசங்களையும் திருத்தி வெளியிட, பிள்ளை அவர்கள் சங்க நால்களையும் தொல்காப்பிய இலக்கண நால் களையும் வெளியிட்டார். இப் பெரியார்களின் உழைப்பினாலேயே தமிழ் மொழியில் உள்ள நால்கள் இரண்டுபோது புத்துயிர் பெற்றன.¹³ தமிழ்நாட்டில் உ.வே. சாமிநாதையர் பழைய இலக்கிய நால்களைத் தேடிப் பெற்று அச்சிட்டுத் தொண்டாற்றினார்.

�ழத்து இலக்கிய வரலாற்றில் 19 ஆம் நூற்றாண்டு மிகவும் குறிப்பிடத்தக்கது. முதன்முதலாக தமிழ்ப் புலவர் வரலாறு சைமன் காசிச் செட்டியினால் எழுதப்பட்டது. தமிழ் அகராதி நீதிபதி உவைமன் கதிரவேந்பிள்ளையினாற் தொகுக்கப்பட்டது. தமிழ் அகராதி முயற்சிகள் 1833ஆம் ஆண்டிலே யாழ்ப்பாணத்து அமெரிக்க மிசன் பாதிரியார்களினால் மேற்கொள்ளப்பட்டன. பண்டிதர் சந்திரசேகரம் என்பார் உதவியுடன் ஒரு கையகராதி வண ஸ்போல்டின் என்பவரால் வெளியிடப்பட்டது. இது “யாழ்ப்பாண அகராதி” என்றும் “மானிப்பாய் அகராதி” என்றும் அழைக்கப்பட்டது. க. கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள் இது பற்றிக்

சூறுகையில் சொற்கள் யாவும் பழைய நிகண்டுகளைப்போல் அல்லாமல் அகர வரிசைப் படுத்தப் பட்டிருந்தன எனவும் இந்நால் 58000 சொற்களைக் கொண்டது என்றும் கூறுகிறார்.¹⁴ இவ்வகராதி பின்னர் பேர்கராதி என அழைக்கப்பட்டது.

அகராதி முயற்சியில் தா. கதிரவேந் பிள்ளையின் பங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. வட்டக்கோட்டை செமினாறி மாணாக்கருள் ஒருவராயிருந்த கதிரவேந்பிள்ளையினால் செய்யப்பட்ட அகராதி மருத்துவம், சைவசித்தாந்தம், வேதாந்தம், தத்துவம், அளவை, அலங்காரம், சோதிடம், வான நூல், வேதிநூல் ஆகியற்றில் வரும் சொற்களை எல்லாம் கொண்டுள்ளது.¹⁵ அ. குமாரசுவாமிப்புலவரினால் இலக்கியச் சொல்லகராதி ஒன்றும் செய்யப்பட்டது. நிகண்டுகளிலும், இராமாயணம், மகாபாரதம், கவித்தொகை, சிந்தாமணி முதலிய இலக்கியங்களிலும் வரும் பெயர்ச் சொற்களையே இது பெரும்பாலும் அடக்கியுள்ளது. இதுகாறும் வெளிவந்த அகராதிகளிற் காணாத 1500 புதிய சொற்களைக் கொண்ட இவ்வகராதி 1914 இல் வெளிவந்தது.

தமிழில் மருத்துவ நூல்கள் இல்லாத காரணத்தினால் ஆங்கிலத்தில் மருத்துவக் கலையில் உள்ள சிறந்த நூல்களைத் தமிழுக்கு மொழிபெயர்க்கும் முயற்சியும் இடம் பெற்றது. முதன் முதலாக கற்றலர் என்பவர் எழுதிய உடற்கூறும்

உடல்நலமும் எனும் நாலை மருத்துவர் கிறீன் மொழி பெயர்த்தார்.¹⁶ இவ்வாறு 19ஆம் நூற்றாண்டு இலங்கை வரலாற்றிலும் இலக்கியம், கல்வி பண்பாட்டுத் துறை களிலும் மிகச் சிறந்த காலப்பகுதியாகக் காணப்படுகின்றது.

முத்தமிழ் வித்தகர் என்று போற்றப்படும் கவாமி விபுலானந்தர் (1892-1947) தமிழ், வடமொழி, ஆங்கிலம் போன்ற மும்மொழிகளிலும் தேர்ச்சி பெற்றவர். வடமொழி அறிவு, இவரது இசை, நடன, நாடக ஆய்வுக்குப்பெரிதும் பயன்பட்டது. தாய்மொழியுடன் ஏனைய மொழிகளிலும் பயிற்சி இருப்பதினால் மொழி விருத்தியும், மொழியை ஜயந்திரிபற அறியும் ஆற்றலும் எளிதில் ஏற்படும் என்பதை வலியுறுத்தினார். தமிழில் எழுத்தாராய்ச்சியும் சொல்லாராய்ச்சியும், செய்வதற்கு வடமொழி அறிவின் அவசியத்தை எடுத்துரைத்தார். விபுலானந்தரின் இசை ஆய் வின் பயனாகத் தோன்றிய யாழ்நால், தமிழிசை பற்றிய விளக்க நூல் ஆகும். யாழ்நால் 1947 இல் தஞ்சாவூர் கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கத் தினரால் திருக்கொள்ள மூலாக பூதூரில் தென்னக இசை வல்லுனர் அவையில் வெளியிடப்பட்டது.¹⁷ ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக மறைந்து வழக்கற்றுப்போன பண்டைத்தமிழரின் இசைக் கருவியாக யாழ் இசையின் நுணுக்கங்களையும் அவற்றின் வகைப்பாடு, முக்கியத்துவம், பண்டைத் தமிழிசையின் சிறப்புப் பற்றியும் இந்நால் விவரிப்பதாக உள்ளது.

சுவாமி விபுலானந்தர் அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தில் தமிழ்ப்போராசிரியராக (1931-1933) இருந்த காலத்தில் அப்பல்கலைக்கழக இசைத்துறையை மேற்றார்வை செய்தும் பொறுப்பேற்றிருந்தார். இவர் சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்தில் தயிழர் இசை, ஒவியம் போன்ற துறைகளில் ஆய்வுரை நிகழ்த்தியமையும் குறிப்பிடத்தக்கது. விபுலானந்தர் தமது தமிழிசை ஆட்மை மேற்கொள்வதன் பொருட்டு தமது பல்கலைக்கழகப் பதவியை துறந்து முழுஞோ ஆய்வில் ஈடுபட்டார். இசை ஆய்வினை தம் கணிதப் புலைமயின் மூலம் முழுமையான ஓர் ஆய்வாக வெளிக்கொணர்ந்தார். சுநுதிகள், அவற்றின் அலகுகள், அவை பிறக்கும் முறையை என்பன இசை நரம்பியலில் ஆராய்ப்பட்டுள்ளன. தமிழிசைக்கு அடிப்படையான பண்கள் 103 பற்றியும் ஆய்வு செய்துள்ளார். தமிழிசையில் இராக ஆலா பணை பற்றியும் பரிபாடல் இசை மரபு பற்றியும் ஆய்வு செய்துள்ளார். தேவார வியற் பகுதியில் பல்வகைப் பண்களை ஆராய்ந்ததுடன், அவற்றை அறிவுதற்குரிய யாப்புக்களை விளக்கி அதனைத் தொடர்ந்து பண், சுவை, நூளம் என்பன பற்றியும் ஆராய்ந்துள்ளார். தமிழிசைப் பண்களே கர்ணாடக சங்கீதத்தில் இராகம் என்று அழைக்கப்படுகின்றன. தேவார காலத்துக்கு முன்னர் வழங்கிய சங்க இலக்கியங்களிலும் சிலப்பதிகாரத்திலும் பயின்று வந்த பண்ணிசைகளை சான்றுகளுடன் விளக்குகின்றார். பண்வரன் முறையை பரிபாடற் காலம், சிலப்பதிகார காலம், தேவார

காலம், பெரியபுராண காலம், பரிமேலழகர் உரை செய்த காலம் ஆகிய கட்டங்களில் தமிழில் வழங்கி வந்த பண்வரன் முறையை அடிகளார் விளக்கியுள்ளார்.¹⁸ யாற்றால் ஒழிபியலில் மேலும் இசை ஆய்வுகளை மேற்கொள்ளும் வகையில் (பக்கம் 291-360) விடயங்களை எடுத்துக் கூறியுள்ளமையும் குறிப்பிடத்தக்கது. சிலப்பதிகாரத்தில் அரங் கேற்று காதையினுள்ளே யாழ் ஆசிரியர் அமைதிக்கறும் 25அடிகளுக்கு இயைந்ததொரு விரிவுரையாக யாழ் நூல் எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டது. தமிழிசை வரலாறு, தமிழிசை இலக்கணம், தேவாரப்பண்ணிசை, தென்னாட்டு இசை இலக்கணங்களுக்கும், வடநாட்டு இசை இலக்கணங்களுக்கும் இடையேயுள்ள வேறுபாடுகளையும் எடுத்துக்காட்டியமை போன்ற பல்வேறு பங்களிப்பைச் செய்த விபுலானந்தர் நாடகத்துறைக்கும் சிறந்த பங்காற்றியுள்ளார்.

விபுலானந்தரது நூல்களில் மதங்க குளாமணி மிகவும் சிறப்புடையது. ஆங்கிலக்கவி வில்லியம் ஷேக்ஸ்பியரை அழகியல் நோக்கில் ஆய்வு செய்து உலகத்தைப் படைத்த ஒரு சிறபியாக செகசிறபியர் என்று அழைக்கின்றார். ஷேக்ஸ்பியரை ஒப்பியல் ஆய்வு செய்தவர் விபுலானந்த அடிகள் ஆவார். 1924 ஆம் ஆண்டு ஆணி மாதத்தில் மதுரையில் தமிழ்ச்சங்க ஆண்டுவிழா கொண்டாடப்பட்டபோது விபுலானந்தர் சமர்பித்த ஆய்வுக்கட்டுரை குறிப்பிட்டு சொல்லக்கூடிய ஒன்று. இது ஷேக்ஸ்பியரின் நாடகக் கதாபாத்திரங்கள் சிலவற்றை

தொல்காப்பியரது மெய்ப்பாட்டியற் குத்திரங்களின் அடிப்படையிலும் தனஞ்சயரின் வட மொழி தசரூபத்துடனும் ஒப்பிட்டு எழுதப்பட்ட ஆய்வுக்கட்டுரை ஆகும். மேலும் வேஷ்கஸ்பியரது நாடகங்களில் இடம்பெற்ற சிறந்த கவிதைகளைத் தமிழில் மொழி பெயர்த்துள்ளார்.

விபுலானந்தர் கல்வி மேம்பாட்டுக்கு ஆற்றிய பணிகளை நோக்கின் ஆங்கிலேயரது ஆட்சியதிகாரம் உச்ச நிலையில் இருந்த காலத்தில் தமிழ் மக்கள் தமது மொழி மதம், பண்பாட்டுப் பாரம்பரியங்களைப் பேணும் வகையில் கல்வித்திட்டம் அமைய வேண்டும் என்பதில் கவனம் செலுத்தினார். விபுலானந்தரின் தலைமையின் கீழ் யாழ்ப்பாணம் வைத்தீஸ்வராக் கல்லூரி, திருக்கோணமலை இந்துக் கல்லூரி போன்றன சிறந்த பாடசாலைகளாக மினிர்ந்தன. மட்டக்களப்பு சிவானந்தாக் கல்லூரி அடிகளாரினால் ஆரம்பிக்கப்பட்டு வளர்க்கப்பட்டதை குறிப்பிடத்தக்கது. ஒழுக்கமும் விவேகமும் கொண்ட உள்ளியலைச் செழுமைப்படுத்தும் கல்வியே மாணவர்களுக்கு வழங்கப்பட வேண்டும் என்பதில் அக்கறை செலுத்தினார். 1924 இல் இராமகிருஷ்ண மதத்துறவியாகச் சேர்ந்த விபுலானந்தர் அதன் கல்விக் கொள்கைகளை வடிவமைத்தார்.

விபுலானந்தரது கலை, இலக்கியக் கல்விப் பணியாகவும் தமிழர் பண்பாட்டின் செழுமையை நோக்கியதாகவே இருந்தது. சுவாமி விபுலானந்தர் இலக்கியக் கட்டுரைகள் பலவற்றையும் எழுதியுள்ளார். அவற்றுள்

இலக்கியச்சவை என்ற தலைப்பில் அமைந்த கட்டுரை அடிகளாரை ஒரு இலக்கிய விமர்சகராக வெளிப்படுத்துகிறது. அக்கட்டுரையில் பழந்தமிழ் இலக்கிய நூல்களையும் உரை நூல்களையும் காலவரையறைப்படி குறிப் பிடுவதுடன் இலக்கியத்தில் ஈடுபடுவதற்கு வேண்டிய மனநிலைகளையும் கருவிகளையும் ஆராய்கிறார். செந்தமிழ் (1940) என்ற ஏட்டில் வரும் 38 ஆவது தொகுதியில் “ஜயமும் அழகும்” என்ற கட்டுரையை எழுதியுள்ளார். புலன் உணர்வின் அடிப்படையில் ஏற்படும் காட்சிக்கும் துணிவுக்கும் இடையே நிகழும் ஜயம் பற்றிய விளக்கத்துடன் ஜயத்தினின்றும் விடுபட்ட நிலையில் ஏற்படும் அனுபவம் பற்றி எடுத்துக் கூறுகிறார். அழகிய நுண்திறன் பற்றியும் அதன் வழியாகப் பெறப்படும் சுவை அனுபவம் பற்றியும் அவர் கூறும் கருத்துக்கள் இலக்கியத்தை அனுபவித்தல் பற்றிய கோட்பாடாக விளங்குகின்றது.

சமுத்துத் தமிழ்க் கவிதை வளர்ச்சியிலும் விபுலானந்தருக்கும் பெரும் பங்கு உண்டு. சமயச் சார்பான கவிதையில் “வெள்ளை நிற மல்லிகையோ” எனத் தொடங்கும் பாடல் எனிய நடையில் அமைந்ததுடன் அகத்தூய்மையின் அவசியத்தையும் எடுத்து ரைக்கிறது. இக்கவிதைகள் இலங்கை கல்வித் தினைக்களைப் பாடத்திட்டத்தில் இடம் பெறுகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது.

தமிழர் பண்பாடு பற்றி நோக்கும்போது அதன்பிரதான் கூறாக விளங்கும் கலை

பற்றியும் அக்கலை வரலாற்றில் முக்கியத்துவம் பெறும் கலாயோகி ஆனந்தகுமாரசவாமியின் பங்களிப்பையும் எவரும் மறந்து விட முடியாது. கலைப்பொருள் ஆராய்ச்சிகளில் ஈடுபட்ட ஆனந்தகுமாரசவாமி அவர்கள் கண்டிப் பிரதேசத்தில் கால்நடையிலும் மாட்டு வண்டியிலும் பிரயாணம் செய்தபொழுது பாழடைந்த நிலையில் இருந்த பல பௌத்த விகாரைகளையும், தேவாலயங்களையும், விலைமதிக்க முடியாத சுவரோவியங்களையும், கண்டு அவற்றை அழிவில் இருந்து காப்பாற்ற எடுத்த முயற்சிகளின் விளைவே இன்றைய இலங்கைப் பண்பாட்டை வெளிப்படுத்தும் கலைகள். இக்கலைகளைப் பேண வேண்டும் என்று கண்டிப் பிரதேசத்திலுள்ள பிரமுகர்களுக்கு ஆனந்தகுமாரசவாமி அவர்கள் எழுதிய முதற் கடிதமே (1905 மாசி 17 ஓப்சேவர் பத்திரிகை) கலை பற்றிய முதற் கட்டுரையாகக் கொள்ளப்படுகின்றது, இந்திய, இலங்கைக் கலைகளைப் பற்றி அவர் எழுதிய நூல்கள் அவர் கலை, சமயம், தத்துவம் ஆகிய துறைகளுக்கு ஆற்றிய பங்களிப்பினை வெளிப்படுத்துவனவாக உள்ளன. இவரது நூல்களில் சிவானந்த நடனம் (Dance of siva) புகழ் பெற்றதாகும். கலை, கைவினைக்கலை, அழகியல்கலை வரலாறு போன்ற பல்வேறு துறைகளிலும் ஆனந்தகுமாரசவாமி அவர்களது பங்களிப்புக் குறிப்பிடத்தக்கது. இந்தியக் கலைக் கோட்டாடுகளை வெளியுலகிற்கு அறிமுகஞ் செய்தவராக ஆனந்தகுமாரசவாமியை அறிஞர்கள் போற்றுவர். இவரது இடைக்காலச்

(Medieval Sinhaleese art) இந்திய, இலங்கைக்கலை கைவினைக்கலைகள் பற்றி விளக்குவதாக உள்ளது. கல்கத்தாவில் 1909 காலப்பகுதியில் ஆனந்தகுமாரசவாமி அவர்கள் நிகழ்த்திய கலை பற்றிய உரைகள் அறிஞர் மத்தியில் கலை சம்பந்தமான விழிப்புணர்ச்சியை உண்டு பண்ணியதாகக் கலை விமர்சகரான ஒ.சி.கங்கலி என்பவர் சூறுவதும் கவனிக்கத்தக்கது.

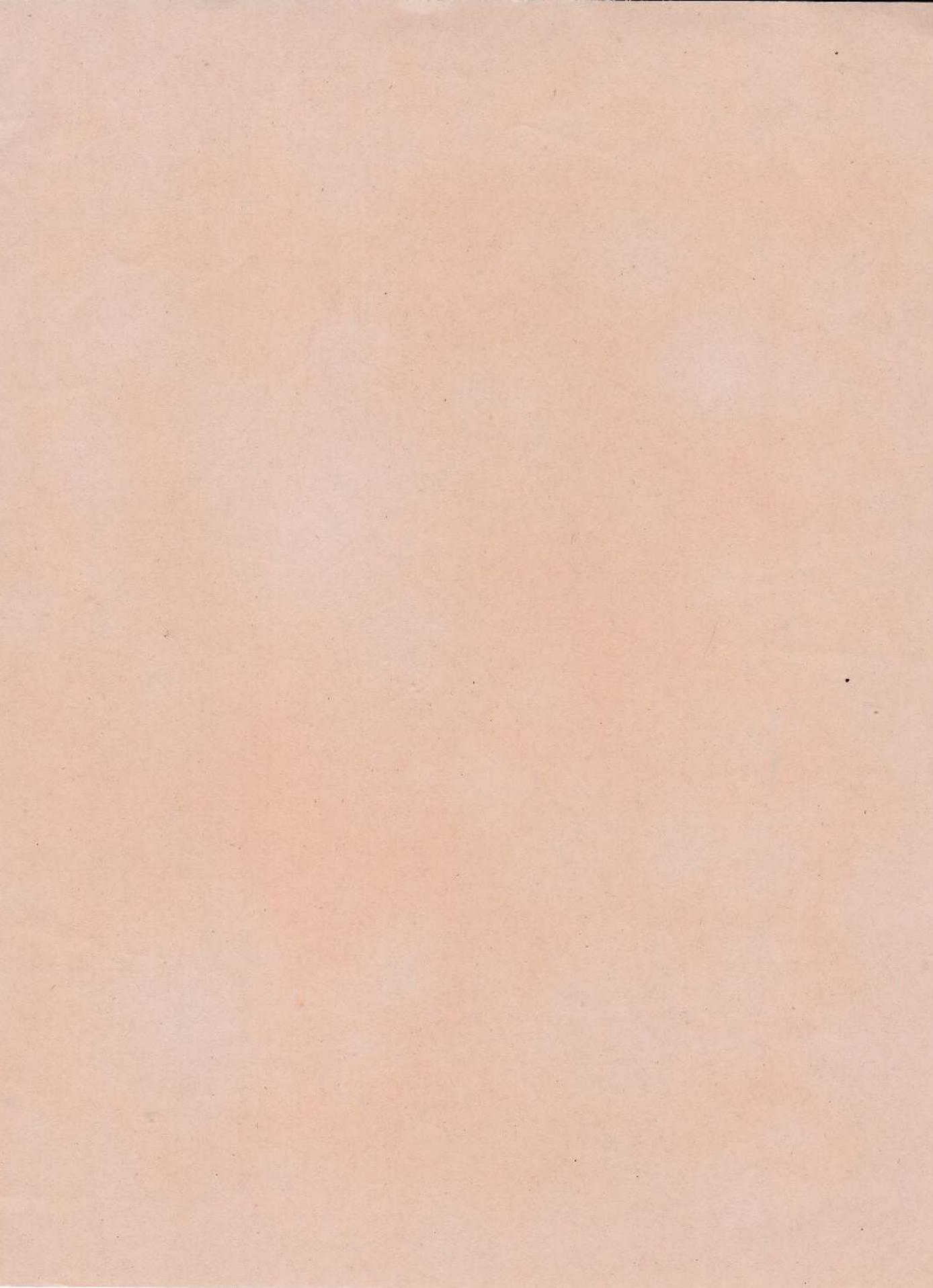
ஆழத்துத் தமிழ் பண்பாட்டு வளர்ச்சியில் சேர். பொன். இராமநாதன், சேர். பொன். அருணாச்சலம் போன்றவர்களின் பணிகளும் முக்கியமான இடத்தைப் பெறுகின்றன. கல்வி, அரசியல் போன்ற துறைகளில் இவர்களின் பங்களிப்பு மிகக் குறிப்பிடத்தக்கது. மேற்கூறப்பட்ட கருத்துக்களின் அடிப்படையில் தமிழ் வாழ்வியலுக்கு ஆழத்து அறிஞர்களும் தம்மாலான முயற்சிகளை மேற்கொண்டுள்ளமை தெளிவாகிறது. தமிழ் வாழ்வியல் என்பது தமிழ் பண்பாடு, தமிழ் சால்பு எனப் பொருள் கொண்டு மொழிவழிப் பண்பாட்டின் அடிப்படையில் இலக்கியங்களில் துணைகொண்டு ஆழத்தமிழர் முயற்சிகள் வெளிக்கொண்டிரப்பட்டுள்ளன. பண்பாட்டை வெளிப்படுத்துபவை இலக்கியங்கள் என்ற வகையிலும் சமூக வரலாறு என்ற வகையிலும் ஆழத்தமிழரின் இலக்கிய முயற்சிகள் முதன்மை பெறுகின்றன.

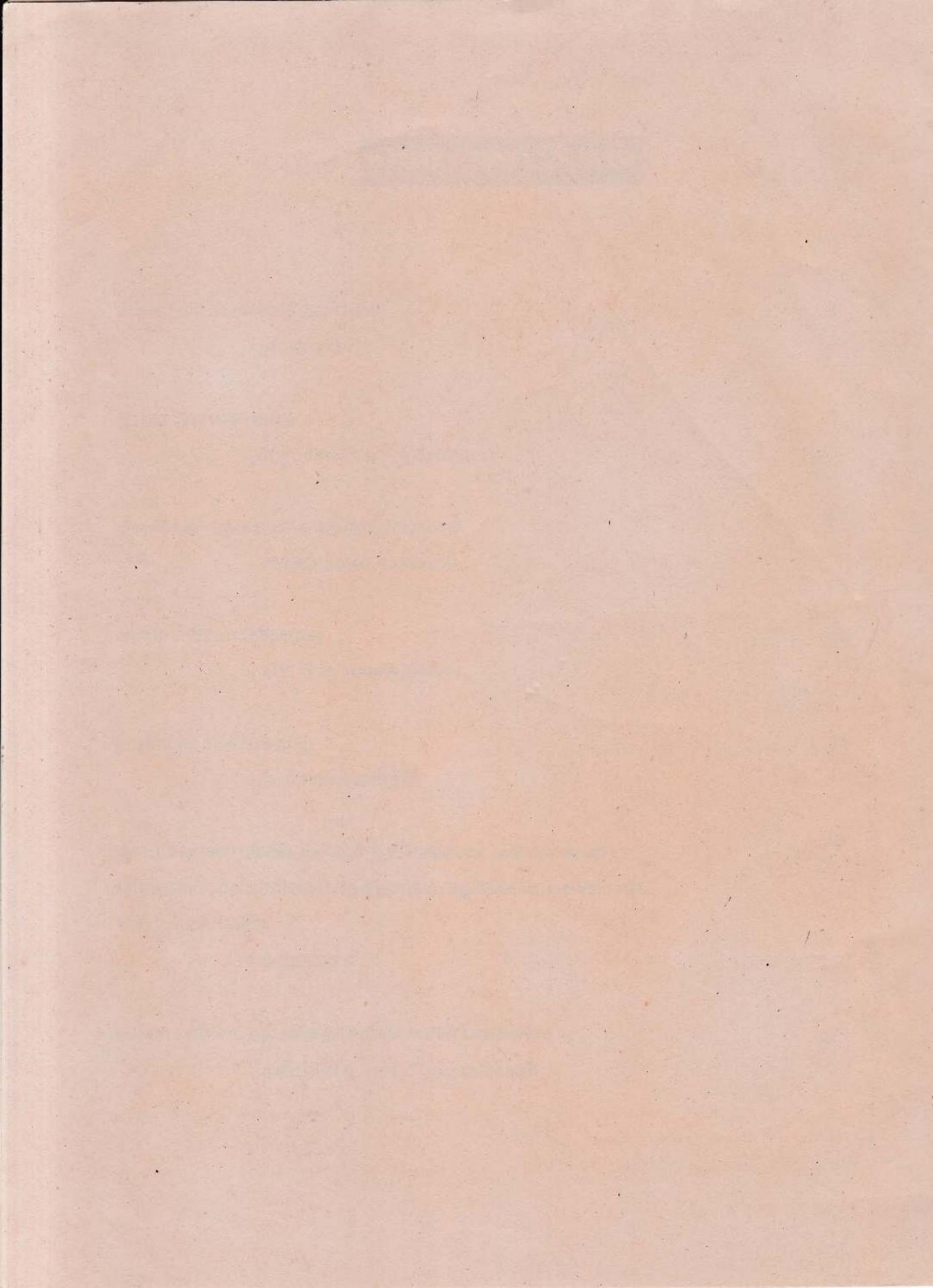
அடிக்குறிப்புக்கள்

- 1). கா. சிவத்தம்பி, தமிழ் இலக்கியத்தில் மதமும் மானுடமும் இலக்கிய வரலாற்றாய்வு, சென்னை, நியூசெஞ்சரி புக்கவுஸ், 1983, பக்20
- 2). மேற்கு நூல், பக் 21
- 3). கா. சிவத்தம்பி, மேற்கு நூல் பக் 29
- 4). க.கைலாசபதி, ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கிய முன்னோடிகள், சென்னை, குமரன் பப்ளிக்கேஷன்ஸ் 2001, பக்.14
- 5). க.கைலாசபதி மேற்கு நூல், பக்.19
- 6). க.கைலாசபதி மேற்கு நூல், பக்.10
- 7). க.கைலாசபதி மேற்கு நூல், பக்.13
- 8). க.கைலாசபதி மேற்கு நூல், பக்.35
- 9). த.கைலாயபிள்ளை, ஆறுமுகநாவலர் சரித்திரம் சென்னை 1955, பக் 54-55
- 10). க.கணபதிப்பிள்ளை, ஈழத்து வாழ்வும் வளமும் கொழும்பு, சென்னை, குமரன் புத்தக நிலையம், 2001, பக்.13
- 11). த.கைலாயபிள்ளை, மேற்கு நூல், பக்.13
- 12). ஆ.சிவநேசச்செல்வன் (கட்டுரை) நாவலர் நூற்றாண்டுவிழா மலர், யாழ்ப்பாணம், 1979, பக்.84
- 13). க.கணபதிப்பிள்ளை, மேற்கு நூல், பக்.47
- 14). க.கணபதிப்பிள்ளை, மேற்கு நூல், பக்.70
- 15). க.கணபதிப்பிள்ளை, மேற்கு நூல், பக்.72
- 16). க.கணபதிப்பிள்ளை, மேற்கு நூல், பக்.69
- 17). யாழ்நூல் தஞ்சாவூர் 1874, பக்.4
- 18). இ.பாலசுந்தரம் (கட்டுரை) கவாமி விபுலானந்தர் நூற்றாண்டு நினைவு மலர் மட்டக்களப்பு, 1892-1992

உசாத்துவை நூல்கள் :

- 1).கணபதிப்பிள்ளை , க ஈழத்து வாழ்வும் வளமும், கொழும்பு, சென்னை குமரன் புத்தக நிலையம், 2001
- 2).சிவத்தம்பி, கா. தமிழ் இலக்கியத்தில் மதமும் மானுடமும் (இலக்கிய வரலாற்றாய்வு) சென்னை நியூசெஞ்சரி புக்கவுஸ், 1983.
- 3).கைலாசபதி, க. ஈழத்து இலக்கிய முன் னோடிகள், சென்னை குமரன் பப்ளிகேஷன்ஸ் 2001
- 4).விபுலானந்தர் யாழ்நூல் என்னும் இசைத் தமிழ் நூல் தஞ்சாவூர் கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கம் 1947
- 5).நாவலர் நூற்றாண்டு மலர், கொழும்பு, ஸ்ரீலூர் ஆறுமுகநாவலர் சபை 1979
- 6).விபுலானந்தர் நூற்றாண்டு மலர், மட்டக்களப்பு, 1892 - 1992

யുണിറ്റ് മേര്സൺസ് പിന്നറ്റൻ (പിയർ) ലിമിറ്റഡ്. തൊ.പേ : 2434281